ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ Τ Σ'

Αρ. 284.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΘΝΙΚΟν ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ
10.3.33

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΤΟΣ ΣΤ'.

ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρᾶ 15,—Ἀθῆναι
Τηλέφωνον 24—947

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν. — Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρ.
Ἐξωτερικοῦ Σκύδρα
Ἀμερικῆς Δολλάρια

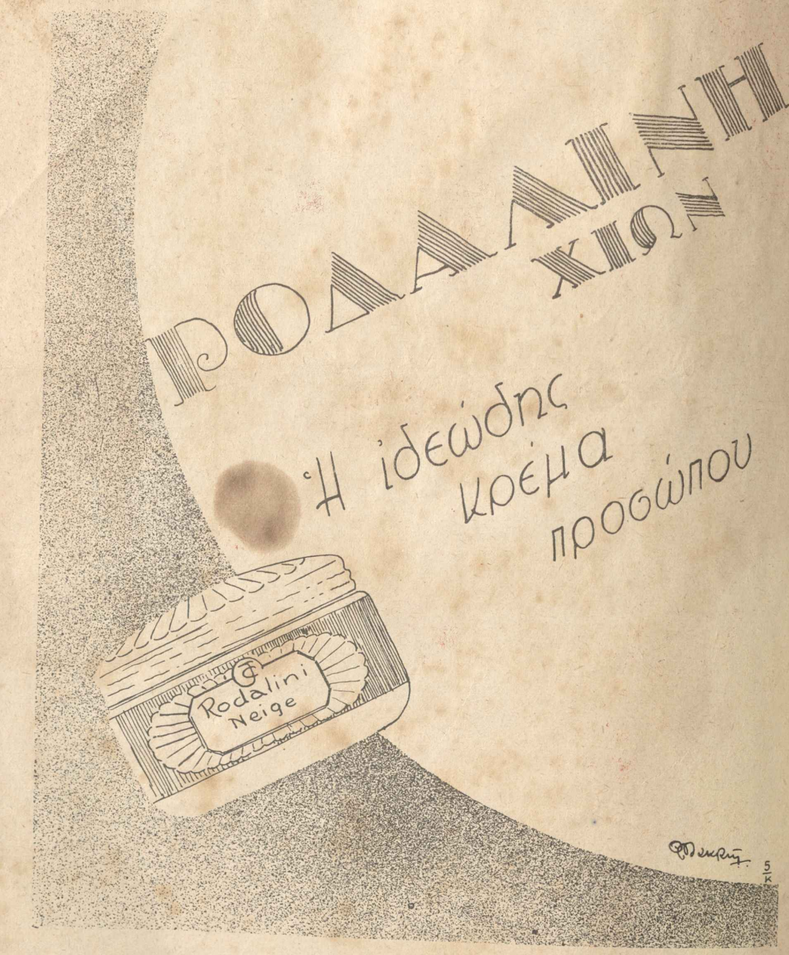

Ἑβδομὰς ΑΠ' Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΩ

Οἱ ἀποτυχόντες

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς τῆς περασμένης Κυριακῆς, ὑποτίθεται ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἡσυχάσουν. Τὸ κόμμα ποὺ ἐκέρδισε θὰ σχηματίση Κυβέρνηση, ἡ ὁποία θὰ μᾶς σώζη ἐπὶ τέσσερα χρόνια, οἱ ὑπουργοὶ θὰ καλοκαθήσουν στὰ ὑπουργικά τους γραφεῖα καὶ οἱ βουλευταὶ θὰ ἀναπαυθοῦν στὶς βουλευτικές τους ἕδρες, περιμένοντας τὴν λήξη κάθε τριμηνίας γιὰ νὰ εἰσπράξουν τὴν ἀποζημίωση τῆς ἀναπαύσεώς των. Καὶ ὅλα θὰ πάρουν τὸν ὁμαλό τους δρόμο.

Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ θ' ἀργήσουν νὰ βροῦν τὴν ἡσυχία τους, εἶναι οἱ ἀποτυχόντες βουλευταί. Θλιβεροὶ καὶ ἀξιολύπητοι, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους, ζητῶντας νὰ ἐξηγήσουν τὰ αἴτια τῆς ἀνελπίστου ἀποτυχίας των στὸν πρῶτο ποὺ θὰ συναντήσουν,

Ἡ 5η Μαρτίου ἐχάρισε τὴν εὐτυχία στοὺς 248 ἐκλεκτοὺς τῆς τύχης καὶ ἔκανε δυστυχισμένους γιὰ πολὺν καιρὸ τοὐλάχιστον χίλιους Ἕλληνας πολίτας, ποὺ εἶχαν ὅλη τὴν καλὴ διάθεση ν' ἀγωνισθοῦν γιὰ τὰ καϋμένα τὰ λαϊκὰ συμφέροντα.

= □ =

Ἡ φάτσες τῶν ἀποτυχόντων, παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία κι' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Πρῶτα—πρῶτα, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ φέρουν βαρέως τὴν ἀποτυχία τους. Δὲν μποροῦν ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψουν. Τοὺς φαίνεται σὰν ψέμματα! Πῶς διάβολο τὴν ἔπαθαν, αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ὑπολογίσει τὶς πιθανότητες τῆς νίκης καὶ διεκήρυσσαν στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, μέχρι τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, ὅτι «ὑπερτεροῦν τὸν ἀντίπαλον κατὰ δύο χιλιάδας ψήφους τὸ ὀλιγώτερον»; Στὸ μυαλό τους χορεύουν ἀκόμη ἡ ἀφειδεῖς ὑποσχέσεις τῶν ψηφοφόρων. Κανένας δὲν εἶχε ἀρνηθῆ.... ὑπόσχεσιν.

—Μὰ εἶναι νὰ ρωτᾶς, κὺρ—Νικολάκη; Ἂν δὲν στείλουμε ἑπένα στὴ Βουλή, ποιόνε θὰ στείλουμε;

Δὲν ἐτήρησαν ὅμως τὴν ὑπόσχεσή τους οἱ ἐκλογεῖς. Καὶ, ἀντὶ νὰ τὸν στείλουν στὴ Βουλή, τὸν ἔστειλαν στὰ τάρταρα τῆς μαύρης κολάσεως, ἀπὸ ὅπου εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνασυρθῆ πρὶν περάσουν τοὐλάχιστον τέσσερα χρόνια.

Αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ ἀποτυχόντος, εἶναι ἀμίλητος. Μόλις καταδέχεται νὰ σᾶς πῆ μιὰ καλημέρα. Εἶναι νευρικός. Στὸ σπίτι μαλλώνει μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ μὲ τὴν ὑπηρέτρια. Στὸ καφενεῖο τὰ βάζει μὲ τὸ γκαρσόνι γιατὶ ὁ γλυκὺς βραστὸς δὲν ἔχει πολλὲς φοῦσκες, καὶ τὸν στέλνει πίσω. Στὸν δρόμο βρίζει τὸν ἐφημεριδοπώλη γιατὶ ἀργεῖ νὰ τοῦ δώση ρέστα, στὸ τράμ συμπλέκεται μὲ τὸν εἰσπράκτορα γιατὶ δὲν ὑπάρχει.... θέσις! Ὅλοι καὶ ὅλα τοῦ φταῖνε γιὰ τὴν ἀποτυχία του. Καὶ ὅταν περνάει ἔξω ἀπὸ τὴ Βουλή, φιφυρίζει:

—Δὲν γίνεται ἕνας σεισμὸς νὰ γκρεμιστῆ;

Σ' αὐτὸν τὸν ὑποψήφιο καλλίτερα νὰ μὴ μιλήση κανείς.. Ὑπάρχει φόβος νὰ τσακωθῆ μαζύ του, καὶ νὰ βρισθῆ χωρὶς νὰ εἶναι στὸ κοινοβούλιο...

= □ =

Κατόπιν ἔχουμε τὸν ἄλλο τύπο: Ἐκεῖνον ποὺ τὸ παίρνει στ' ἀστεῖα καὶ δὲν δίνει—ἔτσι δείχνει τοὐλάχιστον—πεντάρα γιὰ τὴν ἀποτυχία του. Τουναντίον μάλιστα, φαίνεται κι' εὐχαριστημένος!

—Καλλίτερα ποὺ δὲν βγῆκα, σᾶς λέει. Ἔχω τὴν ἡσυχία μου. Τί τοὺς ἤθελα τώρα τοὺς μπελάδες καὶ τὶς φασαρίες;

Μερικοὶ ὅμως τοὺς ὑποβάλλουν τὸ ἐρώτημα;

—Τότε γιατὶ ἔβαλες ὑποψηφιότητα; Γιὰ νὰ μὴ βγῆς;

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τοὺς βάζει σὲ δύσκολη θέση. Τί ν' ἀπαντήσουν;

—Δὲν τ' ἀφίνεις τώρα; λέει ἕνας.

—Ξέρω κι' ἐγώ! λέει ἄλλος.. Αὐτὸ σκέπτομαι κι' ἐγώ!

Ὅσην ὥρα μιλᾶ μαζύ σας, τὸ μειδίαμα τῆς εὐχαριστήσεως δὲν λείπει ἀπὸ τὰ χείλη του. Μόλις φύγετε ὅμως, αὐτὸ τὸ βεβιασμένο χαμόγελο ἐξαφανίζεται γιὰ ν' ἀντικατασταθῆ ἀπὸ μιὰ θλίψη ἀφανῆ ποὺ διαχύνεται στὸ πρόσωπό του.

Κακὰ τὰ ψέμματα...

= □ =

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁ τρίτος τύπος: Ὁ αἰωνίως ἀποτυγχάνων ὑποψήφιος. Οἱ ἀνήκοντες στὴν τάξη αὐτὴ δὲν εἶναι λίγοι. Ὅποτε ἔρχονται ἐκλογές, βάζουν πάντοτε, πρῶτοι καὶ καλλίτεροι ὑποψηφιότητα, βέβαιοι ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ χάσουν! Δὲν λείπουν ἀπὸ καμμιὰ ἐκλογή. Καὶ δὲν παίρνουν πάνω ἀπὸ εἴκοσι ψήφους σὲ καμμιά. Αὐτὴ ἡ ἀποτυχία ὅμως δὲν τοὺς ἀπελπίζει. Οὔτε τοὺς δυσαρεστεῖ. Εἶναι οἱ λεγόμενοι ἀλκοολικοὶ ὑποψήφιοι!

Ὅπως οἱ περισσότεροι μπεκρῆδες τρέχουν στὴν ταβέρνα καὶ κατεβάζουν τὸ καταπέτασμα ξέροντες ὅτι αὐτὸ τοὺς καταστρέφει, ἔτσι καὶ οἱ πολιτευόμενοι αὐτοῦ τοῦ τύπου, κατεβαίνουν σὲ ὅλες τὶς ἐκλογὲς ἐν γνώσει ὅτι δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ νοιώσουν τὴν χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἂν κερδίσουν καμμιὰ φορὰ πρᾶγμα ἀπίθανον ἀσφαλῶς θὰ δυσαρεστηθοῦν!...

Εἶναι τόσο πεπεισμένοι ὅτι θὰ εἶναι αἰωνίως ὑποψήφιοι, ὥστε τυπώνουν καὶ ἐπισκεπτήρια: «Λάζαρος Παραδαλάκης τέως ὑποψήφιος βουλευτής».

Τὸ μόνο κέρδος ποὺ ἔχουν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶναι ὅτι τοὺς μένει ὁ τίτλος τοῦ «πολιτευομένου»...

= □ =

Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀποτυγχάνοντας, δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸ πῶς ἀπέτυχαν. Καὶ ὅμως, εἶναι πρόθυμοι νὰ τὸ ἐξηγήσουν στοὺς ἄλλους;

—Τί τὰ θέλεις! Παληολαός, φίλε μου! Ὁ Ἕλλην δὲν θὰ πάη ποτὲ μπροστά... Βλέπεις καὶ βγάζει βουλευτὰς κάτι ξόανα καὶ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰς ὑγιεῖς ἀρχάς, ποὺ θέλουν νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου, τοὺς μαυρίζει....

Φυσικά, τὴν ἀντίθετη γνώμη περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἔχουν ὅσοι ἐξελέγησαν. Γι' αὐτοὺς, ὁ λαός μας εἶναι ὁ κα-

λίτερος λαὸς τῆς ὑφηλίου.

—Ο Ἕλλην ἔχει πολιτικὸν αἰσθητήριον ! σᾶς λένε.

Καὶ τὰ πιστεύουν, μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ ἀποτύχουν κάποτε καὶ αὐτοί.

Ἡ ἐπιτυχία ὅμως ἑνὸς ὑποψηφίου εἶναι πολὺ δύσκολη. Χρειάζεται δουλειὰ καὶ διανομὴ ὑποσχέσεων ποὺ νὰ φαίνονται πραγματοποιήσιμοι. Ἡ παλιὲς καραμπίνες τῆς πολιτικῆς, ξέρουν καλὰ τὴ δουλειά τους καὶ πολὺ σπάνια πέφτουν ἔξω. Πολλὲς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴς ἐκλογές, κάνουν τὴς περιοδεῖες τους στὴν περιφέρεια, Ὡπλισμένοι μὲ τὸ γλυκύτερο μειδίαμα τοῦ κόσμου, εἶναι καταδεκτικοὶ μὲ ὅλον τὸν κόσμο. Ἀνταλλάσσουν χειραψίες μὲ τὸν πρῶτο τυχόντα.

—Τί γίνεσαι κὺρ—Κώστα... Πῶς πᾶνε ἡ δουλειές ;

—Πῶς νὰ πᾶνε... Ἄσχημα.

—Εἶναι κρίσις, ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι. Θὰ φτιάσουν τὰ πράγματα. Καὶ ἡ γυναίκα σου τί κάνει ;

—Ἄρρωστη τὴν ἔχω.

—Ἄρρωστη ; Καὶ δὲν μὲ εἰδοποίησες χριστιανέ μου ;

Σὲ μιὰ ὥρα ὁ γιατρὸς εἶναι στὸ σπίτι τοῦ κὺρ—Κώστα, ὁ ὁποῖος, γεμάτος συγκίνηση, ψιθυρίζει :

—Αὐτὸς εἶναι βουλευτής ! Εἶδες διαφέρο ποὺ δείχνει ;

Αὐτὸ τὸ «διαφέρο» εἶναι ποὺ σκλαβώνει τὸν ψηφοφόρο. Ὁ ὑποψήφιος πρέπει νὰ τὸ δείχνῃ παντοῦ καὶ πάντοτε, γιὰ νὰ τὸν θυμηθῇ καὶ ὁ ψηφοφόρος τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν.

Σχετικὰ μάλιστα, ἀναφέρεται κι' ἕνα ἀνέκδοτο ἀρκετὰ χαρακτηριστικό : Κάποτε ταξίδευαν μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο ἕνας βουλευτὴς καὶ ἕνας συγχωριανός του. Πήγαιναν κι' οἱ δυὸ στὸ χωριό, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὁ βουλευτὴς, ἤξερε ὅτι ὁ γυιὸς τοῦ συγχωριανοῦ του ἦταν στρατιώτης στὴν πρωτεύουσα. Καὶ τὸν ρώτησε, πλήρης ἐνδιαφέροντος :

—Τί γίνεται ὁ γυιός σου κὺρ—Γιάννη ;

Ὁ κὺρ—Γιάννης ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα περίλυπον τὸν βουλευτὴ καὶ τοῦ εἶπε δακρυσμένος :

—Πέθανε... Δὲν τὄμαθες ;

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε μάθει ὁ βουλευτής. Ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία :

—Καὶ στὸ εἶπανε ; Ἀπάντησε, μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον τώρα !

—Ὥστε τὄξερες κι' ἐσύ ;

—Ἄν τὄξερα λέει ! Τὄξερα καὶ εἶχα πεῖ μάλιστα νὰ στὸ κρύψουνε ! Νὰ μὴ τὸ μάθῃς ἀπότομα !

Πῶς νὰ μὴ τὸν ψήφιζαν τέτοιο βουλευτὴ οἱ πατριῶτες του ;

Αὐτὸ τὸ κόλπο, ἂς τὸ μελετήσουν καλὰ οἱ νεοφώτιστοι τῆς πολιτικῆς καὶ ἂς κανονίζουν ἀναλόγως τὰ δικά ους, ἂν δὲν θέλουν νὰ δοκιμάζουν τὴν πίκρα τῆς ἀποτυχίας. Ἐγγύησις ἐπιτυχίας 100%.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἀποτυχόντας, εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. Λαὸς εἶναι αὐτός ;

Παν. Παπ.

ΜΙΚΡΑ—ΜΙΚΡΑ

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΩΣ

Ὁ Διονύσιος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, εἶχε προσκαλέσει σὲ γεῦμα τὸν φιλόσοφο Ἀρίστιππον, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε στὸ τραπέζι τὴν τελευταία θέση.

—Ἀναισθέλως, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀρίστιππος. θέλησες ν' ἀποκαταστήσῃς τὴν τιμὴ αὐτῆς τῆς θέσεως...

Ὑπό Γιαν.

Πιστεύω νὰ ἐμάθατε ὅλες κι' ὅλοι
Πῶς ἦλθε ὁ κύριος Μουχσὶν ἀπὸ τὴν Πόλι

Ὁ μέγας ρεζισὲρ ὁ Τοῦρκος
Ἀρκούντως μεγαλοπρεπὴς
ὀλίγον φουσκωμένος κοῦρκος
Κι' εἰς τὰς σουμπρέττας, ἀρκετὰ ἐπιρρεπής..

Εὐθὺς συνεκινήθησαν ποὺ λέτε
Διάφορες τοῦ πάλκου μας σουμπρέτται
Καὶ λέγεται πῶς... ἐπισκέψεις τοῦ καμαν πολλὰς
Ν' ἀκούσουν τὰς σοφάς του συμβουλάς....

Ἐκεῖνος, ἐνθουσιασμένος λίαν
Ἤρχισε ἀμέσως τακτικήν..., διδασκαλίαν,
Καὶ τώρα, ἡ σουμπρέττες ἡ καϋμένες
Ἐλπίζεται, ἀπ' τὰ χέρια του
Νὰ βγοῦν... ξεσκολισμένες !....

= □ =

Πλὴν αὐτοῦ, αὐτὲς τῆς μέρες κάποιος ἄλλος
Ἀπησχόλησε τὴν πόλιν μας μεγάλως.
Ἐθεάτο μὲ πουλόβερ γκρὶ—σουρί,
Μὲ μοντέρνο ἐπαιωφόριον βαρύ,
Κι' ἐκρατοῦσ' ἐν τῇ παλάμῃ
Εὐτραφὲς μπαμποῦ καλάμι...
Ἐφοροῦσε στὸ κεφάλι του μπερὲ
Ἐγυρνοῦσε διαρκῶς στὰ καμπαρὲ
Κι' ἦτο νέος μὴ—μοῦ—ἄπτου
Μὲ μορφήν... κανδυλανάπτου...

Ἀντικείμενον πολλῶν θερμῶν ἐρώτων
Ὅταν ὅλες τὸν κυττοῦσαν καὶ ἠρώτων·
Ὅποιος ἤξερε, ἐψιθύριζεν ἀσμένως
Πλὴν ὀλίγον χαιρεκάκως:
—Καλέ... εἶναι ὁ ξουρισμένος,
ὁ Φωτόπουλος, ὁ διάκος !...

= □ =

Ἡ κυρία Ἐρασμία
Τοῦ λαμπροῦ Σαρετοπούλου
Δὲν ἐφαίνετο κοσμία
Οὔτε σύζυγος πιστή,
Μετὰ τρόπου δὲ ὁπούλου
—Νὰ τὰ ποῦμε πιὸ σταράτα—
τὸν ἀντρούλη της ἠπάτα
Κι' εἶχε κάποιον ἐραστή....

Ἀλλὰ ἦλθε ἡμέρα μία
Ποὺ ἐπιάσθη ἡ Ἐρασμία
Εἰς τοῦ φίλου τὰς ἀγκάλας
Ἐν στιγμῇ περιπαθεῖ...
Καὶ ὁ σύζυγος ὁ τάλας
Σὰν τὴν βρῆκε μὲ τὸν φίλο
τήν... ἐτσάκισε στὸ ξύλο
Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ !....

= □ =

Διαβάσαμε μιὰ εἴδησι
Μαζὺ μὲ ὅλα τ' ἄλλα
Πῶς ὁ Ροκφέλλερ ἔχασε
Ποσά, πολὺ μεγάλα...
Κι' ἐνῶ ἔζοῦσε ὁ ἄνθρωπος
Μὲ ὅλα τὰ καλά του
Γερὸ στραπάτσο ἔπαθε
Εἰς τὰ γεράματά του...

Ὁ καϋμένος ὁ Ροκφέλλερ
Ἔχει ἀνάγκη βοηθείας,
Ἡ Ἑλλάς, πολὺ μεγάλας
Θὰ τοῦ δείξῃ συμπαθείας
Καὶ ἐπιτροπὰς ἐράνων
Πρέπει ἀμέσως νὰ σκαρώσῃ
...Χαρτζιλῆκι νὰ τοῦ δώσῃ !...

Ἔχει ἀνέχεια μεγάλη
Καὶ χρωστᾶ καὶ κάτι νοίκια
Καὶ ἂν τύχῃ καὶ τὸν δῆτε
Νὰ γυρνᾷ μὲ δεκανίκια
Μὴ τὸν διῶξετε, συμπολίται,
Μιὰ βοήθεια ἄν σᾶς ζητήσῃ
Μὰ μὲ πόνο νὰ τοῦ πῆτε :
—Ὁ θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ !...

= □ =

Καί, μετὰ τὰ γεγονότα τὰ μεγάλα
Γιὰ νὰ γίνουνε τὰ πάντα, μέλι—γάλα
Δὲν μᾶς μένει παρὰ μιὰ
Τυπικὴ ἀνταλλαγὴ
Ἥτις, λέγουν, συζητεῖται
Κι' εἶναι, μᾶλλον, στὰ πανιά :

Νὰ ἐκτίθεται ὁ Λευτέρης
Στὸ χωριὸ τοῦ Παναγῆ,
Καὶ τὴν κάλπη του νὰ βάζῃ,
Ὁ Τσαλδάρης, στὰ Χανιά !!...

= □ =

Αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν
Καὶ πάλι, ἔχομε καιρόν !....

ΓΙΑΝΝ

Ἑλληνικὰ ἀνέκδοτ

ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΛΑΓΟΣ

Ὁ παλιὸς πολιτευτὴς Ἄργους Λα-
ταν καὶ κυνηγός. Κάποτε σκότωσε ἕνα
τὸν ὁποῖο ἀπέστειλεν δῶρο στὸν ἀδελφό
ποὺ ἔμενε στὴν Ἀθήνα. Γιὰ νὰ παρεμ
ἀσφαλῶς τὸ δῶρο τοῦ ἔστειλε καὶ τὴ
τηλεγράφημα : «Λαγὸν, Ἀθήνας. Πα
6ατε λαγόν. Λαγός».

= □ =

Ο ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ ΚΙ' Ο ΑΡΙΘΜΟΣ Τ

Ὁ ἀριθμὸς 3 ἦταν τυχερὸς γιὰ τὸ
κούπη : Κατὰ τὸν Μάρτιο, τρῖτον μῆν
στὴς τρεῖς αὐτοῦ καὶ ἡμέραν τρίτην
γθη διὰ τρίτην φορὰν πανίσχυρος
γὸς καὶ κυϋέρνησε τρία ἔτη !

= □ =

ΘΑ ΤΟΝ ΡΟΤΟΥΣΕ..

Ὅταν ὁ Ὄθων ἀνέβηκε κάποτε
ρυφὴ τῆς Οἴτης, καὶ ἔβλεπε πρὸς τὴν
κὸ κόλπο τὴν νησίδα Λιχάδα ρώτησε
ρο ἀποσπασματάρχη Κουνούπη, ποὺ
νούδευε, ἂν ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἐκείνη τῆς
ἐξεσφενδόνισε στὴν θάλασσα ὁ Ἡρακ
Λίχαν, ἐξ οὗ πῆρε καὶ τὸ ὄνομά της ἡ
μος νησίς.

—Δὲν τὸ ξέρω, Μεγαλειότατε, τὸν ἀ
Κουνούπης. Ἐγὼ δὲν ἤμουνα τότε ἀ
σματάρχης. Ἤταν ὁ Γεραντάνης.

Ἡ Μαρίκα κι' ἡ Κυβέλη στὴν ὀδόνη !

Ὁ "Κακός Δρόμος,, τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου

Τὸ νέο ἑλληνικὸ φίλμ ποὺ γυρίστηκε στὴν... Τουρκία ! -Πρωταγωνιστοῦν οἱ ἄσσοι τοῦ θεάτρου μας. - Τί μᾶς εἶπε ὁ κ. Ξενόπουλος γιὰ τὸ ἔργο του. - Μιὰ ... ἑλληνοτουρκικὴ συνέντευξις μὲ τὸν σκηνοθέτην τοῦ ἔργου Μουχσὶν βέη.

Γρ. Ξενόπουλος

Καὶ μάλιστα ὅταν ἡ ταινία αὐτὴ ἔχει γιὰ ὑπόθεση ἕνα ἔργο τοῦ κορυφαίου τῶν μυθιστορηματογράφων μας κ. Γρ. Ξενοπούλου.

Πρόκειται γιὰ τὸν «Κακὸ δρόμο» γιὰ τὸν ὁποῖο τελευταία πολὺς γίνεται λόγος.

Ἡ ταινία αὐτὴ ἔχει γυρισθῆ στὴν Πόλη, στὰ ἐκεῖ τελειόταυα στούντιο τῆς κινηματογραφικῆς τουρκικῆς ἑταιρίας «Ἴπεκτσῆ φίλμ», καὶ μὲ σκηνοθεσίαν τοῦ διαπρεποῦς τούρκου σκηνοθέτου καὶ διευθυντοῦ τοῦ τουρκικοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου «Ντασουλμπεντσῆ».

Εἶνε βέβαια λίγο παράξενο τὸ γεγονὸς ὅτι μιὰ καθαρῶς ἑλληνικὴ ταινία γυρίστηκε σὲ τουρκικο στούντιο. Ἀλλ' αὐτὸ ἐξηγεῖται ἀμέσως μόλις μάθετε ὅτι τὴν πρωτοβουλία αὐτὴ τῆς στενόνεσης ἑλληνοτουρκικῆς καλλιτεχνικῆς συνεργασίας τὴν εἶχε ἡ κ. Κυβέλη, κατὰ τὴν τελευταία παραμονή της στὴν Πόλη.

Ἡ κ. Κυβέλη, ὅταν ἔμαθε πῶς ἡ ἑταιρία «Ἴπεκτσῆ» γύρευε ἕνα πολὺ καλὸ σενάριο μὲ δυὸ πρωτεύοντας ρόλους, θυμήθηκε ἀμέσως τὸν «Κακὸ δρόμο» τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ τὴν... Μαρίκα!

Ἡ πρότασίς της ἔγινε ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ, συνεδλήθησαν ἡ δυὸ πρωταγωνίστριες μας μὲ τὴν ἑταιρία, καὶ τὸ γύρισμα ἀρχισε.

Ὁ κ. Ξενόπουλος—ποὺ τὸν κεφαλοπόνησαμε ἕνα πρωϊνὸ στὸ γραφεῖο του γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση—εἶναι κατενθουσιασμένος ἀπ' τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου του σὲ ταινία.

—Εἶναι πολὺ περίεργη ἡ τύχη τοῦ διηγήματός μου αὐτοῦ, μᾶς εἶπε, δείχνοντάς μας ἕναν καλοδεμένο τόμο τοῦ «Κακοῦ δρόμου» πάνω στὸ γραφεῖό του. Τὸ διήγημα αὐτὸ (θὰ μποροῦσε σήμερα λόγῳ τοῦ ὄγκου του νὰ ὀνομασθῆ νουβέλα) γράφτηκε στὰ 1908 καὶ πρωτοδημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Παναθήναια». Τὸ 1912 ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Φέξη τὸ ἐξέδωκε σὲ βιβλίο, ποὺ ἐστμείωσε ἐπιτυχία. Τέλος τὸ 1922 ὁ ἐκδοτ. οἶκος Κολλάρου τὸ ἔβγαλε σὲ πολυτελεστάτη ἔκδοση, μὲ σκίτσα τοῦ ζωγράφου κ. Βώττη. Τότε ἀκριβῶς ποσέτυχε καὶ κρίθηκε ἐνθουσιωδῶς. Ἡ κ-α Κυβέλη τώρα διαβάσει ἀ-

ἐνδιαφέρουσα, μὲ ὄμορφη πλοκὴ καὶ ποιοτοτυπη θέση.

Στὴν Ζάκυνθο, σὲ μιὰ γειτονιὰ κάθονται σὲ δυὸ ἀντικρυστὰ σπίτια δυὸ κορίτσια: ἡ Χρηστίνα (Κοτοπούλη) ἕνα ἄγημο κορίτσι τοῦ τορνάφη Γεροδήμου, κι' ἡ Χρυσοῦλα (Κυβέλη) ἕνα ὡραιότατο κορίτσι τοῦ κτηματία κὺρ—Λάμπρου.

Ἡ δυὸ φιλενάδες μιὰ μέρα ὀστόσο γαλοῦν τὴς σχέσεις των γιατὶ ἡ Χρυσοῦλα ἔχει πάρει ἤδη τὸν «Κακὸ δρόμο». Ὄμορφη καὶ πλούσια ὅπως εἶναι, δὲν τῆς ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο νὰ δοῇ τὴν εὔκολη γαμὰ καὶ εὐτυχία στὰ γέρια τῶν ἐρασιῶν της. Ἡ Χρηστίνα ὅμως, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀποφασισμένη νὰ μείνῃ στὸν καλὸ δρόμο... ζηλεύει φοβερὰ τὴν φιλενάδα της γιὰ τὴν ξέγνοιαστη ζωὴ ποὺ κάνει!..

Ἔρχεται ὅμως κάποτε καὶ ἡ μεγάλη περιπέτεια: ἐπιστρέφει μιὰ μέρα ἀπ' τὴν ἐπαρχία, ὅπου ἐμπορευόταυε, ὁ ἀδελφὸς τῆς Χρηστίνας Νιόνιος, βλέπει τὴν Χρυσοῦλα—ποὺ τὴν ἤξερε ἀπὸ μικρὸ παιδί—καὶ ξετρελλαίνεται ἀπ' τὴν ὁμορφιά της. Τῆς προτείνει ἀμέσως νὰ γίνῃ ἐρωμένος της. Ἐκείνη δὲν δέχεται—γιατὶ ἔχει κάποιον ἄλλον. Τότε ἀποφασίζει νὰ τὴν παντρευτῇ κι' ἕνα βράδυ τὴν κλέβει καὶ φεύγει στὴν ἐπαρχία. Ἡ Χρηστίνα, δίχως κανένα προστάτη πιά, δὲν μποροῦσε νὰ διατηρήσῃ τὸ σπίτι της. Τὸ φᾶσμα τῆς φτώχειας παραμονεύει στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Καὶ τότε ἡ Χρηστίνα κάνει τὴν σκέψη: «Γιατὶ τάχα κι' αὐτὴ νὰ μὴν πάρῃ τὸν κακὸ δρόμο; Ἔτσι θὰ γλύτωνε ἀπ' ὅλα τὰ βάσανα τοῦ κόσμου. Ἐπιχειρεῖ. Ὅμως εἶνε ἀδύνατον γιατί... δὲν εἶναι ὄμορφη. Μὲ τὰ πολλὰ παίρνει κι' αὐτὴ τὸν κακὸ δρόμο. Ἀντὶ ὅμως νὰ ἰδῇ τὴν εὐτυχία ποὺ περίμενε συναντᾷ τὴν δυστυχία! Στὸ μεταξύ, ἡ Χρυσοῦλα χωρίζει μὲ τὸν ἄντρα της καὶ φεύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐμπορεύεται τὰ θέλγητρά της. Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ γυρίζει στὴν Ζάκυνθο μὲ... δυὸ ἐπισήμους ἐραστάς, βρίσκει τὴν Χρηστίνα ἀπελπισμένη.

Τέλος ἡ Χρηστίνα ἀποφασίζει νὰ ἐκαγορίσῃ στὸν καλὸ δρόμο, καὶ παντρεύεται κάποιον.. μπακαλόγατο Γιάννη ποὺ τὴν τοιγουνοῦσε ἀπὸ χρόνια. Ἔτσι ἀπολυτρώνεται ἀπὸ τὴ ζήλεια της, ἀκολουθώντας τὸν δρόμο ποὺ τῆς γάραξε ἡ μοῖρα της καὶ ποὺ κανεὶς δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν ν' ἀλλάξῃ!

Ἡ ὥρα αὐτὴ ὑπόθεση ἔγινε σενάριο καὶ ὅλα τὰ ἐσωτερικά του ἐγυρίσθησαν μέσα στὰ στούντιο τῆς ἑταιρίας «Ἴπεκτσῆ» κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ Ἐρτογρούλ Μουχσίν.

Ὁ Ἐρτογρούλ Μουχσὶν βέης θεωρεῖται σήμερα ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους σκηνοθέτας τῶν Βαλκανίων. Εἶνε καὶ ὀργανό της τοῦ Ἐθνικοῦ Τουρκικοῦ θεάτρου κι' ἔρχεται σπουδάσει στὴν Γερμανία, στὸ Παρίσι καὶ στὴν Μόσχα τὴν σκηνοθετικὴ τέχνη.

Τὸν συναντήσαμε τὸ τελευταῖο βράδυ τῆς ἐδῶ παραμονῆς του στὸ ξενοδοχεῖο «Σπλέντιτ» νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὴν συμπαθητικὴ πρωταγωνίστρια τοῦ μουσικοῦ θεάτρου μας δίδα Πρῶ Ἀμπατᾶ καὶ τὸν ὁπεράτερ τοῦ «Κακοῦ δρόμου» Ρίζα βέη.

Συστηνόμαστε καὶ τοῦ ζητᾶμε, ὅλως τυχαίως, πληροφορίες γιὰ τὴν ταινία.

Ποθυμόταυε ὁ Μουχσὶν βέης, μέσον τοῦ ἀντιδείοντος αὐτοῦ φίλου του κ. Γαλάτη, ποὺ προθυμοποιεῖται, νὰ ἀναλάβῃ γράφη διερμηνέως, μᾶς δίνει ὅλες τὴς ζητούμενες πληροφορίες.

Τὰ ἐξωτερικὰ ὅλα τῆς ταινίας ἐγυρίσθησαν στὴ Ζάκυνθο—ὅπου πῆγε πρὸ ἡμερῶν κι' ἀπ' ὅπου ἐπέστρεψε μόλις—ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Βλήθησαν τὰ θαυμασιώτερα τοπεῖα τῆς νήσου. Ἔκεῖνα ἐξωτερικὰ ἐγυρίσθηκαν καὶ στὴν Πάτρα καθὼς κι' ἐδῶ, καὶ συγκεκριμένως στὰ Φάληρα. Ὅ,τι αὐτὰ

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 693)

Ἀριστερά : Μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου στὴν Ζάκυνθο : Ἡ Χρυσούλα, (εἰς τὸ μέσον : Κυβέλη), μὲ τὸν πλούσιο ἐραστή της (Γαβριηλίδης), συναντᾶ τυχαίως μέσα στὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγ. Διονυσίου τὴν φιλενάδα της Χρηστίνα (Μαρίκα Κοτοπούλη). Δεξιά : Μιὰ ἄλλη σκηνὴ τοῦ ἔργου στὴν Ἀθήνα : Ἡ Χρυσούλα (Κυβέλη: πρώτη ἀριστερὰ) μὲ τὸν νεαρὸ ἐραστή της (Γ. Παπᾶς), καὶ τὸν δεύτερο ἐραστή της (δρῶμος : Γαβριηλίδης).

ΑΛΛΑΓΕΣ...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΛΙΔΩΡΙΚΗ

— Πόσο ἀλλοιώτικη σὲ φαντασζόμουνα, μουρμούρισε.

ΤΗΝ εἶδε ἕνα ἀπόγεμα περαστικὸ ξέτσι θιαστικὰ νὰ κάνεται μέσα στὸν κόσμο, ποὺ ἀνεβοκατέβαινε τὴν ὁδὸ Σταδίου. Μιὰ σιλουέττα φειδένια, ἕνα κορμὶ προκλητικό, ἕνα κεφάλι κουκλίστικο, μάτια παράξενα, γεμάτα φωτιὰ καὶ λάγνες ὑποσχέσεις, στόμα ποὺ ἔσπαζαν τὰ χείλη του σὲ γλύκα καὶ σὲ καλωσύνη, ἔκαρασι—πῶς νὰ τὴν περιγράψη ὀέν μπορούσε—μιᾶς Παναγιᾶς... ἁμαρτωλῆς.

Τὸν κύτταξε σὰν πέρασε ἀπὸ δίπλα του μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ τὸν ἀναστάτωσε ὁλόκληρο. Τί διάβολο ! Δὲν ἤτανε πρωτάρης, οὔτε τοῦ συνέβαινε πολλὲς φορὲς νὰ ξελιγώνεται στὸ δρόμο μὲ τὴς πολλὲς σκιὲς, τὰ φευγαλέα γυναικεῖα δράματα ποὺ ἀφίνουνε στὸ πέρασμά τους κάτι ἀπ' τοῦ μαγνήτη τὴν θωπεία, σὰν ἕνα γλυκοσφίξιμο καρδιᾶς. Μὰ αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶχε κάτι τὸ ἀλλοιώτικο. Ἡ ἄλλες, σὰν τὸν κυττοῦσαν, σὰν ἀφηγημένα ἄφιναν τὸ μάτι τους νὰ πέση ἀπάνω του, ἔγοιωθε πὼς τὸ κόταγμά τους εἶχε κάτι τὸ ἐπιπόλαιο, κάτι ποὺ μὲ τὸν πόθο καὶ τὸν ἔρωτα, μὲ τὸν δεσμὸ τὸν ψυχικὸ ἢ τὴν φιλία τὴν τρυφερὴ ἀκόμα, δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι. Μ' αὐτὴ, αὐτὴ ποὺ πέρασε σιμά του ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, λές καὶ τοῦ μίλησε μὲ τῶν ματιῶν τὴς κόρες, λές καὶ τοῦ φώναξε νὰ πάη κοντά της, νὰ τρέξη δίπλα της, νὰ σφίξη τὸ κορμί της στὰ δυνατά του χέρια, νὰ τῆς μιλήση καὶ νὰ τῆς πῆ ὅλα τὰ μυστικά, ὅσα δένουν δυὸ ἀνθρώπους ποὺ γεννήθηκαν γιὰ νὰ συναντηθοῦν μιὰ μέρα...

Ἔτρεξε πίσω τηνς. Μὰ τὸ ποτάμι τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀργοκυλοῦσε, ποὺ σφιγγόταν, ποὺ σπρώχνονταν στὸ δρόμο τὸν μπέρδεψε ἀνάμεσά του καὶ δὲν τὴν ξαναεῖδε πιά. Ὠχ ! Τί τὸν ἔνοιαζε ! Δὲν ἤταν καὶ κανένας βλάκας γιὰ νὰ πιστεύη στοὺς κερασινοβόλους ἔρωτες, οὔτε φαντάστηκε στ' ἀλήθεια πὼς αὐτὴ ἡ ξένη, ἡ ἀτταχία τῆς στιγμῆς, θάταν κάτι μοιραῖο στὴ ζωή του. Ὅμως, ὅλο τὸ δράδυ ἐκεῖνο, πίνοντας καὶ γελώντας, γυρίζοντας στὰ καμπαρέ, ἀναζητώντας μὲ τοὺς φίλους καὶ τὴ συντροφιά του τὴν πρόσκαιρη χαρὰ μιᾶς νύχτας, ἀνηθιώταν κάπου-κάπου, ἔτσι χωρὶς νὰ θέλη, τὴν ἀγνωστη μὲ τὰ ὡραῖα μάτια.

—Ποιὰ γάναι τάχα.. ρώτησε κάποια στιγμὴ ἄθελα τὸν ἑαυτό του. Μιὰ παντρεμμένη ; Μιὰ κοκοτίτσα; Μιὰ κοπέλλα ἀπ' αὐτές ποὺ ἀγκαλιάζουν τὴ ζωὴ χωρὶς προλήψεις, καὶ φραγμοὺς, καὶ δλέπουνε τὸν ἄνδρα σὰν κάτι τὸ.. δοκιμασμένο πά;... Ἢ μήπως εἶναι ξένη περαστική ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ποὺ διψᾶει γιὰ περιπέτεια ;..

Στὸ νοῦ του στριφογύριζαν σειρὰ τὰ παραμύθια, ὅπως τ' ἄρεσε ὁ ἰδιος νὰ τὰ πλάθῃ. Σὰν ἤπιε λίγο περισσότερο, αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του νευριασμένο... Τὸ καμπαρὲ ἄρχισε νὰ γλυστρᾶη δεξιὰ κ' ἀριστερά τοῦ φάνηκε πὼς τὰ τραπέζια ἔγερναν τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, πὼς ἡ ἀρτίστες γόρειαν μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὴν πίστα καὶ τὰ γκαρσόνια ἔχογναν ἀπάνω του, ὅπως οἱ ἐπιβάτες τοῦ θαλασσοδαρμένου καραβιοῦ ποὺ πάνε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ στὴν ἄλλη, παραπαίο ν - ας.

Μέσ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ζαλισμενη εἰκόνα δυὸ ματια φωτεινά, δυο χείλη τόσο ὁμορφα παραξενα, ἡ ἰσια ἡ σιλουετα ἡ φειδένια, ξαναγυριζαν καὶ στέκονταν ἐμπρός του. Τὰ πρωτα τουρριχναν ματιες παράξενες, τὰ δευτερα χαμογελοῦσαν, ἡ σιλουέττα ἔγερνε μὲ μιὰ καμπύλη ὁλο προκλησι στὴν ἀγκαλιά του, διπλωνόταν, κουλουριαζόταν σ' ἕνα ἀγκάλιασμα παθητικό, ἀφίνονταν ὥρα πολλὴ σ' ἕνα τρελλὸ μεθῦσι σάρκας.

—Στὸ διάβολο...—μουρμούρισε ὕστερ' ἀπὸ λίγο.— Ἀν εἶμα τόσο ἡλίθιος νὰ ἐρωτεύομαι τὴν πρώτη γυναικούλα του πεζοδρομίου, τότε μοῦ πρέπει σκότωμα !

Καὶ πίνοντας το τελευταῖο του ποτῆρι, κωμικοτραγικά, τρικλίζοντας, γύρισε σπίτι του. Βαρύς, μολυδι, κομμήθηκε ὥρες συνέχεια.... Καὶ μέσ' στὸν ὕπνο του ἀκόμα, γυμνὴ ἡ σιλουέττα τῆς περαστικῆς γυναίκας τοῦ χόρεψε τοὺς πιὸ τρέλλους χορούς.

* * *

Δὲν ἤταν ὅμως ἀπ' τοὺς τύπους ποὺ συνθηκολογοῦνε εὔκολα μὲ φαντασίες καὶ ὀνείρατα. Γλεντῶές, καλόκαρδος, ὁμοφρος στὴν ψυχὴ μὰ καὶ στὸ πρόσωπο, μὲ κατακτήσεις ἀρκετὲς στὸν αἰσθηματικό του δρόμο, πάγω ἀπ' ὅλα ἀγαποῦσε τὴν πραγματικότητα. Σκιές, παραμυθένιοι ἔρωτες ποὺ εἶχαν γιὰ κορώνα τοὺς πλατωνισμούς, λόγια μὲ μέλι μοναχά, δὲν ἄξιζαν πολλὲς δεκάρες γιὰ τὸν τύπο του. Ὁ ἔρωτας γι' αὐτὸν ἤταν μεγάλο κρᾶμα Ἡδονῆς καὶ Σκέψης· ἡ ἀγκαλιὰ μὲ τὴν κουβέντα, ὁ λογισμὸς μὲ τὸ συντάραγμα τῆς σάρκας.

Ὅταν τ ἠν ξαναεῖδε ἕνα δράδυ στὸ «Ἀμπασσαντὲρ», γυρμένη σ' ἑνὸς νεαροῦ τὸν ὦμο, νὰ χορεύη κάτυιο βάλς προκλητικό, ὅταν τὴν ξαναεῖδε καθισμένη ἔπειτα σ' ἕνα τραπέζι ποὺ βρίσκονταν δυὸ πλησὶ γνωστοί του, ἐπαιθεκοκῶνα-γράμματα τὴ... σεβαστή του ἀξιοπρέπεια, πλησίασε στὸ μέρος τους, ἔκανε μιὰν ὑπόκλισι καὶ ζήτησε μὲ κάθε τρόπο νὰ καλεστῆ κοντά τους, νὰ τὴν γνωρίση, νὰ τὴν κορτάρη πιὸ ἀληθινά.

Θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας — τοὺς γίνηκε ἐνοχλητικὸς στὸ τέλος ! — τοῦ τὴν γνώρισαν. Τὴν πῆρε τότε μέσ' στὰ μπράτσα του ἐνῶ ἀργόσβυναν τὰ φῶτα γιὰ ἕνα ταγκὸ ἀργεντινό, τὴν ἔσφιξε κοντά του καὶ πήρανε τὰ βήματά τους τὸν ἀργό, νοσταλγικὸ ρυθμό.

—Μὲ θυμᾶστε;..— τῆς εἶπε ἀπότομα μὲ μάτια ἀστραφτερὰ—Κρατᾶτε διόλου τὴν φυσιογνωμία μου ;

Γύρισε, τὸν παρετήρησε γιὰ μιὰ στιγμὴ—ἀβλοῦδο, πειρασμὸς τὸ βλέμμα της—κ' ἄφισε κάποιο χαμογέλιο κοκοτίστικο ν' ἀχνοτεράση ἀπ' τὰ χείλη της.

—Ποῦ θέτε νὰ σᾶς ξέρω... Οὔτε θυμᾶμαι τὴ φυσιογνωμία σας...

Ἄφρισε μέσα του. «Μὲ κοροϊδεύει... — σκέφτηκε— Εἶναι μιὰ... ποὺ ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη....»

—Δέν μὲ θυμᾶστε ; — ἔκαν' ὕστερα μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ τάχα μὲ κατάπληξι — τὸ ἀπόγεμα ποὺ κυτταχθήκαμε τόσο πολύ,.. τόσο γλυκά;...

—Μὰ τί λέτε τώρα;... Τί ἀνησίες αὐτές ;

Ἐβαλε κάτι γέλια δυνατὰ, τὸν πῆρε στὸ κοροΐδεμα καὶ ὅταν γύρισαν στὸ τραπέζι της, πεταξε μιὰ κουβέντα σ' ὅλη τὴν παρέα ποὺ τὸν ἔφερε νὰ γίνῃ παπαρούγα ἀπ' τὴ ντροπή του..

—Πολὺ ρωμαντικὸς ὁ φίλος σας ! φώνιαξε πὼς δίνει σημασία καὶ στὶς μπαλιές ποὺ τοῦ πετοῦν ἡ ὁμορφες κυρίες μέσα σὲ ὁμορφιὰ στὴν ὁδὸ Σταδίου ! ...

Καὶ ἔκλεισε τὸ μάτι πονηρά.

Τὸν πῆραν στὸ μεζὲ οἱ ἄλλοι, τὸν νεκρώσαν, κ' ὅταν σηκώθηκε νὰ φύγῃ, μέσα του ἠφαίστειο ἀκόμητο ἔβραζε ἡ ὀργὴ κ' ἡ πόνος.

—Τὴν ἄτιμη ! — μονολογοῦσε παρηγορώντας τὰ σκαλιὰ τοῦ «Ἀμπασσαντὲρ». Εἶνα μιὰ κοκοτίτσα τούτη δῶ ποὺ δεύτερη δὲν ἔχει ὁ κόσμος...

Γύρισε σπίτι του, θέλησε οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ μὴν τὴν θυμηθῆ, κ' ὅμως κατάντησε τσιγάρο στο τσιγάρο κάθησε δίπλα σὲ ἕνα ράδυρο γιὰ νὰ διαβάσῃ μὲ τὸ δίδιλο ἀνοιχτὸ. Μὰ περασαν ὧρες δυὸ καὶ τρεῖς, κ' ὅλο στὶς ἴδια τὴν σελίδα ἔμενε ἡ ἀγάγνωσί του.

Μπροστά του, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, πρόσωπο θώντας νὰ τὸ διώξῃ, ἐρχόταν τὸ διαβολάκινο θηλυκὸ μὲ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο καὶ μὲ τὴν φράσι τὴν προσδοκητική :

«—Μὰ τί μοῦ λέτε τώρα;... Τί ἀνησίες εἶν' αὐτές;...»

* * *

Κι' ὅμως ἐνίκησε.... Ἡ κατάτησί τῆς ἔγινε σκοπὸς τῆς ζωῆς του, κ' ἐξυπνος ἀπὸ ἤταν καὶ πεισματάρης, τῆς πῆρε κάποιο ἀρκετεβοῦ» μιὰ μέρα.

Τί ἀποκάλυψη ὅμως!... Τί ἀλλαγή!... Τὴ ὥρα ποὺ βρεθήκαγε οἱ δυό τους, τὴν ὥρα ποὺ συναντηθῆκαν δίπλα-δίπλα στὴς θέσες ἑνὸς σκοτεινοῦ ταξὶ ποὕπαιρνε τὸν κατήφορο τὸν Σκαραμαγκᾶ, εἶδε πὼς κάθε τί ἄλλο ἀπὸ κείνο ποὺ φανταζόταν, ἤτανε ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε κυνηγήσει.

Ὅταν στὴν μοναξιά τους, ζήτησε νὰ τὴ γνωρίσῃ μέσ' στὰ χέρια του, νὰ πάρῃ πιὰ ἀπ' τὸ κορμί της ποὺ τὸ πίστευε ἐλεύθερο τὸ δοντικό, εἶδε μιὰ ντροπαλάδα, μιὰ γαλήνη ρωτικὴ, μιὰ συστολὴ παράξενη νὰ σταματᾶ τὴς ὁρμές του...

Ἤταν ὑποκρισία;... Ἤταν τρόπος νὰ σὲ δείξῃ ψεύτικη ἀθωότητα; Ἤταν ἀπ' τὰ ἀνηθισμένα κόλπα τῶν κοινῶν μεζοπαιγνιῶν ποὺ παρουσιάζονται ἀπόρθητες γιὰ λίγο ἢ ἕπειτα φοούρια... Ἀφοῦσηκα γκρεμίζεται στὸ πρῶτο γάδι;....

"Οχι!... Τώρα, αὐτὸς ποὺ εἶχε θγάλει τὸ «ἀπόφασι» πὼς πρόκειται γιὰ μ α θ η μ α τ ι κ ὸ κοριτσόπαιδο, τώρα ὁ ἴδιος ἔθλεπε μιὰ γυναίκα ποὺ παιγνίδι. Ὅλα δικά του, γιὰ νὰ τὰ γευτῆ.... Ἡ ἐλευθερία ἤταν ὁ οὐρανὸς ὁ καταγάλανος μὲ τὴς χιλιάδες τ' ἀστεράκια, ποὺ ἄπλωνε τὰ χέρια του γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ ὅ,τιπο ἤθελε. ἡ ἐλευθερία ἤταν ἡ ὄρες ποὺ κυλᾶνε ξέγνοιασ-τα χωρὶς ρυθμὸ, χωρὶς συνθῆκες, χωρὶς ἐσωτικὴ ὑποκοισία χωρὶς τὸ.. καθιερωμένο καὶ νόμιμο ποὺ φκιάχνει τὴν ζωὴ ὅπως πρέπει καὶ ὄχι ὅπως τὴ νοιώθει ὁ καθένας πιὰ.

Ἐκείνη πάλι ἔθλεπε τὸ χαρακτῆρα του, ἔνοιωθε πὼς σκεπτότανε γιὰ ὅλα, ἤξερε τὸ γιατὶ τὴ γνώρισε, πὼς τοῦκανε κατάπληξι ὅτι δὲν ἤταν ὅπως αὐτὸς τὴν πίστευε, (μὰ πάλι τὴν ἔπῆρε γιατὶ τοῦ ἄρεσε καὶ τὸν κολάκευσε ἡ κατάτησί της), ἤξερε ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ξέρῃ γιὰ νὰ μὴ γίνεται ἐνοχλητικὴ..

"Ἐντασε στὶς θυσίες ἀκόμα. Ἄφιγε νὰ ἐκφέτεται μαζί του. κ' ἀδιαφροῦσε ἂν σχολιάζαν τὸ φανερὰ προχωρημένο αἴσθημά τους. Ἀπὸ τὸ σπίτι της ὑνωθῆκε ὁ πόλεμος κ' ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ τὶς φλῖες ἔρχονταν ἡ συμβουλές :

—Ποῦ πᾶς μικρὴ μου;... Εἶναι τὸ δάρα ἀρο ἐκεῖ ἄτου τρωδᾶν τὰ δήματά σου...

—Τί κάνει. ἀμοιρη;... Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶς εἶναι ἐπιπόλαιος καὶ ἄστχτος... Εἶναι κορόνας !... Εἶναι ὁ ἐραστὴς λίγων ὡρῶν..

τός. — Πές μου ὁλόκληρη τὴν περασμένη σου ζωή... Πές μου τί σ' εἶχε συγκινήσει ὥς τὰ σήμερα;....

Φανταζόταν πὼς θἄκουε μιὰ ἐκμυστήρευσι πλατειά, πὼς θἄκουε τὸν συνηθισμένο πρῶτο καὶ ἀποτυχημένο ἔρωτα, πὼς θἄκουε λόγια, ποὺ θἄκριβιαν... μυστήρια στὴν προφορά τους. Μὰ ἔμεινε σὲ ἐκπληξι ἐαθειά.

—Ἐσυ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ γνώρισα ἐρωτικά... σοῦ μίλησε ἥσυχα, ἐαθειά, μὲ εἰλικρίνεια φανερή.— Οὔτε κανένας μ' ἄρεσε, οὔτε κανέναν πίστεψα ὥς τώρα... Κανένας δὲν μὲ τράβηξε καὶ σὲ κανέναν δὲν ἐγάρισα ἀκαίσμα νὰ πιστέψῃ πὼς μποροῦσα νὰ βρεθῶ κοντά του. Ἐσύ, μονάχα ἐσύ....

Τὰ μὰ στιγμὴ τὸν συνετῆσε ἄγρια χαρά. Τὴν ἔσφιξε μ' ἐγωϊσμό, μὲ διάθεσι τρελλή, σὰν νικητής, σὰν κυνηγός λεονταριῶν ποὺ θγαίνει μ' ἄλλους χίλιους στὸ κυνήγι κ' αὐτὸς σκοτώνει πρῶτος τὸ θηρό.

—Πές μου πὼς λὲς ἀλήθεια;... Πὲς μου πὼς δὲν ἐγνώρισες κανέναν ἄλλον ὥς τὰ σήμερα....

Καὶ ὅταν πίστευε, ὅταν τὰ μάτια της τοῦ φώναξαν πὼς ἔλεγε ἀλήθεια, ὅταν τὰ χείλη της ὁρκίστηκαν καὶ ἡ φειδένια σιλουέττα μὲ τὴν γλυκειὰ πυράδα τῆς παρθένας ποὺ ξυπνᾶει, κύλησε στὸ κορμί τοῦ, τὴν δίπλωσε στὰ χέρια του καὶ πῆρε μανιασμένα τὸ πρῶτο τὴς φιλί.

Ἀργά... ὅταν ὁ ἥλιος εἶγε πέσει πὰ στὴν θάλασσα κ' ἡ τελευταῖες του ἀχτίνες εἴχαν σβύσει κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα τοῦ Σαρωνικοῦ τὸ ὁλογάλανο, καὶ ἀφροὶ σταφταρισταὶ τὰ κυματάκια κατάπιναν τὴς τελευταῖες φωτεινὲς του βελονιὲς, ἀργά, ὅταν τὴν ἄμισε στὸ σπίτι της καὶ ξαναβρέθηκε μονάχος, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Γλυκειὰ, ἀπονήρευτη, γεμάτη αἰσθήματα, ἄτειρη ἀπ' τὸν ἔρωτα, ζηλιάρα. τρυφερὴ, ρομαντική, χαδιάρα. παιδί, παιδὶ ἀδάω, συμπαθητικό... Νὰ τί ἤταν ἡ... κοκοτίσσα τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ τῆς ὡραδνᾶς τοῦ «Ἀμπασσαντὲρ».

* * *

Κ' ἔγινε τώρα αὐτή, ἡ σκιά του... Ὁλ μῆνες πέρασαν... Ἔπταψε πὰ νὰ εἶγα νόφη καὶ μέσ' στὴ θέρμη τοῦ ἀνδρικοῦ του «ἐγώ», γνώρισε τὰ μεγάλα μυστικὰ τοῦ πόθου. Τὴν πῆρε κάποιο δράδυ ἀσυνείδητα. ἔτσι ἀπὸ συνήθεια. Ἐπτρελλαμένος ἀπὸ τὸ δμορφο κορμί της, καὶ τὴν ἔκανε ὁλότελα δική του.

Μὰ ἤταν πολὺ σπουδαῖο τάχα αὐτό;

Εἶναι πολὺ σημαντικὸ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ γνωρίσει τὴν γυναίκα ὥς τὰ δάθη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ κορμιοῦ, νὰ ζήση κάποια ὥρα ἡδονῆς μὲ μιὰ μικρούλα ἀκόμα;...

Ὅταν συνήθιαν ἤταν πιὰ ἀργά. Εἶχαν δεθῆ κ' οἱ δυό τους σὲ παιχνίδι λίγο σοβαρότερο, κ' ἡ σχέσεις τους ἔπταραναν τὴν ζεστὴ, τὴν ἐπαθητικὴ μορφὴ ποὺ δίνει ἡ σάρκα ὅταν μὲ τὰ δεσμά της τὰ πανίσχυρα ἔρχεται σταφανώτρα μᾶς ἀγάπης.

Νὰ παντρεφτῆ;... Σκοπὸ δὲν τόγε... Ἡ ἐλευθερία ἤτανε γι' αὐτὸν ἕνα μεγάλο παγνίδι, ποὺ μέσα, γύρω του, φάνταζαν χίλια ὁλόλαμπρα παιχνίδια. Ὅλα δικά του, γιὰ νὰ τὰ γευτῆ.... Ἡ ἐλευθερία ἤταν ὁ οὐρανὸς ὁ καταγάλανος μὲ τὴς χιλιάδες τ' ἀστεράκια, ποὺ ἄπλωνε τὰ χέρια του γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ ὅ,τιπο ἤθελε. ἡ ἐλευθερία ἤταν ἡ ὄρες ποὺ κυλᾶνε ξέγνοιασ-τα χωρὶς ρυθμὸ, χωρὶς συνθῆκες, χωρὶς ἐσωτικὴ ὑποκοισία χωρὶς τὸ.. καθιερωμένο καὶ νόμιμο ποὺ φκιάχνει τὴν ζωὴ ὅπως πρέπει καὶ ὄχι ὅπως τὴ νοιώθει ὁ καθένας πιὰ.

Ἐκείνη πάλι ἔθλεπε τὸ χαρακτῆρα του, ἔνοιωθε πὼς σκεπτότανε γιὰ ὅλα, ἤξερε τὸ γιατὶ τὴ γνώρισε, πὼς τοῦκανε κατάπληξι ὅτι δὲν ἤταν ὅπως αὐτὸς τὴν πίστευε, (μὰ πάλι τὴν ἔπῆρε γιατὶ τοῦ ἄρεσε καὶ τὸν κολάκευσε ἡ κατάτησί της), ἤξερε ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ξέρῃ γιὰ νὰ μὴ γίνεται ἐνοχλητικὴ..

"Ἐντασε στὶς θυσίες ἀκόμα. Ἄφιγε νὰ ἐκφέτεται μαζί του. κ' ἀδιαφροῦσε ἂν σχολιάζαν τὸ φανερὰ προχωρημένο αἴσθημά τους. Ἀπὸ τὸ σπίτι της ὑνωθῆκε ὁ πόλεμος κ' ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ τὶς φλῖες ἔρχονταν ἡ συμβουλές :

—Ποῦ πᾶς μικρὴ μου;... Εἶναι τὸ δάρα ἀρο ἐκεῖ ἄτου τρωδᾶν τὰ δήματά σου...

—Τί κάνει. ἀμοιρη;... Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶς εἶναι ἐπιπόλαιος καὶ ἄστχτος... Εἶναι κορόνας !... Εἶναι ὁ ἐραστὴς λίγων ὡρῶν..

Ξύτνα καὶ φύγε ἀπὸ δίπλα του...

Μὰ ὅσο ἔλεγαν, ὅσο στ' αὐτιά της ἔφθαναν ἡ προσβολὲς καὶ ἡ συστάσεις, ὅσο τῆς ἐξηγοῦσαν πὼς, γιατὶ θἄπρεπε νὰ τὸν ἀποφεύγῃ, τόσο στὰ σωθικά της ἄγρια, ἀνίκητη σήκωνε ἡ Ζωὴ τὸ μπαϊράκι τῆς ἀγάπης.

—Τίποτε δὲν μὲ νοιάζει... Τίποτε δὲν θὰ μὲ κρατήση... Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι αἰσθάνομαι... Τὸν ἀγαπῶ, τὸν συγχωρῶ καὶ ζῶ γιὰ κεῖνον... Κ' ὁ ἐγωϊσμός μου χίλια κομμάτια ἀς τσαλατατιέται στὰ πόδια του...

Κ' αὐτὸς, ποὺ ἤξερε πόσο δική του ἦταν, γαμογελοῦσε, γενόταν τὸν μεγάλο θρίαμβο. Νέοωνας τῆς Ἀγάπης, ἔθλεπε μὲ σαδιστικὴ χαρὰ νὰ καίγεται ἡ Ρώμη τῆς καρδιᾶς της...

* * *

Καὶ μιὰ μέρα παντρέφτηκαν... Γιατὶ ἔπρε-

Ἔκανε ν' ἀνασηκωθῆ, γὰ φρέξη...

πε νὰ παντρεφτοῦν.... Γιατὶ ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, μὲ τὴ σκέψη ποὕκανε γιὰ τὴ Ζωή, εἶχε ἀπαντήσει τὸ ἰδανικό του.

Αὐτὴ, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴ συγκίνησε. Αὐτός, ἕνα παιδὶ αἰσθηματικό, γλυκό, δίχως κακπίτσια καὶ κακίες, συγκαταβατικὸ ἀκόμα, κ' ἔτοιμο γιὰ συχώρεσι σ' ὅ,τι θυσίες θέλεψε νὰ κάνῃ ἐκεῖνος στὴν ἐλευθερία του.

Καὶ ξεκινῆσαν τώρα στὸν πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ δύσκολο ἀπ' ὅλους τὴς Ζωῆς τοὺς δρόμους. Τὸ ἄγχαρο συμβόλαιο εἶχε ὑπογραφτῆ γιὰ μιὰ εἰρήνη ἰσόβια, γιὰ κάποια πίστη ὅλο χίμαιρα, ποὕπρεπε χρόνια, χρόνια ὁλόκληρα νὰ μείνῃ ἀκέραια, ζοντανή...

Πόσο ὡραῖα, πραγματικά, ἐκύλησε ὁ πρῶτος χρόνος.. "Ενα ξεγυάρι τατιασμένα, ἐρωτευμένο, μὲ ὁλόπλατες φτεροῦγες αἰσιόδοξες, ἀνοίγονταν στὸν κάμπο τῆς Ἀγάπης. Ἔνεσγε τὸ φτερούγισμά του κάπου-κάπου, μὰ ἔτσι σὲ λίγο τὸ μικρὸ συνγέριασμα κατάληγε καὶ πάλι σὲ φλιὶ ἐρωτικό. Τὰ γέρια τοὺς ἤταν σμιχτὰ, τὰ μάτια τους μιλοῦσαν γιὰ αἰώνιες τρυφερότητες, καὶ τὰ κορμιὰ χαράζαν σχήματα δαχτυλιδένια χωρὶς καμμιὰ διέξοδο γιὰ νὰ μπορῆ νὰ φύγῃ ὁ Ἔρωτας ποὺ τὰ κρατοῦσε ἑνωμένα.

Μὰ πάντα—τὄχουν πεῖ καὶ τὄχουν γράψει, δὲν λέω τίποτα καινούργιο στὴν αἰώνια ἱστορία μου—ὁ ἄνθρωπος ξαναγυρνάει στὸ ξεκίνημά του. Ἡ ἄλλαγὴ εἶναι γραμμένη στὸ πελάρω κατάστιχο τῆς Μοίρας ποὺ κανονίζει ἀκούραστη ἑκατομμύρια πορεῖες. Στάνιο εἶναι ὅποιος ξεκίνησε ἀπὸ δάραθρο νὰ μὴν ξαναρριχτῆ σ' αὐτό. Σπάνιο εἶναι ὅποιος μπλέχτηκε στὸν καταρράκτη τῆς Ζωῆς νὰ μὴν τὸν πνίξουν πάλι κάποια μέρα τὰ νερά του, καὶ σπάνιο εἶναι ὅποιος πίστεψε στὴν λευτεριὰ σὰν τὸ μεγάλο πανηγῦρι ποὺ μέσα -ου φαντάζουν ἡ γιλιάδες τὰ παιχνίδια καὶ τὴν στερήθηκε ἀπότομα, νὰ μὴ γυρίση τὸ μυαλό του πρὸς αὐτήν.

Ἔτσι λησμόνησε μιὰ νύχτα πὼς τὰ χέρια καὶ ἡ ψυχή του, τὸ σῶμα κ' ἡ καρδιά του ἤταν δεμένα μ' ἀλυσσίδες ἀσπαστες. Ἕνα ποτῆρι μὲ ποτό, ἕνα χαμόγελο μιᾶς ξένης, ἕνα τραγοῦδι ποὕσταγε σὲ κλᾶμα καὶ σὲ γέλιο, τὸν κράτησε γιὰ ὧρες ἀρκετὲς ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Σὰν γύρισε, πρώτη φορὰ ποὺ ἄναβε ἡ φωτιὰ τοῦ γάμου, γιὰ νὰ φωτίση τῆς ἀπογοήτευσης τὸ δρόμο, τὴν δρῆκε νὰ τὸν περιμένῃ ἄϋπνη, μὲ μάτια κοκορασμένα, μὲ χείλι πικραμένο, μὲ τὸ κορμὶ (ἐκείνην τὴν πάλπὰ φειδένια σιλουέττα!) κουλουριασμένο στοῦ κρεββατιοῦ τὴν ἄκρη...

Εἶπαν δυὸ-τρία λόγια, δυὸ-τρεῖς δικαιολογίες. Πικρὲς, ψεύτικες καὶ φαρμακωμένες. Ἡ διαφωνία, σκληρὸ καὶ ἀναπόφευκτο τελόνιο, τρύπωσε ἀπ' τὴ χαραμάδα ποὺ δημιούργησε τὸ πρῶτο ψυχικὸ κενό. Καὶ σάθηκε χάμω σκληρὴ, σιγὰ-σιγὰ νὰ τραγανίζη τὴν ἀλυσσίδα τῆς ἀγάτης των...

* * *

Ἔτσι μιὰ μέρα, (πέρασαν δυὸ-τρία χρόνια ἀκόμα) σὰν θέλησε νὰ τὴν κυττάξῃ πιὸ καλὰ ἀπὸ τὴς ἄλλες περασμένες μέρες ποὺ σὰν νὰ εἶγε λησμονήσει μέσ' σ' αὐτές, τὴν ὕπαρξί της, τὴν δρῆκε ἀλλοιωμένη τρομερά.

Τί ἀποκάλυψη καινούργια!.... Τί ἀλλαγὴ ἀπόσυμ-ωνη!... Πῶς τὸν κυττοῦσε τώρα πιά. κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε νὰ δικαιολογήση μιὰ ἀογοποιία του, κάποιο ξενύχτι ποὺ τὸ ζοῦσε μὲ πασία ἐλεύθερη. Στὰ μάτια της ἔθλαπε μιὰ σκληράδα τραγική. τὰ χείλη της ἤταν σπασμένα σ' ἕνα πικραμένο μορασμό, καὶ τὸ κορμί της τοῦ φαινότανε ξεζό, στεγνὸ καὶ στραγγισμένο πὰ ὁλότελα ἀπ' τὸν παλιὸ χυμὸ τῆς σάρκας ποὺ ποθοῦσε...

Κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο τοῦ φαινότανε σὰν μιὰ λησμονημένη ζουγαϊφιά, σὰν μιὰ φωτογραφία ποὺ ὁ καιρὸς τὴν ἔχει καταστρέψει κ' ἔχει ἀφίσει ἀπ' τὰ γαρακτηριστικά της, μόνο σημάδια καὶ μουντζοῦρες.

Ἡ γλῶσα της ποὕχε γνωρίσει πολὺ νὰ παντρεφτοῦνε ἤταν μιὰ παγερὴ ἀγαφορία, τὰ αἰσθηματά της λὲς καὶ εἶχανε πεθάνει, καὶ ἡ ἐρωτική της ἀπορία εἶχε γίνει γνῶσι τώρα πιά. γνῶσι σκληρὴ, φοχτὴ. κουκουλωμένη, ἀπ' τὴ μάκη ἀπογοήτευσι... Ἡ παλιά κ' ἀγαπημένη ζηλεια της, ἤτανε τώρα σαρκασμός. τὸ γάδι της ἤτανε κάτι ποὺ τὸ φέγνει ἡ ἀνάγκη. καὶ ὁ σωματηκὸς της εἶγε τσακίσει ἀγαπητουτα. εἶχε πεθάνει δίγως τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀγάστασης. Ἐκεῖνο τὸ παιδὶ τὸ κοριτσόπουλο, μὲ τὴν ἀθῶα ψυχή. εἶγε κρυφτῆ. εἶγε κοκοτιάσει κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα τὴ μεγάλη τῆς ἀθῶωσης γυναίκας...

Τὴ σθῆσε τότες. μιὰ μέρα. βαρὺς κ' αὐτὸς. θλιμένος. μετανοιωμένος. γιὰ ὅσα ἔκανε. ἀνήμποροος ὅμως νὰ μὴν τὸ κάνῃ :

—Πῶς ἄλλαξες. μικρή μου... Πῶς ἔγινες ἔσύ... ἐσύ. τὸ τόσο ἡσυχο. γλυκό. πλημμυρισμένο ἀπὸ καλωσύνη πλάσμα ; ... Πῶς τὰ μάτια ἐνδὸς ἀγγέλου μπόρεσαν νὰ μαυρίσουν ἔτσι. νὰ γίνουν σὰν τῆς νυχτερίδας τὰ φτερά ; ...

Τὸν κύτταξε στὸ μάτια καὶ δὲν μίλησε.

—Πές μου. σοῦ ζητῶ γιὰ χάρη—ἐξαιρετικὰ ἐπιτρεπόμενο... Ἀφ' ἑαυτοῦ... Μ' ἐνδιαφέρει τέλος πάντων... Ἤσουνα ἡ ποώτη μου ἀγάπη... ἐσὰ ἡ γυναίκα μου... "Ο-τι κ' ἂν εἶμαι ἢ κ' ἂν ἔγινα. δὲν ἔχω νοιώσει τίποτ' ἄλλο στὴ Ζωὴ πιὸ δυνατὸ ἀπ' τὸ αἴσθημά μας... Πές μου. λοιπόν. γιατὶ ἔγινες ἀλλέξει τόσο ; ...

Τὰ λόγια τῆς ἤθραν ἀφεριά. σὰν νυστάζοντα φωτομύγα

νοιωσε... Καὶ βγῆκε πάλι στὴ ζωή, στὸ δρόμο, στὴν ἐλευθερία.... Στὸ πανηγύρι μὲ τὰ ὁλόλαμπρα παιχνίδια... Τί νὰ κάνῃ;...

* * *

Κι' ἔτσι μιὰ νύχτα, μέσ' στὸ καμπαρὲ ποὺ νυχτοπερατοῦσε κάθε βράδυ, ζοῦφερναν μιὰ σημείωσι : Τοῦγραφε πῶς δὲ, εἶχε τίποτα μαζί του, πῶς ὅλα εἶχαν σβύσει ὁλότελα, πῶς εἶχε γίνει πρακτική, λογική καὶ ψύχραιμη, κ' ἐγώριζε γιὰ πάντα, φεύγοντας στὴ μητέρα της.

Αὐτὸς ἔκανε ν' ἀγασκωθῇ, νὰ τρέξῃ, νὰ προλάβῃ, νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν δῇ, μὰ στάθηκε ἀψόφελο. Τὸ καμπαρὲ ἄοχισε νὰ γλυστράῃ— ὅπως τότε—μπροστά του δεξιὰ κ' ἀριστερά, τοῦ φάνηκε πὼς τὰ τραπέζια ἔγεναν τὸ ἕνα ἐπάνω στ' ἄλλο, πὼς ἡ ἀρτίστες χόρευαν μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὴν πίστα καὶ τὰ γκαρσόνια ἔρχονταν ἀπάνω του ὅπως οἱ ἐπιβάτες τοῦ θαλασσοδερασιένου καραβιοῦ ποὺ πάνε ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ στὴν ἄλλη, ποκαπαίονται.

Καὶ ξανασάθησε μηχανικά. Παράγγειλε νὰ πῇ ἀκόμα. Ἴδιος σὰν πάντα, ἀτάραχος συνηθισμένος στὴς φουρτοῦνες τῆς ζωῆς.

Μέσ' ἀπ' τὴ ζάλη τῆς στιγμῆς ἐκείνης δυὸ μάτια, δυὸ γείλη, κι' αὐτὴ ἡ σιλουέττα της ξαναγυρίσαν πάλι καὶ στάθηκαν μπροστά του ὅπως τὴν περασμένη αὐτὴ βραδυὰ ποὺ δὲν τὴν γνώριζε ἀκόμα. Πόσο παράξενα, κι' ἀλλοιώτικα τώρα πά!... Πόσο ἀδιάφορα, μελάγχολα καὶ βαρεμμένα ἀπ' τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου!...

Καὶ πίνοντας τὸ τελευταῖο του ποτῆρι, κωμικοτραγικός, τρικλίζοντας γύρισε σπίτι του. Ἡ.... κοκοτίτσα, ἡ ἀργότερα γλυκειὰ, ἀπονήρευτη, γεμάτη αἰσθήματα, ἄπειρη ἀπ' τὸν ἔρωτα καὶ ρωμαντική μικρούλα, ἡ στερνὰ πιὰ ἀλύγιση, πονεμένη ἀποφασιστική γυναίκα δὲν ὑπῆρχε πιά. Καὶ βαούς, μολυβδι, κομήθηκε ὅρες συνέχεια.... Χωρὶς νὰ ἀνειρευθῇ τίποτα... Χωὶς κανένα μάτι, κανένα στόμα, κομμιὰ φειδένια σιλουέττα νὰ ταιριάζουνε τὸν ὕπνο του...

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Τ' ἀνάλεκτα τοῦ πνεύματος

«Ἡ γυναῖκες, εἶπε ἕνας φιλόσοφος, ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἀνακυβεύκτες. Δὲν ποσπλώνονται παρὰ μόνο ὅταν σκουριάζουν».

= □ =

Ἀπὸ τὰ ἀποφθέγματα τῶν Περσῶν: «Ἐκείνος ποὺ κάνει ἕνα καλὸ γαμπρὸ κερδίζει ἕνα ἀκόμη παιδί. Ἐκείνος ποὺ κάνει ἕνα κακὸ γαμπρὸ γάνει μιὰ κόρη».

= □ =

Ἡ κυρία ντὲ Λαφαγιὲτ παιέβαλλε ἕναν κακὸ μεταφραστὴν ποὺ ἔνα..λακὲ ὁ ὁποῖος ὥφειλε νὰ μεταβιβάσῃ μιὰ φιλοσοφίνησιν. Ὅσο ἡ φιλοσοφίνησις εἶναι λεπτοτέρα τόσο ὁ λακὲς θὰ τὰ κάνῃ πιὸ θάλασσα..

Ἡ «Μὶς Περιστέρι» 1933

Τὸ πασελῶν Σάββατον, 25 λήξαντος ἔγινε εἰς τὸν συνοικισμὸν Περιστερίου ἡ ἐκλογὴ τῆς «Μὶς Περιστέρι» 1933, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐκεῖ δοθέντος γοροῦ τῆς Συγλινῆς ἐφορείας.

Ἀπὸ νωρίς, λόγῳ τῆς ἐπικειμένης ἐκλογῆς εἶχε συρρεύσει ὅλος ὁ ὡραιόκοσμος τοῦ συνοικισμοῦ. Ὁ χορὸς ἐσυνεγίσθη ἐν ἀδιαπτώτῳ εὐθυμίᾳ μέχρι τῶν πρωϊῶν ὡρῶν, ὁπότε καὶ ἐνέστο ἡ ἐκλογὴ τῆς «Μὶς».

Ἡ ἑλλανόβικος ἐπιτροπή, ἀποτελεσθεῖσα ἀπὸ τοὺς κ.κ. Παξιμαδᾶν καὶ Ἀλιβίζάκην, ἰατροὺς, Κρανιόδην, φαρμακοποιὸν, Γιανναρόπουλον, ζωγράφον. Μιγ. Χανυόσην, δημοσιογράφον. Θεοδωρόπουλον, καθηγητὴν. Κ. Λάμπρον, ἀνώτερον στρατιωτικὸν βαθμοῦ γον καὶ τοὺς ἐμπόρους Κανελλόπουλον καὶ Ἀγόρογλου, ἐξέλεξε ὡς βασίλισσαν τῆς βραδυᾶς καὶ «Μὶς Περιστέρι» τὴν δίδα Ἄνναν Ματαρδῆμ, κόρην τοῦ μηχανικοῦ τῶν τηλεπικοινωνιακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς «Ἑβδομάδος».

Ἡ ἐκλεγεῖσα ἡλικίας 17 ἐτῶν κατάγεται ἐκ Κῶν) πόλεως.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τώρα πού μήτε ὁ ἔρωτας...

Τώρα πού μήτε ὁ ἔρωτας μήτε ἡ φιλία τῆς φέρνει.
μήτε κι' αὐτὸ τὸ μίσος μου, παρηγοριάν,
ἄ, πῶς,
ἡ ὥρμη θλίψη μου κατὰ τὰ περασμένα γέρνει.
τῆς νιότης μου καρπός!

—=—

Χορδὴ ἡ καρδιά μου δέγονταν τὸ Μάστη ἀνατριγίλα,
Ἀκόμα μὲ συνέπαιρνε γλυκειὰ μιὰ συλλογὴ
ὅταν τὸ νέο Φθινόπωρο μὲ μαραμένα φύλλα ἐρωάντιζε τὴ γῆ.

—=—

Μιὰ πεταλοῦδα ἐπέταγε καὶ τὴν ἀκολουθοῦσαν
ἦταν ἡ ἀπάρθενη ζωή μου, ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου, ἡ μιά.
Ὁ νοῦς μου σάμπως ξύπνημα τὴ γαραυγή. Καὶ ἡ Μοῦσα μοῦ ἄγγιζε τὰ μαλλιά.

—=—

Δῶστε μου τὰ παιδιάτικα χρόνια μου πῶς γίνει
στὴν ἠσυχία τοῦ δειλινοῦ γουσός, ὡραῖος καπνός.
τὰ χρόνια ποῦρθανε ἡ χαρά, πέρασαν καλωσύνη,
κι' ἔφυγαν οὐρανός.

—=—

Βάλετε πάλι στὸ πικρὸ γεῖλος μου τὴν ἀγτίδα.
στὰ μάτια τὴν ἀνθρώπινη καὶ θεία σταλαματιά.
Ἐξωτικὸ μπλάβο πουλί, φέρετε τὴν ἐλπίδα.
γαμένη τώρα πιά.

—=—

Καὶ στὸ γλωμό μου μέτωπο νιὰ λίγο χάμετς ὥστε
γίνωσεις, ὁραματισμοὶ σὰν ἄστρα νὰ κυλοῦν.
Οἱ ἀγγέλοι νὰ διατάζουνε, κι' ἀπὸ τὰ τέμπλα δῶστε
οἱ θεοὶ νὰ μοῦ γελοῦν.

—=—

Ὕστερα στὸ κορύφωμα τοῦ ἀπελπισμένου δρόμου,
ἂς ἤτανε ἀνατέλλοντα τὰ μάτια σου νὰ ἰδῶ.
ποώτη ἀγαποῦλα, καὶ νὰ κράσας ἄθος τόνειρό μου.
τόνειρο ποὺ μαθῶ.

—=—

Α, πῶς ἡ λύπη μου κατὰ τὰ περασμένα στρέφει!
Ὅμοια καὶ ἡ νύγτα πάντοτε γοοῖζει στὸ ποωί.
Α πῶς τὰ χρόνια σὰν καπνὸς ἐγάθγκαν.
σὰν πάγνη. σὰ ζωή!

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

(Ἀπ' τὰ «Νηπενθῆ»)

Ἀνέκδοτα

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΞΟΡΙΖΕ

Συνεβούλευσαν κάποτε τὸν βασιλέα Φιλιππο κεδονίας Φίλιππο νὰ ἐξορίσῃ κάποιον ποὺ ἔλεγε πολλὰ εἰς βάρος του, ἀλλὰ μὲ πολὺ γοῦμορ.

—Θὰ ἦταν ἀνοησία ἐκ μέρους μου νὰ τὸν ἐξορίσω. ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς. Θὰ πήγαινε νὰ λέῃ παντοῦ ἐκεῖνο ποὺ δὲν λέει παρὰ μόνον ἐδῶ.

= □ =

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ὁ ἑνάρετος ντὲ Μέσι, πρῶτος πρόεδρος τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Παρισίων ἐξελέγη ἀπολιμαῖος διὰ παμψηφίας. Ὅταν ἔγινε ἡ δοξολογία ὑποδοχῆ του στὴν Ἀκαδημία, ὁ αὐστηρότατος Μπουαλὸ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἔρχομαι κύριε νὰ μὲ συγχαρῆτε γιὰ τὴν ἀπέστησα ἕνα συνάδελφο σὰν καὶ σᾶς...

= □ =

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ...

Ἡ γυναίκα τοῦ καγγελαρίου Σεγκὲ πῆγε νὰ σὲ βαθύτατο γῆρας. Ζῶσα εἶδε τοὺς γόνους τῆς δισεγγονῆς της. Περὶ αὐτῆς ἡ κυρία ντὲ Σεβιγιὲ ἔγραψε καὶ τὸ ἑξῆς στὴς ἐκπεπλαμένος πρὸς τὴν κόρη» της :

«Ἂν ἡ δισέγγονή της ἀποκτήσῃ παιδιά ὁ σύζυγος τοῦ καγγελαρίου θὰ μπορῇ νὰ λέγ

—Κόρη μου, πήγαινε νὰ πῆς τὴς κόρης σου πὼς ἡ κόρη της κλαίει.»

= □ =

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΔΕΓΕΙΝ

Ἕνας ἐργάτης, μεταφέρων σπαθὶ βασιλέως του ἕνα δοκάρι, γτυπᾶ τὸν Διογένη.

—Φυλάξου ! τοῦ λέει ἀφοῦ τὸν γτύπησε.

Καὶ ὁ περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἀποκρίθη ἀταράχως :

—Πρόκειται πάλι νὰ μὲ χτυπήσῃς ;

= □ =

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΕ ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ

Ἕνας διάσημος ἀπατεὼν κατόρθωσε νὰ ζῇ εἰς βάρος διαφόρων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐξαπατοῦσε. Μεταξὺ ἄλλων ζητοῦσε δανεικα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπέστρεφε ποτέ. Κάποτε ἀπετάθη στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῆς Σάλ καὶ τοῦ ζητοῦσε δανεικὰ 20 σκοῦδα. Ὁ κατ ἀναγνωρισθεὶς Ἅγιος τοῦ ἀπήντησε :

—Πᾶρε δέκα, ἀντὶ τῶν ἑξκοσι σκοῦδων ποὺ ζήτησες. Ἔτσι, κι' ἐσὺ θὰ ὠφεληθῆς κ ἐγὼ θὰ κερδίσω τὰ ἄλλα δέκα.

= □ =

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ

Ὁ δοὺξ τοῦ Βοϊκαγχαι ἦταν ἐξαιρετικὸς τσιγκούνης, μένει τοῦ σπιμεῖον νὰ σεφτῇ τὸ ἐπιτιὸ του. Μιὰ μέρα θέλοντας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν τσιγκουνιά του ἔλεγε στὸν φίλο του σὲο Ρόμπεοτς Γουίννεο :

—Δὲν ξέρω, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως σκάσω στὴν ψάθα...

—Κι' ἐγὼ φοβοῦμαι, τοῦ ἀπήντησε ὁ Ρόμπερ Γουίννεο πῶς δὲν ζῆς, ὅπως φοβάσαι ἐσὺ μὴν πεθάνῃς.

= □ =

ΕΥΛΟΓΟΣ ΑΠΟΡΙΑ

Ρώτησαν κάποτε τὸν φιλόσοφο Δίογενο ποιὸς τοῦ ἔδωσε τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς φιλοσοφίας.

—Οἱ τυφλοὶ, ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος ἀλλὰ ποῖοι γιὰ νὰ ποογνωρίσουν ἕνα ὄμμα ἐρωτοῦν προηγουμένως τὸ ἔδαφος μὲ τὸ ματοστόκι.

= □ =

ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ

Ἡ διάσημος ἠθοποιὸς δεσποινὶς Κλαρὶν ἐπισκεφθεῖσα κάποτε τὸν Βολταῖρο, τὸν ὁποῖον βαύμαζε, ἔπεσε στὰ γόνατά του καὶ τοῦ εἶπε :

—Ὦ ! Θεέ μου !

Ὁ Βολταῖρος, ὁ ὁποῖος ἔπεσε τὴς ἐφόρμαζε ὡς ἠθοποιὸν, γονατίζει κ' αὐτὸς μπροστά της καὶ τῆς ἀπαντᾶ :

—Καὶ τώρα ποὺ κατεβήκαμε κ' οἱ δυὸ στὴ γῆ, πῶς εἶσθε στὴν ὑγεία σας ;

Ἔτσι, ἀβρότατα, τὴν εἶπε κ' αὐτὴ, θεμιτὸν ἐπιτρέπει.

'Η κοῦκλα πού ξετρελλαίνει ἕναν ἑκατομμυριοῦχο.

Ἡ κυρία Σὰμ. Ἴνσουλ

'Η γυναίκα τοῦ πτωχεύσαντος κροίσου πού κατέφυγε τελευταίως στὴν 'Ελλάδα. — 'Ολόκληρος ἡ ζωή της. — 'Από ἠδοποιός... δισεκατομμυριοῦχος.

ΓΥΡΙΖΟΥΜΕ κάμποσα χρόνια πίσω. Ἤμαστε στὰ 1902. Ἕνας ξένος φιλοξενούμενος στὸ Σικάγο ἀπὸ κάποιον φίλο του, τοῦ ἔλεγε :

—Μ' ἀρέσουν οἱ ἑκατομμυριοῦχοι τοῦ Σικάγου.

—Γιατί τοῦ Σικάγου ;

—Γιατί οἱ ἑκατομμυριοῦχοι τοῦ Σικάγου νυμφεύονται πολὺ ἐνδιαφέρουσες γυναίκες !

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ δύο συνομιλητὲς ἐκάθηντο στὴν ἕκτη σειρὰ τῆς πλατείας τοῦ μεγάλου θεάτρου τοῦ Πλουνὰ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν παράστασιν τῆς Σχολῆς τοῦ Σκανδάλου, ποὺ ἐδίδετο γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό. Εἶχαν πληρώσει 25 δολλάρια ὁ καθένας γιὰ τὴ θέση του, ἡ δὲ τιμὴ τῶν θεωρείων ἦταν 1000 δολλάρια ! Ὁ σκοπὸς ἔφθασε τῆς παραστάσεως ἀλλὰ καὶ τὸ ἔργο ἄξιζαν τὸν κόπο νὰ διαθέσῃ κανεὶς ἕνα τέτοιο ποσὸ ἀλλὰ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὅλη ἡ ἀνωτέρα κοινωνία του Σικάγου εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ μέσα σὴν ζεστὴ αὐτὴ βραδυὰ τοῦ Ἰουνίου, ἦταν πρὸ παντὸς ἡ περιέργεια νὰ δῇ τὴν σύζυγο τοῦ δισεκατομμυριούχου Σάμουελ Ἴνσουλ. παίζουσαν ρόλο πρωταγωνιστοῦς.

Τὸ κοινωνικὸν μητρῶον τοῦ Σικάγου ἀναφέρει ὅτι ὁ κ. Σάμουελ Ἴνσουλ ἐνυμφεύθη τὴν Μαργαρίταν Α. Μπέρντ ἐκ Νέας Ὑόρκης χωρὶς ἄλλες λεπτομέρειες.

Τὸ ὄνομα τοῦ ἀμερικανοῦ πολυεκατομμυριούχου ποὺ ὑπῆρξε πρόεδρος τῶν Συμβουλίων πλείστων μεγάλων ἑταιριῶν συνολικοῦ ἑταιρικοῦ κεφαλαίου 800 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, ἔγινε τελευταῖα πολὺ γνωστὸ στὴν Ἑλλάδα : ἐδῶ ὅπου δηλαδὴ ὁ Σάμουελ Ἴνσουλ κατέφυγε ἐδῶ, κατοδιοκόμενος ἀπὸ τὴς ἀμερικανικὲς ἀρχὲς ἕνεκα τῆς πτωχεύσεώς του.

Ὁ Ἴνσουλ, ἤρχισε τὸ σταδιό του εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ὡς ὑπάλληλος στὸ μικρὸ ἀγγλικὸ γραφεῖο ὅπου γεννήθηκε. Σύντομα ὅμως ἐγκατέλειψε τὴν πρώτη του θέση διότι ἡ ἀπολαβές του δὲν ἦσαν καθόλου ἱκανοποιητικές, καὶ κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν θέσιν ὑπαλλήλου γραμματέως ἑνὸς ἀνταποκριτοῦ τοῦ Θωμᾶ Ἔδισον στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ μέσα, χάρις στὴν ἀξιοσημείωτη ἐργατικότητά του, προσέλκυσε κάποτε τὴν προσοχὴ τοῦ μεγάλου ἐφευρετοῦ. Ἔφυγε κατόπιν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, ἀνεγνήθη σ' ὅλες τὴς ἠλεκτρικὲς ἑταιρίες καὶ ἐὸ θυσιά του κατώρθωσε νὰ κυριαρχήσῃ ὡς ἀφεντικὸ αἰσια σὲ 1600 πολιτεῖες καὶ πόλεις τοῦ Νέου Κόσμου. Ὁ πλοῦτος του φυσικὰ τὸν ἐστέρησε ἀνθρώπων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἔγινε πρόεδρος τοῦ Μελοδοράματος τοῦ Σικάγου, γάμος εἰς τὰς δωρεὰς του ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀπόκτησε δὲ νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ ὅλους τοὺς κλάδους τῆς Τέχνης. Ἐκόσμησε ἑκατομμύρια δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, σὲ ἀτελὲ ζωγράφων καὶ σὲ ἐφευρὲ θεάτρων.

Μιὰ βραδυὰ ὁ ἑκατομμυριοῦχος προσεκλήθη νὰ παῇ ἐπὶ τῶν ἀραβῶνες τοῦ διασκεδαστικοῦ ἠθοποιοῦ Ὀιστοὰ Μπουσιαὼ μὲ μιὰ γυναικοστάτη ἠθοποιὸ τῆς ἐποχῆς. Στὸ γραπέζι τοῦ Ἴνσουλ εἶχε στὰ δεξιὰ γου τὴν νύμφη καὶ στὰ ἀριστερὰ μιὰ νεαροτάτη καλλιτέχνιδα, γνωμένη μὲ παρθενικὴ καὶ χαριτωμένη ἀφέλεια, καὶ ποὺ τὴν εἶχαν προσκαλέσει τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὸν ἀριθμὸ τῶν καλεσμένων ! Αὐτὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἐξετάζῃς σὲ λίγο τὸ Σικάγο μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ταλέντο της καὶ ποὺ ἔγινε κατόπιν ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἠλεκτρισμοῦ.

Ἡ Γκλάντυς Γουάλλις—αὐτὸ ἦταν τὸ καλλιτεχνικὸ ὄνομα τῆς Μαργαρίτας Μπέρντ — ἐπιπεδωθῆς εἰς τὰ σανίδια τοῦ θεάτρου. Ἐπαιζε τὸ μεγάλο θέατρο τοῦ Σὰν Φραντσίσκο, κατόπιν δὲ προσελήφθη στὸ περίφημο θέατρο τοῦ Ἀδριανοῦ Ντάλ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἔπαιζε ὡς ἐπὶ πόδ ἔσους μὲ τοὺς μεγάλους ἠθοποιοὺς τῆς σκηνῆς. τὸν Τζὼν Ντριοῦ καὶ τὸν Γοιλιέλμον Κρέϊν, ἡ δὲ σύμπραξίς της εἰς τὴν θέασιν ἐθεωρεῖτο ἀπόκτημα.

Ἦταν μιὰ λεπτοκαμωμένη κοίκλα, τόσο λεπτή, τόσο τέλεια σοῆς γραμμές της μὲ τόση χάρη καὶ ἔκφραση στὴς κινήσεις της, ὥστε συνείθιζαν ὅλοι νὰ τὴν λένε «ἡ Ἀφροδίτη τῆς τσέτης» παρομοιάζοντάς την μὲ τὰ κομψὰ μακρὰ λεξικὰ τῆς τσέτης. Τὸ πρόσωπό της, κανονικὸ καὶ ὠοειδές, εἶχε δύο μάτια καστανὰ ἐξωτερικῆς γλυκύτητος, ἐστεφανώνετο δὲ τὸ ὀλύμπιο μέτωπό της μὲ ὡραιότατα σγουρὰ καστανὰ μαλλιά. Εἶχε τὸ γάρισμα νὰ μιμῆται διάφορα πρόσωπα τόσο καλὰ, ὥστε πολλοὶ τὴν προέτρεπαν νὰ βγῇ στὴν Ἐπιθεώρησιν. Ἐκείνη ὅμως εἶχεν ὡς ἰδεοδέες της τὴν Ἐλεονώρα Ντοῦζε. Ἤθελε νὰ γίνῃ σὰν ἐκείνη καὶ γιὰ διαπρέψῃ στὴν δραματικὴ τέχνη. Ὅταν ἡ μέλλουσα Ντοῦζε ἔφθασε στὸ Σικάγο μὲ τὸν θίασο Κρέϊν, ὁ Σάμ. Ἴνσουλ. ἔγινε τακτικὸς της θαυμαστὴς, καὶ ὅταν αὐτὴ ἔφυγε σὲ περιοδεία, γιὰ ἄνθη του τὴν ἀκολουθοῦσαν ἢ καὶ τὴν περίμεναν σὲ κάθε Πολιτεία.

Ἐπέρασαν δύο χρόνια ἔως ὅτου ἡ Γκλάντις Γουάλλις δεχθῇ νὰ γίνῃ κυρία Ἴνσουλ. Αἰγα κορίτσια θὰ ἐδίσταζαν πρὸ τῆς προτάσεως τέτοιου γαμπροῦ, καὶ οἱ ἀρτίστες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἐκέρδιζαν πολλά. Καὶ ὅμως δὲν ἐδέχθηκε νὰ τὸν γνωρευθῇ πρὶν ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν Ἀμερικὴ ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ φημισμένες πρωταγωνίστριες, παίζοντας στὸ θέατρο τοῦ Μπροντγουαϋ τὴν Ἰουλιέττα, στὸ δημόγυμο Σαιξπήρειο ἀριστούργημα.

Δυὸ χρόνια μετὰ τὸν γάμο της, γεννήθηκε ὁ υἱός της Σάμ. Ἴνσουλ. ὁ νεώτερος. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ὑπάνδρου ζωῆς της τ' ἀφιέρωσε στὸν σύζυγο καὶ στὸ παιδί της. Οὔτε δεξιώσεις, οὔτε χοροὶ στὸ περίφημο μέγαρο «Σορεγάντς» τῆς ἀριστοκρατικοτέρας συνοικίας τοῦ Σικάγου. Ἡ μόνες κοσμικές της ἀπασχολήσεις ἦσαν λίγες παρτίδες ποιτζ, καὶ μικρὲς συγκεντρώσεις οἰκογενειακῶν φίλων. Τὸ κοσμικὸ Σικάγο ἄρχισε ὁτε νὰ κακολογῇ Ἔλεγαν ὅτι ὁ σύζυγός της ζηλεύει τὴν ὡραιοτάτη κυρία γου καὶ ἔκλεισε ἐπὰ καλὰ τὸ χρυσὸ κλουβὶ μέσα στὸ ὁποῖο τὴν εἶχε αἰχμάλωτη. Ἐν τούτοις οἱ στενοὶ φίλοι ποὺ ἐλάμβαναν μέρος στὶς συγκεντρώσεις των καὶ οἱ καλλιτέχναι ποὺ ἐφιλοξενοῦντο στὸ μέγαρό των, ἔλεγαν πὼς ἡ χαριτωμένη Γκλάντις ἦτο τρισευτυχισμένη καὶ χαρούμενη, καὶ ὅτι τὸ μόνο ποὺ ζητοῦσε κ' αὐτὴ κ' ὁ σύζυγός της, ἦταν νὰ τοὺς ἀφήσουν στὴν ἡσυχία τους.

Ἀλλὰ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δύναμις εἶναι ἐχθροὶ τῆς οἰκογενειακῆς μοναξιᾶς. Ὁ φτωχὸς ζεῖ στὸ σπιτάκι γου μόνος. ὁ πλούσιος ἀνήκει στὴν κοσμικότητα. Ἡ γυναίκα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ διοικοῦσε τὴς πλουτοκρατικὲς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἀμερικῆς χρεωστοῦσε νὰ δείξῃ κάτοιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν κόσμο τῆς τάξεώς της.

Σιγὰ-σιγὰ ἀνεμίχθη σὲ φιλανθρωπικὲς ἐπιτροπὲς, σὲ ὀργανώσεις εὐποιίας, ποὺ τόσο ταιριάζανε μὲ τὸν πλοῦτο τοῦ σιξύγου της. Τὸ ἐκλεκτὸ γοῦστο της, συνηνωμένο μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ κ. Σ. Ἴνσουλ νὰ προσέχεται ἀχρόνος στοὺς μύστας τῆς τέχνης, ἔδωσε ἐξαιρετικὴ ὤθηση σὲ κάθε καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσι τοῦ Σικάγου.

Ἔκτισαν μιὰ μεγάλη βίλλα κοντὰ στὴν λίμνη Σόχρ Ντράϊβ. καὶ τὴν ὀνόμασαν «Ἀγριάκανθα». Μιὰ ἀτέραντη ἔκτασις γύρω ἀπὸ τὸ μεθυδῆρες πολυτελείας κτίριον προορίσθηκε γιὰ ἀγροκήπιο. ὅπου συνεκεντρώθησαν τὰ πιὸ σπάνια καὶ τὰ πιὸ ἐξωτικὰ φυτά.

Ἡ βίλλα ἦταν ὁλόκληρη κτισμένη ἀπὸ χόδινο ἰταλικὸ μάρμαρο μὲ ὑπέροχα ἀνάγλυφα θαυμάσιες τεροάτσες, καὶ μιὰ λίμνη ὅπου καθρεφτίζονταν λευκοὶ κύκνοι συνεπλήρωναγ τὸ σύνολο. Πενῆντα κηπουροὶ εἰδικοὶ περιποιοῦνταν τοὺς κήπους καὶ τὸ ἀγροκήπιο.

Κατὰ τὶς θλιβερὲς ἡμέρες τοῦ μεγάλου πολέμου τὸ παλάτι αὐτὸ ἐσσέγγασε κάθε εἶδους ἑορτὴν ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν, χοροὺς, παραστάσεις, κογσέρτα καὶ ζωσσιαὰ μπαλέττα... Ἡ κυρία Ἴνσουλ ὑπῆρξε ἡ ψυχὴ κάθε καλλιτεχνικῆς καὶ φιλανθωπικῆς κινήσεως. Καὶ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τελείως τὴν σκηνή. Σὲ μιὰ ὅμως φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ ἔπαιξε τὴν Συλβέττα στοὺς Ρωμαγέσκ τοῦ Ροστὰν, καὶ σὲ μιὰ συγκέντρωση κάποιας ἀριστοκρατικῆς Λέσχης ἐδιάβασε μὲ ἀνάλογη στολὴ τὰ ὡραιότερα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Πελέας καὶ Μελισάνδην» τοῦ Μαίτερλιγκ.

Καὶ ξαφνικὰ μιὰ μέρα τὸ Σικάγο ἐναστατώθηκε : ἡ κυρία Ἴνσουλ ξαναβγαίνει στὴν σκηνή ! Τὸ θέατρο Μπελάσκο, κατὰ παράκλησίν της, τῆς παραχωρεῖται δωρεάν. Τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου εἶχε ἀνάγκην 100.000 δολλαρίων. Κι' ἔμοσε νὰ εὑρεθοῦν ἀμέσως.

Ἡ Μαργαρίτα Ἴνσουλ θυμᾶται τὴν Γκλάντις Γουάλλις. Ἀποφασίζει νὰ παῖξῃ τὸν ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας στὴν «Σχολὴ τοῦ Σκανδάλου». Ὅλους τὰ μάτια ἔγιναν ἑπτανο της. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἔπειτα ἀπὸ 28 χρόνων πλουτοκρατικῆς ζωῆς, ἡ μεγάλη κυρία τοῦ κόσμου νὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν στὸ θέατρο; Ὁ Ὀιντὲ Ντιοῦς, ὁ περίφημος σεξισοὲρ ποὺ προσκλήθη νὰ διευθύνῃ τὴν παράσταση, εἶχε κάποια ἀμφιβολία.

Καὶ ἡ βραδυὰ ἔφθασε. Τὰ χρυσαμὲν καὶ τὰ κάθια τῶν θεωρείων ἦσαν γεμισμένα ἐπάνω της :

Μιὰ μεγάλη μεταβολὴ εἶχε σημειωθῆ στὴν ἐμφάνισί της. Δὲν ἦταν πιὰ ἡ ἐπιβλητικὴ φιγοῦρα ἑκατομμυριοῦχος με τὸ ἐπίπλασιο χαμένο. ποὺ δέχεται στὸ σαλόνι της ἐκλεκτοὺς προσκεκλημένους της. Ἐδῶ ἤταν μιὰ παιδούλα πεταχτὴ γελαστὴ ἀδολη πανέμορφη ἀπὸ μιὰν ἀθώαν νεότητα ἐνθουσιασμένη χαριτωμένη. Ἕνας μαγευτικὸ θέλγητρο, μιὰ κομψοπαίστικη ἀνθηρότης, μιὰ ἀφελεια παιδιοῦ Ἀμέριστες ἐξόκαγα τὰ διπλάσια ἀπὸ τὰ πρόσωπολογοῦσθενταν. Τὰ θεωρεῖα ἐπαλήθησαν σὲ ἐπιθδεῖς τιμάς. Καὶ ὁ σκοπὸς ἐπετύχε.

Αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ ζωὴ τῆς Κυρίας Σ. Ἴνσουλ. τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος κατόπιν τῆς μεγάλης καταστροφῆς του ἐξέλεξε τὴν Ἀθήνα ὡς καταφύγιον τῶν γηρατειῶν του ἀναμένων τὴν σύντροφον τοῦ βίου του ἡ ὁποία πεθαίνει ἀσθενὴς στὸ Παρίσι μὲ τὸν υἱόν της.

Σ—

Ἡ κυρία Σὰμ. Ἴνσουλ.

'Ο διάλογος τῆς ἑβδομάδος

Ἕνα παραγνωρισμένο ταλέντο

Μαρσέλ Πρεβώ

("Ἕνας πῦργος ὅπου παραθερίζει ἡ δεσποινὶς Κλαίρ ντ' Ἰωανβίλ, ἐτῶν 16, μὲ τὴν ἐπιστήθια φιλενάδα της, τὴν Μόνικα ντὲ Τρεβέλ.

Στὸ δωμάτιο τῆς Κλαίρ, πάνω σ' ἕνα γραφειάκι, ἀνάμεσα σὲ τετράδια καὶ βιβλία —γιατὶ ἡ δεσποινὶς Κλαίρ ἔμεινε μετεξεταστέα τὸν Ἰούνιο—ἕνα ὀγκῶδες χειρόγραφο ποὺ στὴν πρώτη του σελίδα εἶναι γραμμένα, μὲ μεγάλα καλλιτεχνικὰ γράμματα, τὰ ἑξῆς: «ΣΥΝΕΠΑΡΜΕΝΗ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ!»— Μεγάλο ἀποθηματικὸ μυθιστόρημα, ὑπὸ τοῦ κόμητος Γκοντράν—Ρενὲ ντὲ Φὲζενσάκ—Πουί—Λαμπόρντ. Μπαίνουν μὲ πολλὲς προφυλάξεις ἡ Κλαὶο καὶ ἡ Μόνικα. Κλείουν τὴν πόρτα. Ἔχουν νὰ κάνουν κάτι τὸ πολὺ μυστικό. Γιατί—μονάχα ἡ Μόνικα τὸ ξέρει αὐτό—ὁ κόμης Γκοντράν—Ρενὲ—ντὲ Φὲζενσάκ—Πουί—Λαμπόρντ δὲν εἶναι κανένας μουσταχαλῆς ἀντρακλας, ἀλλὰ ἁπλούστατα τὸ ψευδώνυμο τῆς δεσποινίδος Κλαίρ, ποὺ ἀναγνωρίζει στὸν ἑαυτό της σπουδαῖο λογοτεχνικὸ ταλέντο! Ἡ Μόνικα συμμερίζεται αὐτὴ τὴ γνώμη καὶ θαυμάζει τὸ δαιμόνιο τῆς φιλενάδας της).

Μόνικα.— Ἔλα, καϋμένη, κουνήσου λιγάκι! Ἔχω μεγάλη ἀνυπομονησία νὰ μάθω τὴ συνέχεια!

Κλαίρ (μὲ ποροποιητὴ μετριοφροσύνη).— Δὲν βαρύεσαι! Γιατὶ κάνεις ἔτσι; μια ἁπλούστατη ἱστορία σ' ἐνθουσιάζει τόσο!

Μόνικα.— Ναί, δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὁ-λως μόνο τὸ θέμα! Μ' ἀρέσει νὰ σ' ἀκούω νὰ διαβάζῃς αὐτὰ ποὺ ἔγραψες, γιατὶ βάζεις σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὅλη σου τὴν ψυχή! Βλέπει κανένας ὅτι πόνεσες γράφοντας αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα!

Κλαίρ.— Ναί, δὲν μποροῦ νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ μοῦ κόστισε πολλοὺς κόπους καὶ πολλὰ δάκρυα. Τὸ ἔγραψα μὲ τὸ αἷμα μου κι' ἔβαλα μέσα ὅλη τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς μου.

Μόνικα.— Ναί, διαβλέπει κανεὶς ἀμέσως ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα συγγραφέα ποὺ γνώρισε ὅλες τὶς πίκρες κι' ὅλα τὰ βάσανα! Κι' ἐγὼ ἀκούσει νὰ λὲν πὼς μόνο ἀπὸ τὸν πόνο βγαίνουν τὰ ἀριστουργήματα.

Κλαίρ.— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωή μου ποὺ δὲν ἤταν δυνατὸ νὰ γράψω κάτι τὸ ἄξιμο. Ἄγ, μικρή μου Μόνικα, δὲν μποροῦς νὰ φανταστῇς τί τρομερὸ πόβημα εἶναι νὰ ὑποφέρῃς! Ἐλένα ποὺ μὲ βλέπεις, ἐγὼ τραβήξει τὰ βάσανα τῆς κολάσεως ὅταν πέθανε ὁ Μπούμπουλ... τὸ σκολάκι μου! Κι' ὕστερα ὅταν μὲ κατσάβιασε ὁ μπαμπᾶς, γιατὶ ἔμεινα μετεξεταστέα! Σὰν νὰ παίζῃ αὐτὸ κανένα σπουδαῖο ὁόλο!

Μόνικα.— Δὲν πειράζει, καλλίτερα ποὺ ἀπέτυχες στὶς ἐξετάσεις σου! Σὲ μάλωσαν οἱ δικοί σου, ὑπέφερες τρομερὰ κι' ἀπὸ τὸν πόνο σου ἐμπνεύσθηκες ἕνα ἀριστούργημα σὰν αὐτό! Φτάνουν ὅμως ἡ ὀλυαρίες! Διάβασέ μου τὴ συνέχεια.

Κλαίρ.— Ποὺ εἴχαμε μείνει;

Μόνικα.— Ἐκεῖ ποὺ ἡ πεντάμορφη Ζεσυαὶν δείξει τὸ πρῶτο της ραντεβοῦ στὸν ὑποκόμη.

Κλαίρ.— Ἄ ναί! (Ξεφυλλίζει τὸ χειρόγραφο) Ἐδῶ ἀρχίζει ἕνα καινούριο κεφάλαιο. Καὶ θεωρῶ καλὸ νὰ σὲ εἰδοποιήσω ἀπὸ τώρα ὅτι δὲν ποέπει νὰ κρκκινίσῃ ἂν ἀκούσῃς μερικὰ πράγματα ἀσκετα τελμηρά!

Μόνικα (μὲ λαγτάρα).— Πολὺ τολμηρά;

Κλαίρ (σὰν νὰ ἔφαγε μὲ τὸ κουτάλι τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ κόσμου).— Μάλλον! Μπορεῖ ἀάλισα ὡοισμένες λεπτομέρειες νὰ μὴν τὴς καταλάβῃς.

Μόνικα.— Τότε γιατὶ τὴς βάζεις;

Κλαίρ.— Βλέπεις, ἐγὼ ἀνήκω στὴ σεολιστικὴ σχολή. Ἡ συνείδησίς μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ κούψω τὰ ὄγια ποὺ συμβαίνουν στὴ διεοθαμοένη μας κοινωνία!

Μόνικα (μὲ θαυασμὸ)—Τί ὅμοοφα ποὺ μιλᾶς!

Κλαίρ.—Ἄς εἶναι! Ἀρχίζω: «Ὁ ὑποκόμης ἠσθάνετο τὴν καρδιάν του νὰ σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίασιν... (διακόπτει τὸ διάβασμα); Δὲν μοῦ λές, τὸ «ἀγαλλίασις» γράφεται μ ἕνα «λ» ἢ μὲ δύο;

Μόνικα.— Μὲ δύο.

Κλαίρ.— Ἄ! (διορθώνει τὸ χειρόγραφό της). Ξέρεις κάτι τέτοια μικροπράγματα μοῦ διαφεύγουν. (Συνεχίζει), «Ἡ συμπάντησις τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχεν ὁρίσει ἡ ἀγαπημένη του, τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα καὶ τῆς ὁποίας εἶχε πάντοτε εἰς τὸν νοῦν του τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μέλανες ὡσὰν τὴν ἀνάστρον νύκτα, ἡ ὁποία ἔοριγχε τοὺς μαύρους της πέπλους»...

Μόνικα (τὴν διακόπτει).— Δὲν σοῦ φαίνεται πὼς στὴ φράση αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται πολλὲς φορὲς ἡ λέξις «ὁποίος»;

Κλαίρ.— Ἄ, ὄχι, τὸ κάνω ἐπίτηδες. Τέτοιο εἶναι τὸ «στύλ» μου...

Μόνικα (πεπεισμένη).— Ἄ, ἀφοῦ τέτοιο εἶναι τὸ στύλ σου...

— Δὲν βαρυέσαι! Μιὰ ἁπλούσταση ἱστορία ..

Κλαίρ (συνεχίζοντας). —... «Τοὺς μαύρους της πέπλους, ἡ συνάντησις αὕτη τὸν ἐνθουσιάζε.— Τί εὐτυχὴς ποὺ εἶμαι! ὑπεοτυθόουζε συνεγῶς.

Μόνικα.— Τί θὰ πῇ «ὑπεοτυθόουζε»;

Κλαίρ.— Ἄ, δὲν ξέοεις; θὰ πῇ «φωνάζω δυνατὰ ἀπὸ χαρά. Τί μαθαίνεις τέλος πάντων στὸ σχολεῖο;

Μόνικα (μὲ παράπονο)'—Μὴν ξεγυᾶς ὅτι εἶμαι μιὰ τάξη παρακάτω ἀπὸ σένα!

Κλαίρ.— Αὐτὸ δὲν ἔγει σημασία! Νὰ μὴν ξέοῃς τί θὰ πῇ ἡ λέξις «ὑποστυθοοῶ»! Εἶσαι ἀφυγώστητη! Ἄς εἶναι, ἂν ἐξακολουθῇς νὰ μὲ διακόπτῃς, δὲν θὰ τελειώσουμε ποτὲ καὶ θὰ μείνῃς μὲ τὴ γλύκα!

Μόνικα.— Ἐξακολούθησε, δὲν θὰ σὲ διακόψω ἄλλο.

Κλαίρ.— «Μετ' ὀλίγον, ἐφιππος ἐπὶ τοῦ ἵππου ὁ ὑποκόμης ἐκάλπαζεν πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἀνέμενεν ἡ λατρευτή του. Ἔνοιωθε μέσα του ἕνα αἴσθημα ἀλλόκοτο, καμωμένο ἀπὸ ἐλπίδα μαζὶ καὶ λαγτάρα. Ἤθελε νὰ φθάσῃ, νὰ σφίξῃ τὴν ἀγάπη του στὴν στιβαρή του ἀγκαλιὰ καὶ νὰ τοῦγήσῃ τὸ ποστῆρι τῆς ἡδονῆς...

Μόνικα (παρεξενεμένη).— Μά, γιὰ στάσου μιὰ στιγμή... Τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἐγὼ τὰ θυμοῦμαι. Τὰ ἔγω ξαναδιαβάσει κάπου... Ἄ, θυμήθηκα: τὰ ἔγεις πάρει ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ κόκκινο βιβλίο ποὺ τὸ κλεψε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τοῦ μπαμπᾶ σου, ποὺ δὲν μᾶς ἄφινε νὰ τὸ διαβάσουμε!

Κλαίρ (συγγισμένη).— Λοιπόν, σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια: τὸ εἶγα ὑπ' ὄψη μου ἐκεῖνο τὸ μέρος κι' ἐνεπνεύσθηκα ἀπ' αὐτὸ ἀλλὰ τὸ ἄλλαξα ὅλως διόλου. Νὰ σὲ γράφει: «καμωμένο ἀπὸ ἐλπίδα καὶ πόνο κι' ἐγὼ τὸ ἔκανα «καμωμένο ἀπὸ ἐλπίδα καὶ λαγτάρα». Ἐπιτρέπεται, νὰ ἀκυρώσῃς κανένας, στάνει νὰ μὴν ἀντιγράφῃ πὼς λέξῃ!

Μόνικα (συμφωνεῖ).—Ναί, ἔγεις δίκαιο!

Κλαίρ.— Λοιπόν, συνεχίζω: «Ὁ ὑποκόμης ἔφθασε εἰς τὸ ἄλσος ὅπου τὸν ἀνέμενε ἡ ἀγαπημένη του. Δίγως νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ τὸ ἄλγρό του, ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τῆς, τὴν ἄσπασε ἀπὸ τὴν μέστη καὶ μιὰν κίνησιν γεμάτην στιβαρότητα ἀνέβιεν, τὴν ἔσουσε ἐπὶ τῆς σέλλας, εἰς τὸ πλευρόν του!»

Μόνικα (μὲ ἀγωνία).— Λοιπόν;

Κλαίρ (γαμογελώντας).— Φθάνει στὸ μέρος ποὺ σοῦ ἔλεγα! Κόντεψε ἡ σοκαρισθῆς γιὰ τὴς τολμηρότητές μου!

Μόνικα (γεμάτη ἀνυπομονησία).— Μὰ διάβαζε λοιπόν!

Κλαίρ.— «Ὁ ὑποκόμης, ἀγκαλιάζων τὴν Ζεσυαίν, ἔγεισε τὰ σοβιλά του πρὸς τὸν κρινόλευκον λαιμόν τῆς...

Μόνικα (σκανδαλισμένη).— Ἤ!

Κλαίρ (γαμογελώντας πονηρὰ).— Δὲν σοῦ τάλεγα! Καὶ ποῦ εἶσαι χάσει τὸ πρόσεγε τώρα: θὰ φοίξῃς γιὰ τὴν τιμή μου! Φοβοῦμαι μάλιστα μήπως, ὅταν φτάσω τὸ βιβλίο μου, ἐπέμβῃ ὁ Εἰσαγγελέας!

Μόνικα (τρομαγμένη).— Κι' ἀν βάσαι;

Κλαίρ (ὑπεοήφανα).— Ἐγώ; Ἐλόου! Ἀξίζει νὰ διωχθῇ κανεὶς γιὰ τὴ Τέγνης!... Τώρα πόσεγε: «Τότε ἡ ἀμαίν, μὲ μιὰ κίνηση γεμάτη λαγταρὰ ἀίσθησασιά, τοῦ προσέφερε τὰ γαῖλα τῆς ἡ ψυγές των ἐνώθηκαν σ' ἕνα πανέμενο καὶ ἠγησὸ σίλημα ἐπὶ τοῦ σταυρ...

—Ἔ, πῶς σοῦ φαίνεται;

Μόνικα.— Φοβοῦμα μήπως ἔλθῃ τίποτε φασαοίες σεὸ κεφάλι σου! Κρίνω δὲν μποοεῖ νὰ παρουσάζῃ τὰ πραγματικὰ σκεπασμένα; Τὸ ξέοεις ὅτι ὑπάρχουν τὰ ὄοντα τῆς ἀθροοστομίας;

Κλαίρ.— Τί νὰ σοῦ κάνω, ἔτσι ἔγραψα τὰ φαντάζομαι ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράματα!

Μόνικα.— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶσαι ταλέντο. Ἀκούοντάς σε γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς ἐμένα ἀγκάλιαζε ὁ ὑποκόμης! Τί εὐτυχὴς ποὺ εἶναι ἡ Ζεσυαίν, καὶ θέλεια νὰ μ' ἀναπήσῃ καὶ ἐνα ἔνας ὅσας σὰν τὸν ὑποκόμη!

Κλαίρ (περιφρονητικά).— Ἔλεγα μ' ἐνδιαφέοει ὁ ἔοως. Νοιάζομαι μόνο τὴν τέγνη μου. Πόσο θέλεια νὰ ἀκούσω ἕναν, ἐκδότη ποὺ νὰ μοῦ ἔβγαζε τὸ βιβλίο μου!

Μόνικα.— Νὰ εἶσαι ἥσυχη! Θὰ σοῦ τωθοῦν ποιὸς νὰ τὸ πρωτοεκδόσῃ! Κρίνω θὰ εἶναι τόσο βλάκας ὥστε νὰ σοῦ τὸ διαφύγῃ μιὰ τέτοια εὐκαιρία τισμοῦ!

Κλαίρ (περήφανα).— Αὐτὸ λέγω ἐγώ!

Μιὰ φωνὴ ἀπὸ κάτω.— Μόνικα, σὲ παρακαλῶ, ἔβγα ἀπὸ τὸ δωμάτιό σου! Κλαίρ, κι' ἀρκετὰ τὴν ἀκούσαμε γιατὶ ἀλλοιῶς, μὲ τὴς κουβέντες σου, ποτὸ ἡ καὶ πάλι στὴς ἐξετάσεις τὸ θὰ μείνῃ στάσιμη!

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Φ. Γιοφύλλη

Τὰ φιλολογικὰ καφενεῖα τῆς 'Αθήνας

Τὸ καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς

Τὸ ἑνδοξότερον φιλολογικὸ καφενεῖο, ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά...-Ποῖοι καὶ πόσοι ἀπὸ τοὺς κορυφαίους λογοτέχνες μας ἐσύχναζαν ἐκεῖ.-Οἱ νέοι λόγιοι.-'Ο κ. πρόεδρος τῆς Δεξαμενῆς καὶ αἱ θεωρίαι του.-Ναυμαχία μέσα στὴν 'Αθήνα!-'Ο νέος ποὺ δὲν ξέρει γαλλικὰ καὶ ὅμως... τὰ διαισθάνεται!

Τὸ ἑνδοξότερο φιλολογικὸ καφενεῖο τῆς Ἀθήνας ἐπῆρξε χωρὶς ἀμφιβολία τὸ καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς.

Βεβαια τὸ «Νέον Κέντρον» τῶν Χαυτείων καὶ ὁ «Μαῦρος Γάτος» τοῦ κ. Γιάννη Σπαταλᾶ ἦσαν φιλολογικὰ καφενεῖα μὲ μεγάλην ἱστορία, γεμάτη μὲ ἐπεισόδια, μὲ δρᾶσιν καὶ μὲ θόρυβον. Μὰ τὸ καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς εἶναι τὸ πιὸ ἔνδοξο, γιατὶ στοὺς κύκλους του ἐσύχναζαν οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κορυφαίους σημερινοὺς λογίους μας, γιατὶ σ' αὐτὸ ἦσαν πιὸ πολλοὶ οἱ ἐκλεκτοὶ θαμῶνες καὶ ὀλιγωτερο οἱ σκάτοι...

Τὸ ἱστορικὸ ἐκεῖνο καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς δὲν ὑπάρχει πιά! Ἦταν στὴν Ἀνατολικὴν ἄκραν τῆς πλατείας τῆς Δεξαμενῆς, κάτι σὲ κάτι καλάμια. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποὺ ἡ πλατεία ἐκείνη ἐπεσκευάσθη καὶ διερρυθμίσθη ἐπὶ τὸ... εὐρωπαϊκώτερον, τὸ ἱστορικὸ φιλολογικὸ καφενεδάκι γκεμίσθηκε.

* * *

Τὸ καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς, καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ τὸ βράδυ, ἐδέχετο πλῆθος λογίων. Ἦταν καὶ ἐλέγετο «ἡμέρα τῶν λογίων»...

Ἡ ἱστορία του εἶναι μακροτάτη. Γεμίζει περίπου ἕνα τέταρτον αἰῶνος! Ἀπὸ τὸ 1900 ἕως τὸ 1925 ἡ Δεξαμενὴ ἦταν φιλολογικὸ κέντρο.

Ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἥσυχα προπολεμικὰ χρόνια, ποὺ ἡ Δεξαμενὴ εἶχε τὴν ἁπλότητά της καὶ τὴν χάριν της, ἦτο κέντρο λογίων. Πολλὰ φωτογραφίες δένδρα τὴν ἐσκίαζαν, φράχτες καὶ καλάμες τὴν ἐστόλιζαν καὶ ὅλα γύρω ἦσαν ἁπλὰ καὶ πρωτόγονα...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους θαμῶνες στὸ καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς ἦταν ὁ σεβαστὸς φίλος λογοτέχνη κ. Γιάννης Βλαχογιάννης, ποὺ τότε ἔγραφε μὲ τὸ ψευδώνυμον Γιάννης Ἐπαχτίτης καὶ ἐξέδιδε τὸ περιοδικὸν «Πραπάλμα». Ἑκάθητο ἐκεῖ κοντὰ καὶ σιγὰ κατέβαινε στὸ ἥσυχο καφενεδάκι. Ἔρχετο ἄρχισαν νὰ συχνάζουν ἐκεῖ ὁ μακαρίτης ἐφημερογράφος καὶ χρονογράφος Ἰωάννης Κηφιλιάκης (ὁ «Διεβάτης» τῆς ἐφημερίδος «Ἑστία»), ποὺ ὁμοίως ἐκάθητο πολὺ κοντὰ στὴν πλατεία τῆς Δεξαμενῆς, καθὼς καὶ ὁ μακαρίτης Μιχ. Μητσάκης.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως οἱ λόγιοι τῆς Δεξαμενῆς ἀρχισαν νὰ χύξάνωνται καὶ νὰ πληθύνωνται... Ὁ μακαρίτης διηγηματογράφος Ἀνδρέας Βασιλείτσας, ὁ ποιητὴς κ. Μιλτιάδης Μαλακάσης, ὁ κ. Μάχος Λύγερης, ὁ ποιητὴς κ. Σ. Σκίπης, ἤτοι ὁ ἀνάξιος ἀπὸ τοὺς πρώτους θαμῶνας τῆς Δεξαμενῆς. Ἐμαζεύοντο ἐκεῖ, ἀσκήγοῦσαν καὶ πολλὲς φορὲς ἐδιάβαζαν καὶ ἔγρα τους.

Κοσκίνι γύρω σ' αὐτοὺς, ἄρχισαν νὰ συγκεντρώνονται καὶ οἱ κατώτεροι. Δηλαδὴ οἱ νέοι ἀόλυτοι φιλολογικοὶ ἐνεοσσοί». Καὶ αὐτοὶ ἦσαν: ὁ κ. Νίκος Καροδούνης, τρομερὸς ἐκδρομεὺς ἀπὸ τότε, ποὺ ἐμοίραζε τὴ ζωή του μεταξὺ τῶν βουνῶν καὶ τῆ- δεξαμενῆς... Ὁ κ. Κώστας Βάσναλης, φοιτητὴς ἀκόμη τότε, ποὺ ἀδὶς εἶχεν ἐκδώσῃ τὴν πρώτη συλλογή του «Ἐκερήθρες» μὲ πρόλογον τοῦ μακαρίτη Ἀλεξάνου Μωρτζώκη. Ὁ μακαρίτης Μανόλης Μαστράκης, ὁ μογαδικὸς ἐκεῖνο- τύπος αἰσθηματικὸ καὶ κοξὲρ, ποὺ ἔμεινεν ἀμίμητος μέσα στὴν φιλολογικὴ καὶ κοσμικὴ μας ζωή. Ὁ Χρῆστος Βαρλέντης, νεαρὸς τότε καὶ μακαρίτης τώρα, σκανδαλοποιὸς καὶ πειρακτήριον, μὲ καὶ λυρικὸς ποιητής. Ἀλλὰ καὶ ὁ ὁμοίως μακαρίτης Γεώργιος Γεωγανάτσουλος, ποὺ ἔξυνε γαλλικὰ ποιήματα καὶ μάλιστα γι' αὐτὸ ὁ Βοβλέντης τὸν ὠνόμαζε «Γαλλίαν»...

Σ' αὐτοὺ- τοὺτεοι νὰ προσθέσουμε καὶ τὸν μακαρίτη Σπύρο Ματσούκα, ποὺ τότε ἔφαλο λογοῦς κ' ἔγραφε ἐρωτικὰ καὶ πατριωτικὰ ποιήματα. Ἀκόμη δὲν εἶχε ξαπλωθῆ στὴν πλατεία ἐθνική του δράση...

* * *

Ὁ κῆπλος τῆς Δεξαμενῆς γρήγορα ἔγινεν εὐρύτατος. Οἱ λόγιοι θαμῶνες τοῦ καφενείου ἐγέμιζαν σχεδὸν ὅλην τὴν πλατεῖαν εἰς διαφόρους κύκλους... Καὶ σιγὰ-σιγὰ ὅλοι οἱ νεαροὶ λόγιοι, ποὺ ἐφιλοδοξοῦσαν ν' ἀνεβοῦν στὸν Πήγασο, ἀνέβαιναν καὶ στὴ Δεξαμενή... Ἔτσι ἐγέμισεν ἡ πλατεία τῆς Δεξαμενῆς ἀπὸ νεαροὺς γεοσσοὺ- τῆς φιλολογίας, ὄχι μόνον Ἀθηναίους, μὰ καὶ Πειραιῶτες, ποὺ κατέβαιναν ὡς ἐκεῖ ἐπίτηδες γιὰ νὰ πάρουν... τὸ χρίσμα τοῦ λογίου.

Αὐτὰ ἐγίνοντο ὥς τὸ 1907.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ Δεξαμενὴ συνεκέντρωνε καὶ νέους θαμώνας μεταξὺ τῶν παλαιῶν λογίων. Ὅσοι ἐμυοῖζοντο ὅτι ἐκεῖ πάνω ὑπάρχει φιλολογικὴ παρέα καὶ συζήτησις, ἔσπευδαν ν' ἀνεβοῦν σ' ἐκεῖνα τὰ ὕψη...

Ὁ μακαρίτης Χρῆστος Βορλέντης, ὁ «σκανδαλοποιός»—ὅπως τὸν ὠνόμαζαν—τῶν τότε φιλολογικῶν παριῶν ποὺ σύχναζαν στὰ διάφορα καφενεῖα.

Καὶ ἰδοὺ ποὺ προσετέθησαν τέλος στοὺς κύκλους τῶν λογίων τῆς Δεξαμενῆς ὁ κ. Νίκος Καζαντζάκης, ἡ Κα Γαλάτεια Καζαντζάκη καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ ἡ νεαρωτάτη Ἑλλη ἢ Λιλίκα Ἀλεξίου (ἀδελφὴ τῆς Κας Καζαντζάκη καὶ τώρα Κα Δασκολάκη), ὁ μακαρίτης Πλάτων Ροδοκανάκης, ὁ δημοσιογράφος Γιάννης Δαμηλάτης, ποὺ σκοτώθηκε στὴν Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία, ὁ ποιητὴς κ. Ἀγγελος Σικελιανός καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι...

* * *

Πλάϊ στοὺς λογοτέχνες ποὺ ἐσύχναζαν στὴν Δεξαμενὴ ὑπῆρχε τότε καὶ ἕνας κόσμος ἀπὸ περίεργους τύπους. Φοιτητὲς καὶ συνταξιούχους, ἀπόκοσμους καὶ γαυγισμένους...

Καὶ μεταξὺ ἀπὸ ὅλους αὐτοὺ- τοὺς τύπους πρῶτος καὶ καλλίτερος ἦτον ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δεξαμενῆς. Ὁ γέρος αὐτὸς ποὺ κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐκλεγῆ. Ἦταν ἕνας ποώπν ἀμαξηλάτης. Ὅταν ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀμαξηλάτης ἔγινε... φιλόσοφο- !

Ἀπὸ ὅλους τοὺς θαμῶνες τῆς Δεξαμενῆς, ποὺ ἦσαν ὅλοι ἀανατικοὶ δημοτικαστὲς, μόνος ὁ κ. Πρόεδρος ἐμιλοῦσε τὴν καθαρεύουσα, τρομερὰ ὅμως σκοτωμένη! Καὶ ἐθεώρει τοὺς λόγους του ὡς ἀξιώματα, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶ- νὰ τὰ συζητήσῃ.

Συγνὰ ἔλεγε:

—Ξέρω περισσότερα ἐγὼ εἰς τὴν ἀνθρωπότης, καθότι εἶδα τὸν κόσμο σαράντα χρόνια δύο μέτρα ὑψηλότερα ἀπὸ σᾶς ὅλους σας. Καὶ αὐτὸ ἦταν σωστό, ἀφοῦ ἦταν ἀμαξηλάτης ἐπὶ 40 χρόνια!

Ὁ κ. Πρόεδρος ἐθαύμαζε τοὺς λογίους, μὰ δὲν ἐχώνευε τοὺς ἐπιστήμονας. Ἔλεγε:

—Σεῖς εἶσθε τὸ καλέμι, τὸ φῶς τοῦ κόσμου, καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶναι ὁ ἐμπαιγμὸς τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ γραφιάδες φωτίζετε τὸν κόσμο τὸ τί ὑπάρχει καὶ τὸ τί σκέττεται ὁ ἄλλος. Ἐγῶ ὁ ἐπιστήμων παρακαλῶ; Διατὶ τὸν θέλει ὁ ἄνθρωπο- τὸν ψεῦτη τὸν δικηγόρον; Ψεύματα θὰ εἴπῃ ὁ δικηγόρος πάντοτε. Διατὶ τὸν θέλει ὁ ἰατρὸν ὁ ἀποῖος ἐμπαίζει τοὺς ὄχλους; Δύνα-σα ὁ ἰατρὸς νὰ μὲ κάμῃ νὰ μὴν ποθάνω; Ἐδῶ τὸν θέλω. Ὅμως δὲν δύναται. Περιπατῶ εἰς τὰς πόλας καὶ μοῦ ἔρχεται ἕνα κεραμίδι εἰς τὸ κεφάλι. Τί νὰ τὸν κάμω λοιπὸν τὸν δόκτωρ. Ἄχρηστος τελείω- !

* * *

Ἕνα ἀπόγευμα, κατὰ τὸ 1910, δύο λόγιοι ἐκεῖ πάνω στὸ καφενεδάκι τῆς Δεξαμενῆς ἐφιλογείκησαν ἄγρια. Συζητοῦσαν γιὰ ζητήματα ὕφους, μὰ φαίνεται πὼς εἶχαν ἀντίθετες ἀπόψεις. Καὶ τὰ πράγματα ἀναψαν. Μάλιστα ὁ νεώτερος ἐπάνω στὴν ὁρμὴ τῆς συζητήσεως, εἶπε κάποιαν ἀσεβῆ φράσιν στὸν μεγαλύτερον. Καὶ ἐκεῖνος ἐσήκωσε τὸ μπαστούνι καὶ τὸν ἐκτύπησε στὸ κεφάλι.

Αἵματα ἄρχισαν νὰ τρέχουν... Ἐπλησίασε τότε ὁ κ. Πρόεδρος, ποὺ ἔτυχε νὰ κάθεται παραπέρα, καὶ μερικοὶ νεαροὶ κ' ἐπῆγαν τὸν νέον λόγιον σ' ἕνα πλησίον φαρμακεῖον, ὅπου τοῦ ἐπεδέθη τὸ τραῦμα.

Ἔπειτα ὁ κ. Πρόεδρος γύρισε στὴν Δεξαμενή, διέτασε ναργιλὲ καὶ καφέ, καὶ ἄρχισε νὰ γουγουζῇ ἡδονικά...

Ἔτυχε σὲ λίγην ὥραν νὰ φθάσω στὴν Δεξαμενὴ καὶ νὰ καθίσω κοντὰ στὸν κ. Πρόεδρον. Τότε ἐκεῖνος μοῦ εἶπε:

—Τὰ ἐμάθατε τὰ νέα;

—Ὄχι.

—Ἔγινεν ναυμαχία, ξεύρετε...

—Ναυμαχία; Ποῦ;

—Νά, ἐδῶ. Δύο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δικούς σας, δύο γαλέμια, ἀοπάχθηκαν. Καὶ, ξέρεις, ἔπεσε ράδδος. Ἕνας ξυρισμένος νεαρὸς δικός σας αὐθαδίασεν εἰς τὸν μεγαλύτερον καὶ ἔγεινε τὸν ἐραδδοκάστησεν...

Μὰ τί εἶγαν;

Δὲν τὰ ἐνοῶ αὐτά. Περὶ ὄκρος, περὶ καλέμι ζητήματα... Καὶ τὸν ἐπήραμεν εἰς τὸ φαρμακεῖον. Μηδὲν ὅμως σοβαρόν...

—Καλά, μὰ γιατὶ λέγετε, κύριε Πρόεδρε, ὅτι ἔγινεν ναυμαχία ;...

—Ἐλ' ἀδελφέ! Τόσον γεράν, ἐδῶ πλησίον ἡ Δεξαμενὴ Ναυμαχία λοιπὸν ἤτο...

Καὶ ὁ κ. Πρόεδρος ἐνέλασεν εὐχαριστημένος μιὰ τὸ ἀστεῖο του.

* * *

Τὸ καφενεδάκι τῆ- Δεξαμενῆς ἦτο πεδίον μὰ γιὰ τὴς φιλολογικὲς ζυμώσεις, ποὺ ἐγίνοντο εἰς αὐτό. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆ- «Τέχνης» κ' ἐπιτρόπ, ὅλα τὰ περιοδικὰ καὶ τὰ βιβλία τῶν λογοτεχνῶν μας στὴν Δεξαμενὴν ἀποφασίζονσο νὰ βγοῦν... Ἔπειτα ὅλε- ἡ συζητήσεις γιὰ τὰ ἐκφοεμῆ ζητήματα ἐκεῖ ἐγίνοντο. Ἐκεῖ ἐδαθμολογοῦντο καὶ οἱ ξένοι συγγραφεῖς, μὰ καὶ οἱ δικοί μας. Ἐκεῖ ἐφίνετο ὁ Ἴρβεγ, ὁ Ντανούντσιο, ὁ Ντάντε... Ἐκεῖ κατεκεραυνώνοντο ὁ Παλαμᾶς καὶ ὁ Προβελέγγιος καὶ ὑψώνοντο οἱ «νέοι», ποὺ σήμερα εἶνοι πιὰ ἄλλοι μακαρίτες, ἄλλοι γέροι.

Εἶχε καὶ τ-ρνικὰ ἐπεισόδια ἡ Δεξαμενή, ὅ-ποι- ἡ συγκοούσεις μεταξὺ λογίων, σὰν αὐτὴ ἡ πλατεια ἐθνική του δράση...

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

πού ἀναφέραμε.

Εἶχεν ὅμως καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια. Ἔξαφνα μεγάλο γλέντι ἐγένετο ὅταν ἐνεφανίζετο κανεὶς νέος κι' ἐδιάβαζε τὰ ἄτεχνα καὶ ἄγοστα χειρόγραφά του στοὺς κύκλους τῶν λογίων... Ἡ εἰρωνεία καὶ ἡ κοροϊδία ποὺ ἐπακολουθοῦσε ἦταν ἀπερίγραπτες...

* * *

Ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς Δεξαμενῆς ἦσαν καὶ ἡ πόζες τῶν νεαρῶν λογίων. Ἄλλοι παρουσιάζοντο παράξενα ντυμένοι γιὰ νὰ κάμουν ἐντύπωσιν καὶ ἄλλοι ἔλεγαν παραδοξολογίες.

Ἕνα- δὲ νεαρὸς τότε λόγιος, ποὺ δὲν ἤξερε οὔτε λέξη Γαλλικά, ἐποζάριζε μιὰ μέρα μ' ἕνα γαλλικὸ τόμο τοῦ Ζὰν Μορεὰς ἀνοιχτὸν μπροστά του.

Ὁ μακαρίτης Χρῖστος Βαβλέντης, τὸ αἰώνιο πειραχτήριο, γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ, τὸν ἐρώτησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Διάβασές μας λίγα Γαλλικὰ, νὰ τ' ἀκούσωμε κι' ἐμεῖς.

—Γιατὶ δὲν τὰ διαβάζετε μόνος σας ; ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Μὰ σεῖς θὰ τὰ ἀπαγγείλετε καλλίτερα...

Ὁ νέος ἐδίσταζε... Ἐκοκκίνισε καὶ ψιθύρισε.

—Φαίνεται ὅτι δὲν ξέρει Γαλλικὰ, εἶπε τότε ὁ Βαβλέντης.

—Δὲν ξέρω... ὡμολόγησεν ὁ νέος, βλέποντας ὅτι ἡ ρεκλάμα του δὲν ἔπασε.

—Μὰ τότες τί κάνεις μὲ τὸ βιβλίο ἀνοιγτὸ μπροστά σου ;

—Δὲν διαβάζω ἀλλὰ τὰ διαισθάνομαι, ἤτο ἡ ἀπάντησι- !

* * *

Ἐκείνους τοὺς καιροὺς συνέβη καὶ μία ὡραία φιλολογικὴ ἱστορία ποὺ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν Δεξαμενὴν, ἀλλὰ ποὺ ἐπῆρε μεγάλον δρόμον καὶ ἀνεστάτωσε τοὺς λογοτεχνικοὺς κύκλου- μας.

Ἐννοοῦμε τὴν ἱστορία στὴν ὁποίαν ἡ ποίησις ἀνακατεύεται μὲ τὸ.. κοκκινοπίπερο !

Τὴν περιεργοτάτην αὐτὴν ἱστορία θὰ τὴν διηγηθοῦμε στὸ προσεχὲς φύλλο.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ἑβραϊϊκες ἱστορίες

Ὁ Κὰν διηγεῖται στὸν φίλο του ὅτι ἡ ἀραβωνιαστικιά του διέλυσε τοὺς ἀραβώνες τους.

— Βλάκα. τοῦ λέει ὁ φίλος του. Ἔπρεπε νὰ πῇς ὅτι ἔχεις ἕνα θεῖο πάμπλουτο γιὰ νὰ μὴ σὲ γωρίσῃ.

—Αὐτὸ τῆς εἶπα καὶ γι' αὐτὸ ἀκοιβῶς μὲ γωρίζει. Τώρα θέλει νὰ παντρευτῇ... τὸν θεῖο μου!

= □ =

Ἡ κυρία Λεβὺ καὶ ἡ κυρία Μπλοὺμ συζητοῦν.

—Δὲν ξέρετε πόσο καθαρὸ εἶνε τὸ παιδί μου, λέει ἡ κα Μπλοὺμ.

—Μπᾶ!

—Φαντάσου. Πᾶνε τρεῖς ἑβδομάδες ποὺ τοῦ ἔδωσα μιὰ πετσέτα τοῦ προσώπου κι' ἀκόμα εἶνε ὅπως τοῦ τὴν ἔδωσα. Ὁλοκάθαρη.!

= □ =

Ἡ Ρεβέκκα Βεῖς, κόρη τοῦ πλουσίου τραπεζίτου, ἐρωτᾷ τὸν Μπλόγ :

—Πέστε μου, κ. Μπλόγ, εἰσαστε ἱκανὸς ν' ἀγαπήσετε μιὰ γυναίκα χωρὶς ἰδιοτέλεια.

—Γιατὶ ὄχι; Ἂν αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον μου!

= □ =

Ὁ Ἰσὰκ Ρότ. μερικὲς ὧρες πρὸ τοῦ γάμου του πηγαίνει στὸ λουτρό. Ζητεῖ ἕνα εἰσιτήριο.

—Θὰ περιμένετε λίγο. τοῦ λέει ὁ ταμίας, ἐνῶ τοῦ ἔδωσε τὸ εἰσιτήριο. Ὅλες ἡ καμπίνες εἶναι πασμένες.

—Πεῖσογο πσᾶγμα! Ψιθύρισε τότε ὁ Ρότ. Δὲν φανταζόμουνα ποτὲ πὼς παντοεύεται σήμερα τόσος κόσμος!

Αἰσθηματικὰ ἀριστουργήματα

Ἡ ὡραιότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς

Ὁ τυφλὸς ποιητὴς Βερνάρδος Χάλσκε στὴν Ἄννα Βὸλφ

ΔΥΚΕΙΑ μου Ἄννα.

Σήμερα κλείφνουν δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποία ἀγιαα νὰ ζῶ! Ναί, μονάκριβή μου. Δὲν ὑπάρχω καθ' ὅλου παρὰ ἀπὸ τὴν εὐλογημένη ἐκείνη στιγμὴ ποὺ ἔγειρες τὸ κεφαλάκι σου στὸν ὦμο μου, συνεπαρμένη ἀπὸ μεμονωμένους μου στίχους ποὺ ἀπήγγειλα στὴν δεξίωσῃ τῆς κυρίας Ν... Τὴν θυμοῦμαι ἐκείνη τὴν βραδυά. τὴν ἔγω ἀναπαραστήσει ἐντός μου μὲ τὰ μάτια τῆς φαντάσιας: καθισμένος σ' ἕνα πέτοινο παγκάκι τοῦ πάρκου. προσπαθοῦσα νὰ συλλάβω τὸ μυστικὸ θέλγητρο τῶν γύρω πραγμάτων ποὺ ὅμω- δὲν μποροῦσα νὰ τὰ δῶ: πλάι μου ἔνοιωθα πὼς καθόταν κάποιος. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἄκουσα μιὰν ἀσυγρότητη φωνὴ νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ μιὰν παράκληση: ἤθελε ἡ ἄγνωστη φωνὴ νὰ τῆς ἀπαγγείλω στίγους. Ἡ βραδυὰ ἦταν γλυκειά. ἡ φωνὴ ἁρμονικὴ καὶ μᾶς πλημμυροῦσε τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ... Τότες ἄρχισα νὰ ἀπαγγέλλω στίγους. στίγους καινούργιους ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμὴ τοὺς ἐμπνεόμουνα: ἕνα μικροῦλικο γερόκκι ἤρθε νὰ σφίξῃ τὸ χέρι μου. κι' ὕστερα ζήτησε καταφύγιο στὴν χούφτα μου. ὅπου τὸ ἔνοιωθα ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ σκιρτᾷ.

Κι' ἀπήγγειλα: ἔλεγα γιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ τ' ἄστρα. γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς φύσης. γιὰ τὴν ἁπλότητα τῆς ζωῆς γιὰ τὴν καλωσύνη τῶν ἀνθρώπων. κι' ἔλεγα ἀκόμα γιὰ τὴν ἀγάπη... Ἐβοισκα λόγια καινούργια. ἐκφράσεις νέες ποὺ χύναν στὸ τοσυαστικὸ σκοτάδι ποὺ μὲ περιτριγύριζε χρυσαφένιες ἀνταύγειες. Κι' εἶπα ὕστερα γιὰ τὸν ἔρωτα. γιὰ τὸν ἄντρα καὶ γιὰ τὴ γυναίκα. γιὰ τὸ πάθος ποὺ πυρώνει τὰ κορμιά. γιὰ τὸ αἴσθημα ποὺ φλογίζει τῆς καρδιές. Καὶ τότε ἔνοιωσα ἕνα μικρὸ κεφαλάκι νὰ γέρνῃ καὶ ν' ἀκουμπᾷ πάνω στὸ στῆθος μου...

Σοῦ γάϊδευα τὰ μαλλιά. κι' ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά μου κυλοῦσαν μεταξένια ρυάκια: καὶ γνωίς νὰ τὰ βλέπω. τὰ φανταζόμουν ξανθά. γουσαφένια σὰν τὰ μαλλιὰ μιᾶς νεράϊδας. μὲ ἀστραφτερὲς ἀνταύγειες. μὲ ἀπεριες ἀπογρώσεις ὅπου καθρεστίζονταν ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος.

Σὲ μιὰ στιγμὴ. τὸ κεφαλάκι σου ἐγκατέλειψε τὸ στῆθος μου. καὶ τότε ἔνοιωσα. ναί. τὸ ἔνοιωσα. ὅτι εἶγες στυλώσει τὰ ὁλόρωτα μάτια σου πάνω στὰ δικά μουκαὶ μοῦπες τὴν λέξη ἐκείνη. ποὺ τὴν πρόσμενα ἀπὸ καιρό. Μοῦ εἶπες: «Σ' ἀγαπῶ!»

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη νόμισα ὅτι μιὰ ἀστραπὴ ἔσχισε τὸ πυκνὸ σκοτάδι ποὺ ἀπλωνόταν τριγύρω μου. Λάμψεις ἀλλόκοτες γέμισαν τὸν ἐγκέφαλό μου καὶ μὲ συνεπῆραν σ' ἕναν κόσμο ποὺ μονάγα στὰ ὄνειρά μου φανταζόμουν ὅτι ὑπῆρχε... Φαντάστηκα ὅτι μιὰ ἀλλόκοτη δύναμη μὲ εἶχε μεταφέρει σ' ἕναν τόπο ὅπου δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἰριδισμοὺς καὶ γούμματα. Μιὰ θεία μουσικὴ γέμισε τὴν ψυχή μου. Καὶ τότε καταλάβα τί σήμαινε αὐτὴ ἡ λέξι ποὺ ἄκουγα νὰ τὴν προφέρουν τόσο συγνὰ καὶ ποὺ τὴν ἔννοια της δὲν τὴν ἤξευρα· ἡ λέξις «Εὐτυχία»!

Καὶ σὲ ἀγάπησα! Ναί, σὲ ἀγάπησα. γωρὶς νὰ σ' ἔγω ἰδῆ. γωρὶς νὰ σὲ ξέρω! Κι' οὔτε θέλω νὰ σὲ ἰδῶ ποτέ μου! Εὐλογῶ τὴν μοῖρα ποὺ θέλει νὰ μὲ κάνῃ τυφλό. γιατὶ ἔτσι μοῦ γίνεται τὴν μοναδικὴ γαρὰ ν' ἀγαπῶ μιὰ γυναίκα ποὺ τὴν ἔγει πλάσει ἡ φαντασία μου ὁπως τὴν ἤθελε!

Δὲν ξέρω ἂν εἶσαι καστανή. μαυρομαλλοῦσα ἢ ξανθή! Δὲν ξέρω ἂν τὰ μάτια σου εἶναι μαῦρα σὰν τὴ νύχτα ἢ γρυσὰ τὸ γαλάζιο γρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. ἢ ἀκόμα τὴν σμαραγδένια ἀνταύγεια τῆς θάλασσας. Δὲν γνωρίζω τὸ γρῶμα τοῦ προσώπου σου ἂν εἶναι μελαψὸ σὰν τὸ ἀγνιστό. γωμάτο ἀγνιστὸ. ἢ ἂν εἶναι λευκό. παρόμοιο μὲ τὸ στό. παγὺ γάλα.

Κι' ὅμως γιὰ μένα εἶσαι ὅλα αὐτὰ καὶ ἀκόμα. Σὲ φαντάζομαι ὅπως θὰ ἤθελα νὰ εἶναι ἡ γυναίκα ποὺ θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἀγαπήσω. Γιὰ τὰ στωγά. σδυσμένα μου μάτια. τὸ πρόσωπό σου συγκεντρώνονται ὅλα τὰ θέλγητρα ὅλων τῶν γυναικῶν τῆς κόσμου καὶ τοῦ κάθε τόπου... Εἶσαι γιὰ μένα κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐνσάρκωσι τῆς γυναίκας. εἶσαι τὸ σύμβολο τῆς ἀγάπης. τὸ σύμβολο τοῦ Ἔρωτος.

Τὰ σδυσμένα μου μάτια δὲν σὲ βλέπουν. Κι' ὅμως τὰ μάτια μου αὐτὰ τὰ τυφλὰ στοιέφονται πρὸς ἑσένα. σὰν σὲ μιὰ τεραστία γαρὰς καὶ εὐτυχίας. καὶ τότε πλημμυρίζουν ἀπὸ φῶς. ἀπὸ ἕνα φῶς ἀλλόκοτο καὶ περφυσικό. ποὺ μὲ παρηγορεῖ γιὰ τὸ ὅλο φῶς. τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ποὺ δὲν θὰ τὸ ἰδῶ πιὰ ποτέ.

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ

Μικρὲς ἀλήθειες

Γιὰ τὴν γυναίκα

Εἶνε βέβαιο ὅτι. ἂν ἡ γυναίκες δὲν ἤξεραν τόσο καλὰ σὰν τοὺς ἄνδρες τὴν ἀγάπη. ἔφερναν ὅμως διαφορετικὰ καὶ ἀόγνωστα γαστὶ κάτι ἀπὸ τὴ θείκή τους χάρι...

(Ἀνατὸλ Φρὰνς)

= □ =

Ὅσο λεπτὲς κι' ἂν εἶνε ἡ γυναῖκες δὲν ὑπολογίζουν πάντα μὲ ἀκοίβεια ὡρισμένες ἀντιδράσεις τῆς ἀνδρικῆς ψυχῆς. ποὺ ἀπὸ τῶν ἐκείνες ποὺ ποσέργονται ἀπὸ τὸν τρωμένο ἀνδρικὸ ἐγωϊσμό.

(Πὼλ Μπουρζὲ)

= □ =

Ἡ περιφρόνησις τῆς γυναίκας καὶ ἡ σκέψη τοῦ ἀνδρὸς ἀπαντᾷ στὴν παρόμοια σι τοῦ ἀνδρὸς γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τῆς γυναίκας.

(Ζὺλ Ρενάρ)

= □ =

Ἡ γυναῖκες δὲν ἔγουν τίποτα νὰ φοβοῦν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μιλοῦν. Πρέπει νὰ φοβοῦνται τὰ πάντα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σιωποῦν.

(Πιὲρ Βὶλ)

= □ =

Ἡ σκηνὲς τῆς ὀῆξεως μεταξὺ δυὸ ἀγαπημένων δὲν εἶναι παρὰ ἀπελπισμένες ἀποπόπειοιες γιὰ νὰ μὴ γωρίσουν.

(Ἀμπὲλ Ἐβανὶ)

= □ =

Τὸ γαμόγελο εἶνε μιὰ γλῶσσα ποὺ τὴ ξέρουν μονάγα ἡ γυναῖκες. Οἱ ἄνδρες τὴ ξέρουν νὰ γαιογελοῦν.

(Καὶν Μικαέλις)

= □ =

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ δίνῃ κανεὶς ὅρκους γὲς σὲ μιὰ γυναίκα ἐκτὸς ἂν εἶνε ἀπολύτως βέβαιος ὅτι θὰ ἐκτελεσθοῦν.

(Ἀλρὲνν Κασὶ)

Πρὶν ἡ δόξα τοὺς χαμογελάσῃ...

Τὰ ἐπαγγέλματα τῶν ἀστέρων

Πῶς ζοῦσαν ὅταν ἀκόμη ἦσαν ἄσημοι

Ἡ τύχη εἶναι ἀναμφισβήτητο πὼς παίζει τὸν κυριώτερο ρόλο στὴν κωμωδία τῆς ζωῆς μας. Ἡ ἱκανότη- καὶ τὸ ταλέντο ἔρχονται σὲ δεύτερη μοῖρα. Συντελοῦν δέβαια στὴν δημιουργία ἑνὸς εὐτυχισμένου μέλλοντος, τὸν πρωτεύοντα ὅμω- ρόλο κρατᾶ πάντα ἡ τύχη. Κὶ ἀπόδειξις οἱ διάφοροι κινηματογραφικοὶ ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι προτοῦ φθάσουν στὸ σκαλοπάτι τῆς δόξα- ὅπου στέκουν σήμερα, μετρήσανε τὰ πιὸ ταπεινὰ καὶ ἐξευτελιστικὰ ἐπαγγέλματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα μόνο μιὰ μεγάλη ἀσυμφωνία μποροῦσαν νὰ παρμένουν.

Θέλετε μερικά; Ὁ Μὰκ Λαγκλέν ἦταν πυγμάχος, ὁ Σὰρλ Φαρέλ, ἐπώτης σ' ἕνα θέατρο, ἡ Μαίρη Ἀσορ δακτυλογράφος, ἡ Τζανὲτ Γκαΐνορ πωλήτρια σ' ἕνα ὑποδηματοπωλεῖο, ἡ Μπέττυ Κόμπσον θυαλυϊστρια κι' ἀργότερα ποιήτρια σ' ἕνα... παντοπωλεῖο, ὁ Λιοῦ Κόντυ πλανόδιος πωλητὴς παγωτῶν, ὁ Ζὼζ Μπάγκροφτ καὶ ὁ Πὲτ Ὀμπριὲν ναῦτες.. Ἡ Νόρμα Σήρερ δὲ καὶ ἡ Λίλιαν Τάγμαν μοντέλα...

Ὁ Κλάρκ Γκέμπλ ἀκολουθώντα- τὸ πατρικὸ ἐπάγγελμά του ἄρχισε νὰ σπουδάζῃ.. ὀδοντογιατρός. Κάποια μέρα ὅμως παράτησε τὸ Πανεπιστήμιο καὶ πῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν τύχη του στὰ στούντιο τῆς Καλιφορνίας. Ἡ τύχη τοῦ γαμογέλασε... Σήμερα θεωεῖται ὡς ὁ ἐνεώτερος Βαλεντίνος !

Ὁ Γκὰρυ Κοῦπερ ἔχει ἀκόμη πιὸ παράξενη ἱστορία. Πιὰ πολὺν καιρὸ δὲν εἶχε καμμιὰν ἄλλη.. εἰδικότητα ἀπὸ τοῦ νὰ ἱππεύῃ! Ὕστερα ἔγινε... κολοῦζος ξεναγὸς ἐπὶ τὸ ἑλληνοκρατέστερον. Ἀργότερα δὲ βιβλεῖε ὡ- ἐπικοβοέστερον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ...φωτογράφου. Μιὰ μέρα πιάνοντας τυχαῖως μέσα σ' ἕνα στούντιο γιὰ νὰ φωτογραφίσῃ μερικοὺς φιγκυρὰν, δὲν... ξαναγύρνε, παρὰ ἀφοῦ πῆρε τὸ βάφτισμα τοῦ ἠθοποιοῦ!

Ἡ Τζὰν Κρὰουφορδ, ἡ ἐγόησσα γυναίκα τοῦ σημερινοῦ κινηματογράφου ἦταν μιὰ ἄσημη δασκάλα σ' ἕνα ἀπόμερο χωριουδάκι τῆς πατρίδας της, γνωστὴ μὲ τὸ παρώνυμο Λοιοῦλ λὲ Σνέρ.

Ὁ Στροχεῖμ ἦταν ἕνας στρατιώτης ἁπλὸς ποὺ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ... ἀστὴρ, γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὸ χαλὶ ποὺ τὸ φοροῦσε χρόνια ὁλόκληρα. Ἔνοια ἡ μόνη περίπτωσις ποὺ, ὅπως βλέπετε, ἡ τύχη δὲν ἔπαιξε τὸν πρωτεύοντα ρόλο ἀλλὰ ἡ... θέλησις.

Ἡ ἐθεία γυναίκα, ἡ ἀθάνατη Γκρέτα Γκάρμπο ἦταν πωλήτρια σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα στὴν Στοκχόλμη, προτοῦ οἱ θαυμασταί της τὴν.. θεοποιήσουν.

Τέλος, ἡ Ὀλγα Λόρντ, ἡ βεντέττα μὲ τὸ ἀξιωματικὸ γαμόγελο, προτοῦ ἀντικρύσῃ τὰ φῶτα τῶν ἠλεκτρικῶν προβολέων ἦταν...καντηλανάπτρια σ' ἕνα ἐξοχικὸ παρεκκλήσι ὅπου ἀπὸ πατρός της ὑπηρετοῦσε ὡς φύλαξ.

Κάτι παρόμοιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν Ρόλλα Φράνς, ἡ ὁποία πρὶν γίνῃ βεντέττα, ἦταν ὑπηρέτρια στὸ ἰπποδρόμιο τοῦ πατέρα της Τζιμ Φράνς. Ἡ Ρόλλα ἐμφανίζεται σήμερα στὴς ταινίες τῆς πολὺ συχνὰ μὲ τὸν ἀγαπημένο της σκύλλο Πιούπα, στὸν ὁποῖο μποροῦμε νὰ ποῦμε— χωρὶς καμμιὰν ὑπερβολὴ — ὅτι χρωστᾶ πάρα πολλά. Γιατὶ ὁ Πιούτι εἶναι ἕνα ἐξωτικότατο σκυλλάκι, ποὺ ἀπ' τὸ ἱπποδρόμιο τοῦ πατέρα τῆς Ρόλλας ἔχει ἐξασκηθῆ στὰ πιὸ περίεργα παιχνίδια.

Ἕνας ἄλλος ἐξαιρετικὰ τυχερὸς εἶναι ὁ Ντέλωναϊ Μπελβίλ, ὁ ὁποῖος ἀνεσύρθη ἀπὸ τὴν ἀφάνεια ἀπὸ τὸν μεγάλο ἐργοστασιάρχη αὐτοκινήτων Σιτροέν. Ὡς ἐκ περισσοῦ ὁ Βουαζὲν, ἕνα- μεγάλος ἐργολάβος οἰκοδομῶν τοῦ ἔδωσε τὴν κόρη του, ἐπειδὴ τὸν... συμπάθησε ἀπὸ μιὰ ταινία του, ὅπου ὁ Μπελβίλ δὲν ἔκαμε κατὰ βάθος τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ... ρεκλαμάρῃ τὰ ἐργοστάσια τοῦ Σιτροέν !

Ὕστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ παραδείγματα μποροῦ κανεὶς ἀδίσταχτα νὰ πῇ, παραλλάσσοντας ἀνεπαισθήτω- τὴν ἀρχαία ρήση, πὼς «Ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν στὴν...» Ὀθόνη» !

Φτάνει νὰ ὑπάρχῃ τύχη...

= □ =

Ἄνω: Ὀλγα Λόρντ, ἡ βεντέττα μὲ τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Κάτω: Ἡ Ρόλλα Φράνς μὲ τὸν ἀγαπημένο της σκύλλο.

Οἱ... λιποτάκτες τῆς ὀδόνης

Τελευταία, μεταξὺ τῶν ἄσσων τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου ἔχει παρατηρηθῆ ἕνα μεγαλο φευμα κατὰ τοὺ... κινηματογράφου. Ὁ ἕνας ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλο οἱ καλλίτεροι γάλλοι ἀστέρες τῆς ὀθονης ἀπαρνοῦνται τὴν ἑβδόη τέχνη γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχη τους εἴτε στὸ θέατρο εἴτε στὸ μιούζικ-χώλλ.

Θέλετε πᾶρτε το γιὰ λόξα, θέλετε πᾶρτε το γιὰ σνομπισμὸ ἢ ... μόδα. Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ... λιποτάκτες αὐτοῖ τῆς ὀθόνης τιμωρήθηκαν γιὰ τὸ ἀπερίσκεπτο αὐτὸ πραξικόπημά τους.

Πρώτη ἡ Μαρσὲλ Σαντάλ, τῆς ὁποίας τὸ ντεμποῦτο στὸ παρισινὸ θέατρο «Ἀλλάμπρα» ἀπῆχξε μιὰ ἀληθινὴ ἀποτυχία.

Βέβαια ἡ συμπαθητικὴ καλλιτέχνις δικαιολογεῖται λέγουσα πὼς ἡ ἀποτυχία της ὀφείλετο στὸν κακὸ ρόλο ποὺ τῆς ἀνέθεσαν.

Ἀλλὰ ποιὸς τὴν πιστεύει πιά...

Ὁ Ζὰκ Κατελαίν, ὕστερ' ἀπὸ τὸν ὑπέροχο ρόλο ποὺ ὑπεδύθη στὸ «Ἰκρὰν, Ὀτέλ», ἀπεσκίρτησε ἀπ' τὸν κινηματογράφο, ἀκολουθώντας τὸ θέατρο.

Κι' αὐτός, τῆς πρώτες ἀποτυχίες του τῆς ἀπέδωσε στὸν ... γάμο του, ὁ ὁποῖος, λέει, τὸν ἀπερόφησε ὑπὲρ τὸ δέον ἀπὸ τὴν δουλειά του !

Ἀλλὰ κι' αὐτὸν δὲν τὸν πιστεύει κανεῖς.

Ἡ Ντόλλυ Ντᾶβις, μὲ τὴ σειρά της, ἀπὸ τὰ πρῶτα κιόλας βήματά τη- στὸ θέατρο, ὑπεσκελίσθη ἀπὸ μιὰν ἄλλη συγάδελφό της, τὴν Ζακελὶν Φρανσέλ, ἡ ὁποία τὴν ἀνεκατέστησε στὴν περίφημη ἀπερέττα «Ὦ, μπαμπᾶ» ὅπου ἐπρόκειτο νὰ πρωταγωνιστήσῃ...

Ἀλλὰ καὶ ἡ Φλωρὲλ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρο ποικιλιῶν «Φολλ-μπερζὲρ», γιὰ νὰ μὴν... ἐκτεθῆ περισσότερο στὸν κόσμο μὲ τὸ κακὸ παιξίμο της.

Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ πὼς ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι ἠθοποιοὶ τοῦ θεάτρου ἔχουν γιὰ ὀνειρό τους νὰ γίνουν κάποτε κινηματογραφικοὶ ἀστέρες !

Φαίνεται πὼς θάναι ἄξιοι τῆς τύχης τωυ οἱ ἀπερίσκεπτοι αὐτοὶ λιποτάκτες τῆς ὀθόνης, ποὺ ριψοκινδύνευσαν τὴν φήμη καὶ τὴν καριέρα τους γιὰ ἕνα παροδικὸ καπρίτσιο, ἢ ἀκόμη χάριν τῆς... μόδας !

Ἐξυπνα καὶ Κουτὰ

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ἐκείνη.— Πήγαινέ με, ἀγάπη μου, ἀπόψε στὸν κινηματογράφο...

Ἐκεῖνος.— Μὲ γιὰ ποιὸν μὲ πέρασες; Γιὰ τὸν ἐραστή σου;

= □ =

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Δάσκαλος.— Πές μου παιδί μου, ἄμα κόψῃς ἕνα μπιφτέκι στὰ δυὸ καὶ κάθε κομμάτι τὸ κόψῃς πάλι στὰ δύο, τί θὰ ἔγῃς;

Μαθητής.— Τέταρτα.

—Μπράβο. Κι' ἄμα κόψῃς καὶ τὰ τέταρτα σὲ δύο;

—Ὄγδοα.

—Θαυμάσια. κι' ὕστερα;

—Δέκατα ἕκτα.

—Μπράβο κι' ἔπειτα;

—Τριακοστὰ δεύτερα.

—Καὶ κατόπιν;

—Κιμᾶ. δάσκαλε!

= □ =

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

Ἕνας γοφευτὴς φεύγει κατὰ τὰ ξημερώματα ἀπὸ κάποιον δημόσιον χορόν. Πλησιάζει στὸ βεστιατόριο καὶ ζητᾷ τὸ ἐπανωφόρι του.

—Ἦταν καινούργιο ἢ παλιό; τὸν ρωτᾷ ὁ ὑπηρέτης.

—Ὁλοκαινούργιο.

—Τὰ καινούργια. κύριε. τέλειωσαν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. ἀπαντᾶ ἀφελέστατα ὁ ὑπηρέτης.

= □ =

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Κάποιος σθάνει λαγανιασμένος στὸν σταθμὸ Ἀττικῆς ἀπὸ ὅπου φεύγει τὸ θερινὸ τῆς Κηφισσιᾶς.

—Μήπως μπορῶ νὰ προλάβω ἀκόμη τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Κηφισσιά; ρωτᾷ ἕναν ὑπάλληλο.

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πῶς τρέγεις, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ ὑπάλληλος. Ἔρουγε ἀκοιβῶς ποὶν πέντε λεπτά!

= □ =

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Κάποιος διηγεῖται ἔντρομος πὼς εἶδε τὴ νύχτα στὸ σπίτι του ἕνα φάντασμα.

—Πότε σὸ εἶδες τὸ φάντασμα. τὸν ρωτᾷ ἕνας φίλος του.

—Χτές. μόλις μπῆκα στὸ σπίτι μου. ἐπάνω στὸ τοίχο τῆς αὐλῆς.

—Καὶ τί εἶδοσς φάντασμα ἤτανε αὐτό;

—Σὰν ἕνα μεγάλο γαϊδοῦρι.

—Κοιμήσε. θὰ ἤτανε ἡ σκιά σου!. τοῦ ἀπαντᾶ θυμωμένα ὁ φίλος του.

= □ =

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ προξενητὴς λέει στὸν θεῖο τῆς κόρης ποὺ τὴν ἐπροότεινε σ' ἕναν πατριώτη του:

—Αὐτὸς ὁ εὐλογημένος εἶνε ἀμετάπειστος.

—Τοῦ μίλησες;

—Ναί φίλε μου. ἐμάλλιασε ἡ γλῶσσα μου. μὰ τοῦ κακοῦ. Αὐτὸς μόνο βλαχτίες ἀκουστ.

—Τί λές. νὰ τοῦ μιλήσω κι' ἐγώ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ξένα ἀριστουργήματα

Μαργαρίτας Κομνηνοῦ

Γιὰ ἕνα κολλιὲ

Γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ τοῦτο τὸ κολλιὲ θάτανε ἱκανὴ νὰ δώσῃ τὸ πᾶν ἡ Ζερμαίν... Ὅλα τὰ μπιμπελώ της, τὰ ἔπιπλα της ἢ τὰ μπιζοῦ της, ναί ὅλα... Ὅμως οὔτε τὰ μεγάλα της μάτια, οὔτε τὰ νειάτα της. Γιατί τί σημασία ἔχουν τάχα τὰ σταλίδια, ἄμα δὲν κατέχει κανεὶς αὐτὸ ποὺ πρέπει γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν πραγματική τους αἴγλη; Καὶ δεσωτᾶται κανεὶς χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ πὼς ἀποφασίζουν ἡ γρηᾶς καὶ ἄσχημες γυναίκες νὰ φορεῦν ὡραία μπιζοῦ! Ἡ Ζερμαίν ἦταν ὄμορφη, λεπτοφυής, ξανθιά, γοητευτική... μιὰ ἀπὸ τὴς γυναίκες ἐκείνες ποὺ τὸ γαμόγελό τους ἀρκεῖ νὰ φωτίσῃ τὸν ὁρίζοντα, καὶ ποὺ ἡ ματιά τους προσφέρει πότε τὴν δροσιὰ μιᾶς καθάριας πηγῆς καὶ πότε τὸ ἀπόκρυφο βάθος μιᾶς παγίδος.

Φύσις ἄπληστη καὶ ζωηρή, διψασμένη γιὰ πολυτέλεια, γεμάτη φιλαρέσκεια, θάδινε εὐχαρίστως ὅτι νάτανε γιὰ γ' ἀποκτήσῃ τοῦτο τὸ κολλιέ: ἦταν καιρὸς ποὺ τὸ εἶχε πρωτοθαυμάσει στὴν φωταγωγημένη βιτρίνα τοῦ· ἔκτοτε ἐπήγαινε πολλὲς φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ τὸ ἐθαύμαζε κατατρώγοντάς το μὲ τὰ μάτια της. Ὤ, τὸ κολλιὲ αὐτό! Δὲν ἤτανε πολὺ μακρύ, οὔτε πολὺ βαρύ, ὅμως τὰ μαργαριτάρια του μὲ μιὰν ρόδινη ἀνταύγεια, εἶχαν τὴν ἀβρότητα ἐφήμερου λουλουδιοῦ καὶ τὸ φερμουάρ του ποὺ ἦταν κατασκευασμένο ἀπὸ ἕνα μόνον σμαράγδι, θάλεγε κανεὶς πὼς συμβόλιζε τὴν ἐλπίδα μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς.

Γιὰ τὸ ἀσύγκριτο τοῦτο στολίδι, ἡ Ζερμαὶν θάδινε τὸ πᾶν! Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν παντρεμμένη ἀπὸ δῶ καὶ δυὸ χρόνια μ' ἕναν ἔντιμο ἄνθρωπο ποὺ ἦταν καλὰ τοποθετημένος σ' ἕνα ἀπὸ κείνα τὰ σοβαρὰ καταστήματα ποὺ βαστοῦσαν ὅσο καὶ μιὰ ζωὴ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Ἄμα ἤθελε νὰ περιποιηθῇ τὴν γυναίκα του τὴν πρωτοχρονιά, ἢ τὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου των, δὲν ξόδευε περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ φράγκα. Μὰ ἡ Ζερμαὶν θάδινε τὸ πᾶν!... Ἀλλὰ τί εἶχε τάχα δικό της; Ἕνα μέτριο μπριλάντι στὸ δαχτυλίδι τῶν ἀραβώνων της.. ἕνα γιαχᾶ ἀπὸ «σιντιλά» στὸ βραδυνό της μαντώ... Θὰ τάδινε ὅλα αὐτά, ναὶ ὅλα αὐτά... φτάνει νὰ τὸ εἶχε τὸ κολλιέ.. Τὶ ἀπελπισία!

Ἡ ἀρρωστημένη σκέψη της ἐπήγε στὸν γέρο Ζαφρυὲν Γεωλαντές, ποὺ κάποιο βράδυ τοὺς εἶχε καλέσει στὸ θεωρεῖο του στὴν ὄπερα, αὐτὴν καὶ τὸν ἄντρα της. Κατὰ τὴν διάκεια τῆς δυωδίας τοῦ Σαμψὼν καὶ Δαλειδά, ἐκεῖνος, τῆς εἶχε σφοῦξει σκυμμένος πάνω στὸν ἀλαβάστρινο λαιμό της:

—Ἂν θέλατε.. θὰ σᾶς ἔδινα ὅ,τι καὶ ἂν ποθήσετε.

Ἔνα ἐλαφρὸ φρικίασμα ἀποστροφῆς, καὶ τὴν ἑπομένη μιὰ διάθεση νὰ σκάσῃ στὰ γέλια... Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο αἴσθημα ποὺ τῆς εἶχεν ἐμπνεύσει ἡ πρότασις ἐκείνη. Ὅμως αὐτὸ συνέβαινε πρωτοῦ τῆς γεννηθῇ ἡ ἐπιθυμία τοῦ κολλιέ. Ὅταν ὅμως μπῆκε αὐτὸς ὁ μαγιόδης πόθος μέσα στὰ στήθη της, μέσα στὸ κεφάλι της καὶ παντοῦ σ' ὅλο της τὸ κορμί, ἡ Ζερμαὶν συλλογίσθηκε:

«Τὸ κάτω—κάτω δὲν πρόκειται παρὰ μόνον γιὰ μιὰ σύντομη στιγμή, ποὺ καλή, ἢ κακή, περνάει τόσο εὔκολα! Δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ σφαλίσῃ τὰ μάτια του, νὰ σρίξῃ τὰ δόντια του, καὶ αὐτὸ ἐπὶ τέλους δὲν θάναι τόσον ὀδυνηρὸ ὅσο μιὰ ἐγχείρησι!».

Κι' ἔτσι γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ κολλιέ, ἡ Ζερμαὶν θὰ δεχότανε χωὶς ἄλλο νὰ ὑποστῇ μιὰ ὁποιαδήποτε ἐγχείρηση, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ μὴ τῆς ἄφινε καμμιὰ οὐλή.

Ὁ γέρο—Ζαφρυὲν Γεωλαντὲς δὲν τῆς ἄφισε δὰ οὔτε κανένα σημάδι, οὔτε καμμιὰ τύψη, ὄχι... καὶ τὰ πολυπόθητα, μαργαριτάρια, ποὺ τὰ ἐπλήρωσε ἡγεμονικὰ ὁ τραπεζίτης, ἐπεσφράγισαν τὴν εἴσοδο τῆς Ζερμαὶν στὸν ὁλισθηρὸ κατήφορο τῆς ἐπικεφοδοῦς σταδιοδρομίας της.

Καὶ ἡ Ζερμαὶν εἶπε στὸν ἄντρα της:

—Κύτταξε τί καλὴ ποὺ εἶναι ἡ ἀπομίμησή τους!

Ἐκείνος ἀπήντησε μ' εὐπιστία.

—Ἐσὺ βρίσκεις πάντα κάτι τέτοιες εὐκαιρίες.

Καὶ ἡ Ζερμαὶν ἔκτοτε εὕρισκε πολὺ τακτικὰ διάφορες ἐπιτυγεῖς εὐκαιρίες... καὶ τὴς ἐπαξάσευε μία μία μὲ τὸ κορμί της. μέχρις ὅτου ἦρθαν ἡ κακὲς μέρες... Ξέσπασε ὁ πόλεμος... μεσολάβησε ὁ θάνατος τοῦ ἀντρός της... Ἤρθε πρὸ πάντων μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ φίλοι της γινόντουσαν ὁλοένα λιγώτερο πλούσιοι καὶ ὁλοένα λιγώτερο νέοι. Μὰ τὸ κολλιὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ λαμπροκοπᾷ πάντοτε πάνω στὸ ζαρωμένο τσάχηλο τῆς γρηᾶς κοινῆς γυναίκας ποὺ εἶχε καταντήσει ἡ Ζερμαίν. Ἡ ἀνάγκη τὴν εἶχε κάμει νὰ πουλῇ τώρα τὸ κορμί της στὸν δρόμο...

Πῶς ἀποφασίζουν ἡ γρηᾶς ἄσχημες γυναίκες νὰ φορεῦν ὡραῖα μπιζοῦ; Τὰ βλέμμαϊν στὸν ὁλισθηρὸ κατήφορο τῆς ἐπικεφοδοῦς σταδιοδρομίας της.

—Νὰ πεθάνωμε τῆς πείνας, μ' αὐτὸ θὰ δῶ! διεμαρτυρήθηκε ὁ Φερνάν, καὶ ἄφησε θαρρετὰ τὸ γέρο του ποὺ τὸ φορεῦ τὸ κολλιὲ μὲ τὸ σμαράγδι.

—Ὦ! γιὰ μένα τὰ μαργαριτάρια τοῦτα ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τὴ ζωή μου, ἐψέλλισεν ἡ Ζερμαὶν γαλβυτικά, δίνοντας ἕνα μικρὸ ἀδέξιο μπατσάκι στὸ μάγουλο τοῦ Φερνάν.

Ἐκείνος, ἐν τῷ μεταξύ, προσπαθοῦσε πολὺ τουφεσό. Ἀκουμπᾶ τὸ μέτωπό του μέσα στὰ βαμμένα της μαλλιά, τὸ σπρώχνει στ' αὐτί της.

—Ὠραία μου μεγάλη κοκκίνισα, θὲ νὰ σταυλῶ γιὰ νομίζῃς πὼς θέλω νὰ σοῦ πάρω στὰ σοβαρὰ τὰ μαγαριτάρια σου ἢ ἕνα μέρος τῆς ὁμορφιᾶς σου, ὅπως ἡ γρηᾶ γιὰ τὰ μάτια σου. Δάνεισέ μου τα αὐτὰ γα.. γιὰ νὰ τὰ βάλω ἐνέγυο μόνο γιὰ λίγες μέρες.. πρόκειται γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ μικροῦ σου Φερνάν.. γιὰ τὴν σωτηρία μου... καταλαβαίνεις;..

—Γιὰ τὴ σωτηρία σου... μά... τὶ τὸ θέλει λοιπόν; Τὶ εἶναι. Θεέ μου; Τί σπουδαῖο σοῦ γοειάζεται;

—Μοῦ γοειάζεται τὸ κολλιέ σου!

—Ἔλα, ἄσε τὰ παιδιάστικα κομμάτια, Φερνάν. Πές μου, τὶ θέλεις... ἔγω μερικὰ τίτλους στὴν Τράπεζα.. θὰ μπορέσω νὰ πάρω μιὰ προκαταβολή... θὰ δῶ κατὶ τρόπο... θὰ τὰ καταφέρω... μά, τέλος πάντων, μίλησε, λέγε μου πόσα θέλεις..

—Ἄσε με... Θέλω τὸ κολλιέ σου...

—Ἀστειεύεσαι, ἢ εἶσαι τοελλός;

—Θέλω τὸ κολλιὲ σου... θέλω νὰ σὲ κυκιάσω... γιὰ νὰ δῶ ἂν μ' ἀγαπᾷς. κάστα.. νὰ δῶ ἂν μοῦγειες ἐμπιστοσύνη... ἢ εἶσαι ἱκανὴ γιὰ μιὰ πραγματικὴ θυσία. Ἐγώ, εἶμαι ἱκανὸς γιὰ ὅλα. τὸ ξέρεις τό... ἂν μοῦ τ' ἀνηθῆς. θὰ τὸ πάω κατὶ στανιό..

—Σῶπα. Φερνάν.. ἄσε με. ἄσε με. Φερνάν. μὲ σφίγγεις.. μὲ πονῶ... Ὄ! ἀυτό... ὄχι αὐτό.. Ἀκουσέ με.. πρέπει... σ' ὀκιές..

—Ψεῦτα! ψεῦτα! βρωμόγυτα. ξεφτιλισμένη!

Ἡ Ζερμαὶν ἀνοίγει τὸ στόμα της νὰ κραυγάσῃ... μὰ εἶναι πολὺ ἀργά... ἤδη τὸ ποτὰ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸν λαρυγγᾶ τοῦ παρὰ μόνον ἕνα πνιγτὸ μουγγητὸ ποὺ πνίγεται ἀμέσως στὸ σφίξιμο τῶν δυνατῶν γειοῦν τοῦ Φερνάν.

Ἔγει σωριασθῆ τώρα πάνω στὸ νυφικό ὅπου λίγη ὥρα πρὶν γαιευτιζόταν μὲ τὴ φίλο της. Μέσα στὴν φρικιαστικὴ σκοτία στὴν ξεγνοιστὴ ἐκείνη σιγὴ ποὺ φέρνει θάνατος ἀαζί του. ἀκούγεται ἔξαφνα τὸ ἀνάλαφρο τοίξιμο τοῦ ἀνοιγτοῦ σεσουάρ. ἔπειτα τὸ σιγανὸ θρόῦμα ποὺ κάνει τὸ ὑπόμάτισμα τῶν μαργαριταριῶν ὅταν νὰ ὑποστοῦν μέσα στὴν τσέπη. Τὸ σπουδαῖοτερο ἔγινε. Τώρα ὁ Φερνὰν βάζει τὰ γάντια του καὶ ν' ἀνοίξῃ ὅλα τὰ συρτάρια. ὄγι νὰ τὰ ἀνοίξῃ κάτι μέσα. ἀλλὰ νὰ σκηνοθετῆσῃ μιὰ ἀστυνικὴ ἠνστείαι. Κατόπιν δραπετεύει. πιστεύοντας νὰ μὴ γίνῃ ἀντιλήπτοῦ ἀπὸ τὴ θυρωρό.

Ἤταν μιὰ δουλειὰ πολὺ ἐπιτυγμένη. Ἡ ἀστυνομία δὲν ἀνακάλυψε τίποτα! Μόνον μετὰ παρέλευση ἕξη μηνῶν ἔνας παροῦσιάζει μὲ ἄπειρες προσοχὲς κοὺς κόκκους σ' ἕναν ἀδαμαντοπωλεῖο τὸν ἀτενίζει μ' ἀποία.

—Φτωχό μου παλληκάρι. ποιὰ γυναῖκα ἀκάβα σὲ κοροΐδεψε λοιπὸν μὲ τέτοιο τουαγραιοτάρια; Θάτανε πιὸ καλὰ νὰ σὲ γάτζε τὴ μασέλλα της... κυτὸ θὰ σὲ ἐκοστοῦσε πολὺ φτηνότερο ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαργαρι

πῶς εἶχαν μαζευθῆ ὅλα τὰ κακὰ πνεύματα τοῦ Παρισιοῦ.

Μολ- νυχτωνε ἡ... παράστασις ἄρχιζε. Μιὰ βροχὴ ἀπὸ πέτρες ἔπεφτε ἐπάνω στὰ παράθυρα καὶ τὰ θρυμμάτιζε. Ἡ πόρτες ἄρχιζαν νὰ ανοιγοκλείνουν μόνες των. Ἕνα μυστηριώδε- φῶς ἄναβε κ' ἔσβυνε ἐκ περιτροπῆς ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο. Φωνὲς σπαρακτικὲς ἀνθρώπου ποὺ τὸν σκοτώνουν ἀκούγονταν ἀπὸ μέσα. Μόλις ὅμως χάραξεν ἡ αὐγή, ὅλα ἔπαψαν. Ἡ ἀστυνομία ἐρευνοῦσε στὰ πέριξ, μέσα στὸ σπίτι, στὸ ὑπόγειο, στὴ σοφίτα. Πουθενά, τίποτε δὲν εὕρισκε. Τέλος ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες ἀνεκαλύφθησαν τὰ φαντάσματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἄλλα ἀπὸ... δυὸ χασομέρηδες, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν στεγη ἑνὸς ἀντικρυνοῦ μεγάρου καὶ σκότωναν τὸν καιρό τους ἀναστατώνοντας ὁλόκληρη μιὰ συνοικία. Τὸ 1900 τὸ ἴδιο κόλπο, κατὰ διάφορον τρόπον, θέλησαν νὰ ἐφαρμόσουν στὴν ὶδ' ἀριθ. 22 οἰκία τῆς ὁδοῦ Λαμπᾶ ἑπτὰ ὑπόδικοι, ποὺ θρῆραν ἀσφαλὲς ἄσυλο ἐκεῖ μέσα. Ἡ ἀστυνομία τοὺς συνέλαβε καὶ τοὺς μετέφερε... ἀναυλα στὴς φυλακές. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τὰ ἴδια συμβαίνουν καὶ εἰς... Ἀθήνας !

Ὑπάρχουν κ' ἄλλα ἀτέλειωτα περιστατικά. ὅπου ὁ φόβος γιὰ ἀνύπαρκτους κινδύνους ἀποκορυφοῦται καὶ ἀγγίζει τὰ ὅρια τῆς τρέλλας. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐξισόρροπή του- δὲν θἄφθαναν σελίδες ὁλόκληρες.

Πάντως ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν μικρὴ ἐπισκόπηση τῶν περιστατικῶν τοῦ ἀνθρωπίνου φόβου ἕνα καὶ μόνο συμπέρασμα βγαίνει ἀβίαστα :

Πὼς πολλὲ- φορὲς δὲν ὑφίσταται στὴν πραγματικότητα ὁ λόγος ποὺ προκαλεῖ τὸν φόβον : τὸν δημιουργοῦμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μὲ τὴν φαντασία μας, ὅταν αὐτὴ εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ἐξημένη.

Πένθιμοι σκοποὶ

Περασμένα μεσάνυχτα
ποιὸς θρηνοῦσε, ὀϊμένα ;
Τὰ κονίσματα πλάγ μου
Μὲ κυττοῦσαν θλιμμένα.

= □ =

Στοῦ μεγάλου καθρέφτη μας
Τὰ παράξενα δάθη
Κάποιος ἴσκιο- ξεκίνησε
Θολωμένος κ' ἐσ-ά-

= □ =

Καὶ τριγύρω μου ἀπλώθηκε
Λιβανιῶν μιὰ πλημμύρα
—Συνωφορά μου — καὶ μοῦπνιξε
Τῆς πνοῆς σου τὰ μύρα.

= □ =

Περασμένα μεσάνυχτα,
Στοῦ καθυποῦ μου τὴν ἔννοια.
Ποιὸ- σοῦ χάρισε, ἀγάτη μου,
Διὸ φτερὰ βελουδ'νια :

= □ =

Τὴν αὐγὴ κάποια ἀρώματα
Τὴν ψυχούλα σου παίρναν.
Μραμένα ἀπ' τὸ δάζο μας
Τὰ χρυσάνθεμα γέρναν.

= □ =

Καὶ χλωμὲς στοῦ κατάλεικου
Κρεδβατιοῦ σου τὴν ἄκρη
Διὸ λαμπάδες κυλοῦσανε
Ματωμένο ἕνα δάκυ.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

('Απ' τὰ «Ψηφιδωτὰ»)

Μικρὰ μυστικὰ

ἀπ' τὸν κινηματογράφο

= Ὁ Ντουγκλας Φαίρμπανκς θὰ γυρίση προσεχῶ- μιὰ ταινία ὅπου θὰ... σατυρίζωνται ὅλες ἡ συνήθειες τῆς ἀμερικανικῆς δημοσιογραφίας. Τὸ σενάριό του εἶναι παρμένο ἀπὸ ἕνα μυθιστόρημα τοῦ Γκραδώ, ποὺ δημοσιεύει καὶ ἡ ἐνταῦθα ἐφημερί- «Πατρίς».

= Μόνον στὴν ὁδὸ Μπρόνγγουαιη τῆς Νέας Ὑόρκης λειτουργοῦν εἰκοσιδύο κινηματογράφοι.

= Ὁ γυιὸς τοῦ Μουσσολίνι γράφει ἕνα σενάριο γιὰ τὴν ζωὴ τῆς φασιστικῆς νεολαίας.

= Ὁ Ἀλφρέδος Μανζοῦ καὶ ἡ Κάθριν Κάχβερ ποὺ δρισκόντουσαν σὲ... ἐρωτικὴ διάσταση τελευταίως, συνεφαλιώθησαν !

= Οἱ περίφημοι πολυκατομμυριοῦχοι Ροκφέλλερ ἀνέλαβαν τελευταίως διαφόρους κινηματογραφικὰ- ἐπιχειρήσεις προκειμενου νὰ ἐνισχύσουν ὠρισμένες κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες τῶν ὁποίων τὰ οἰκονομικὰ χωλαίνουν.

= Ἡ ὡραία ρωσσὶς ἠθοποιὸς Ἄννα Στὲν, πρωταγωνιστρια τῶν «Ἀξελῶν Καραμαζόφ», θὰ γυρίση στὸ Χόλλυγουντ τὴν «Νανὰ» τοῦ Ζολά.

= Ὁ Ζοζὲφ φὸν Στέρνμπεργκ, ὁ περίφημος γερμανὸς σκηνοθέτης ποὺ ἐγύρισε τὸν «Γαλάζιο Ἄγγελο», τὸ «Μορόκο» καὶ τὸ «Χ. 21», μὲ τὴν Μάρλεν Ντήτριχ, ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν «Παραμάουντ» καὶ θὰ γυρίση στὸ ἑξῆς στοὺς «Ἡνωμένους Καλλιτέχνας». Ἤδη προσπαθεῖ μὲ κάθε μέσον νὰ παρη μαζί του καὶ τὴν Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ ὁποία μένει ἀκόμη πιστὴ στὴν «Παραμάουντ».

= Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν θὰ γυρίση τὸν μῆνα αὐτὸ ἕνα νέο του φίλμ, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπόθεση καὶ τὸν τίτλο κρατεῖ μυστικά.

= Ἡ Μάτζη Ἔδανς θὰ παίξη μαζὶ μὲ τὸν Ραμὸν Νοβάρρο σὲ μιὰ νέα ταινία μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Νείλου».

= Κατὰ μίαν τελευταίαν στατιστικὴν στὴν Ἀγγλία κάθε ἑβδομάδα πηγαίνουν στοὺς κινηματογράφους εἰκοσιτέσσερα ἑκατομμύρια θεατῶν !

= Στὸ Παρίσι ἄνοιξε πρὸ ἡμερῶν τὸ πρῶτο «Μοῦδι Γκάντιεν». Πρόκειται περὶ μιᾶς αἰθούσης τσαγιοῦ, ὅπου μέσα σ' ἕνα ἡμίφως ποὺ ἐπικρατεῖ διαρκῶς προβάλλονται διάφορες ταινίε- κατὰ κανόνα σύντομες. Στὸ πρωτότυπο αὐτὸ κέντρον ἐπιφέρεται καὶ ἡ συνομιλία μεταξὺ τῶν θεατῶν, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν τὰ προβαλλόμενα ἔργα πίνοντες τὸ τσάϊ των.

=Ἡ «Παραμάουντ»προβλέπονταις τὴν προσεχῆ ἀποχώρηση τῆς Μάρλεν Ντήτριχ, φρόντισε τώρα νὰ βρῆ τὴν ἀντικαταστάριά της. Εἶναι ἡ Δωροθέα Οὐῆκ, ἡ πρωταγωνίστρια τῆς γνωστῆς ταινίας ποὺ εἴδαμε καὶ στὴν Ἀθήνα. «Παρθένες μὲ στολή».

= Ἡ Μπεμπὲ Ντάνιελς, ὕστερα ἀπὸ μακρὰν ἀπουσία της ἐπανέρχεται στὴν ὀθόνη. Θὰ παίξη σὲ μιὰ ταινία τοῦ Βάρνερ Μπρός.

= Ἑτοιμάζεται ἡ ὁμιλοῦσα ἔκδοσις τοῦ «Καζανόβα», μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν Ἰδὰν Μοζοῦκιν. Τὰ ἐξωτερικὰ θὰ γυρισθοῦν στὴν Βενετία.

Μικρὲς ἱστορίες

Παιδοῦλα

Ἡ ἠθικὴ καὶ τίμια γιαγία στὸ ἀκούσμα αὐτῆς τῆς ὁμολογίας ἐοωσε ὀυο σκωμπίλια—ὀυο πο ὀυνατὰ μπορουσαν τὰ τρεμουλιαρικα γερασμενα της χερια—στὴ μικρὴ της ἐγγονή ! Ὑστερα — ἐνῷ ἡ ξανθομαλλη παιδουλα ἔκλαιγε ἀκρατητα με τα χεμια στὰ ματια και τα μαγουλα κατακοκκινα ὀχι τόσο απ' τὴν ντροπὴ τῆς- ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ τὸν πονο τῶν ὀυνατων χαστοιων—ἡ γιαγια κα τίμια γιαγιὰ ἀρχισε νὰ τῆς μιλᾶ νὰ τῆς ἐκφραζῆ σὲ συντομες φρασεις τὴν ἐκπληξὴ της καὶ ὁλόκληρη τὴν πολυσυνθετη ἀπορία τῆς- γι αὐτο το φριχτὸ περιστατικο.

—Ἄστε ἔτσι ; Δειπον εἰναι ἀλήθεια ; Θὰ ἀληθεια;...

Και δεοωαι, ἦταν ἀλήθεια! Ἡ δεσποινὶς Λουΐζα—καλε ποια δεσποινίς!... Νὰ αὐτὸ ἡ κοριτσάκα, ἡ ἐγγονή της—μιὰ παιδοῦλα ἀκομη, εἶχε ἐρωμενο ! Ἐρωμενο δεοωα ! Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὀνομάση κανείς ἀλλωτικα τὴ στιγμὴ ποὺ, τέλος πάντων... νὰ δηλαοὴ—εἶχε γίνει ἄνθρας της ! Καὶ ὁχι, στεφάνι....

—Θὲε μου ! Ἀκοῦς ; Ἐρωμένο σὲ ἡλικία μόλις δεκαπέντε ἐτῶ··· ! Ἦταν ἀπίστευτο.

Αὐτὴ ἡ Λουιζέτα—ἡ παιδοῦλα μὲ τὸ γαλανὸ ὕφος- καὶ μὲ τὰ ἀδιάφορα χαμηλωμένα μματια—ποὺ ὡρισμένα στὸ ἀνάβλεμμά της ἡ κάθε ἐφημέριος θὰ τὴν ἄφνε νὰ κοινωνήσῃ χωρὶς νὰ ξεμολογηθῆ ακόμη—εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο πορώσεως ψυχικῆς, καὶ ἀνοσιουσιοῦ...

Αὐτὴ ἡ παδοῦλα ποὺ νόμιζε κανεὶς ὅτι δὲν εἶχε μυαλὰ παρὰ μονάχα γιὰ παιγνίδια καὶ γιὰ φουστανάκια κουκλῶν, εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο... Φαντάσου ! Κάτω ἀπὸ τὴν ἡγάτη της στὶς κοῦκλες γὰ κρύβεται ἀπὸ ὥρα ἡ ἀγάπη της πρὸς τὸν ἄνθρα – σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν ! Τί ντροπὴ...

Καὶ γὰ πῆ κανείς, πὼς δὲν τῆς εἶχαν δόσει καλὴ ἀνατροφή ; Μὲ πόση σοφρὴ καὶ ἀγάπη δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια δὲν τὴ πυπίλιζαν τὸ μυαλὸ μὲ τὴ θρησκεία, τὴν ἠθότητα, τὴν ἠθικὴ, τὴν ἀγάπη στὴν ἀνωτερότητα τῆς γονέως καὶ στὴν τιμότητα ! Καὶ ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τα καλά, τὰ θαυμαστὰ παραδείγματα, αὐτὸ τὸ παληοκόριτσο εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄντρα—μεγαλυτέρου ἀγνώστου. Ὡρισμένος, θἄχε τὸν διάβολό σα της... Δὲν ἐξηγεῖται ἀλλοιώτικα !

Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἀπογοήτευε ἐξαιρετικὰ τὴ ἠθικὴ καὶ τίμια γιαγιὰ ἦταν πὼς ἡ Λουΐζα εἶχε κατορθώσει νὰ ξεφύγῃ τὴν ἐπιτήρησιν

—Βέβαια ! πῶ- ; Σὲ ἐπιτηροῦσα ἀδιάπαυστα μέρα καὶ νύχτα. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ποὺ εἶσαι μαζί μου—ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἀπέθανε ἡ σιχωρεμένη ἡ μητέρα σου ! — δὲν βγῆκες, δὲν σ' ἄφισα νὰ βγῆς ποτὲ μονάχη σου ἔξω... Ποτὲ ! Τώρα τελευταῖα μονάχα δυὸ φορές... Τὴν πρώτη νὰ θὰ ἐδῶ καὶ μιὰ ἑβδομάδα — γιὰ δέκα λεπτὰ μόνο ! —ποῦ πῆγες γ' ἀγοράσῃς σοῦν ἀδρόρα μαλλὶ γιὰ πλέξιμο, καὶ τὴ δεύτερη φορὰ, προχτὲς — γιὰ μιὰ ὥρα!... — ποῦ σ' στειλα νὰ δῆς τὴν ἄροωστη θειά σου ἀπὸ ἄλλη συνοικία... Ὥστε μιὰ καὶ μόνον ἀπὸ στάθηκε ἀρκετὴ γιὰ νὰ καταλήξῃς ἕνα πρᾶμα, μιὰ ἀτιμασμένη ! Μὰ κ' ἡ πιὸ τρελλὴ κ' ἡ πιὸ ἐλαφρόμυαλες ἀκόμα κοπέλλες θὰ πέφτουν μὲ τὸ πρῶτο!... Περμένουν ὅσο στέκονται, ἀρνοῦνται ἕνα μῆνα, δυό, ἕξι ! ἕνα χρόνο ! Ἐσὺ λοιπὸν πῶς στὸ καλὸ μου στιανή μου, τιλίγτηκες τόσο γλήγορα ; μιὰ ὥρα μονάχα ; Σὲ μιὰ ὥρα ; ... Πῆς μου λοιπόν!.. Μίλησε! Μίλα... Θέλω νὰ μάθω Πές μου!... Παληοκόριτσο ! Σὲ μιὰ ὥρα...

Ἡ μικρὴ παιδοῦλα πολὺ ἔκλαιγε ἀκόμα ἀλλὰ ἡ κράτησα κατέβασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χέρια ἀπὸ τὰ κατακόκκινα μάτια της καὶ ἐφάνηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά της.

—Ὄχι, γιαγιά, δὲν ἤταν αὐτὴ τὴ ντροπὴ. Τὴν ἄλλη, τὴν πρώτη, ὅταν μ' ἐστειλες τὸ δέκα λεπτὰ στοῦ ἐμποράκη νὰ σοῦ πάρω ἀλλὶ γιὰ πλέξιμο...

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

Τὰ δράματα τῆς ζωῆς

—Ἔρχεσαι, Ἀνέτα!

Τὰ παλληκάρια σταυρώθηκανε μονομιᾶς καὶ οἱ μῦς τοῦ προσώπου τους ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Ὁ Ρομαὶν τοὺς κύτταξε ἕνα λεπτό, κατόπιν, μὲ μιὰ ἠρεμία ποὺ τοὺς ἐφόβιζε, ἀπόθεσε τὸ χέρι του πάνω στὸ γουνὶ μπάτσο καὶ ἐτσάντξε τὴν κοπέλλα κοντά του γιὰ νὰ μὴν ἀγγίξῃ αὐτὴ ἀπάνω τους. Ὁ δαλὸς ἄνοιξε καὶ αὐτοὶ περάσανε· ἄκουσαν κατόπι τοῦ· γουλλίσματα, ἀπειλὲς ποὺ ὁ Ρομαὶν καμώθηκε πὼς δὲν τῆς πρόσεξε. Ἐν τούτοις κατέβαλε κάποια προσπάθεια νὰ νὰ συνεγίσῃ τὸν δρόμο του γωρὶς βία, γωρὶς νὰ στραφῆ διόλου κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματα ποὺ τὸν καίγανε.

Ἀνεβάγοντας τ' ἀμπέλι, ἀκουμπισμένος ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον καὶ μὲ τὰ καλάθια γεμάτα σταφύλια στὰ γέρια τους, ἤτανν κ' οἱ δυὸ πολὺ ὡραῖοι. Οἱ ἄλλοι τοὺς βλέπανε καὶ μιὰ ἐπιθυμία νὰ ὁρμήσουν κατεπάνω τους, τοὺς ἔδενε τὰ μέλη τους. Ὁ πρῶτος ἐπέταξε ἕξαφνα μιὰ βλαστήμια. Ὁ Ρομαὶν σταμάτησε· τότε ὁ ἄλλος φοβήθηκε καὶ ὀπισβγώσπασε. Ὁ Ρομαὶν τοὺ- πέτυχε μιὰ στριά, καὶ ἔπιασε τὴν Ἀνέτα ἀπὸ τὴν μέση. Ἡ λύσσα τῶν παλληκαρῶν ἔκανε νὰ γλογίζονται τὰ μάγουλά τους. Καὶ μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση οἱ ἄλλοι σκύψανε πρὸ τὸ κλῆμα· ὅμως τὰ μάτια τους ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα δὲν ἄφεναν διόλου τὸ ζεύγος. Ἀντρίκεια ζήλεια; Ποιὸς ξέρει!

Τὸ παλληκάρι τοῦτο ποὺ εἶνε κατεβῆ ἀπὸ τὸ βουνὸ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοὺς κλέψῃ τὸ πιὸ ὄμορφο κορίτσι τοῦ τόπου τους, αὐτὸ τοὺς ἄναβε τὸ αἷμα σὰν μιὰ θανάσιμη προσβολή.

Ὁ Ρομαὶν ἦταν ἕνας βουνίσιος· εἶχε ὀοβλόσει μιὰ μέρα βλουμόνιαγς. μὲ τὸ σακάκι γεμάτο πάνω στὸν ὦμο καὶ μὲ μιὰ ἀλόνα μέσα στὰ μάτια. Ἡ Ἀνέτα βρέθηκε τὸν δρόμο του καὶ τὸν ἐοωτεύθηκε. Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Ἐκείνος τῆς ἀγαποκρίθηκε μ' ἕνα πάθος ὁλογεοὸ καὶ πωτόγονο. Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπιόνταν. Εἴγαν δώσει λόγο νὰ παντοεὐθοῦν, καὶ ὅλα τοῦτα ἦσαν μοιραῖα. ὅσο καὶ σίνουρα. ὅπως τὸ κύλισμα τῶν ἐπάγων καὶ τὸ ὠρίμασμα τῶν σταφυλιῶν πάνω στὰ κλήματα.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόβραδο γυκίζανε ἀπὸ τὸν τόπο. καὶ α' ὅλο ποὺ δὲν εἴγαν γωσίσει ἀπὸ τὴν ὑιέσα δὲν γόρταναν ὡστόσο ὁ ἕνας τὸ ἄλλον. Τί τοὺς ἔνοιαζε ἂν ὁ κόσμος τοὺς ἔρριγνε ἀγοιε- μαπιές! Αὐτὸ ἐγόντονοε πιὸ πολὺ τὴν ἀνάπη τους. καὶ τὸ πάθος τους θέοιεοε ἀκόμη πιὸ πολὺ ἀνάμεσα στοὺς ἐνθρόους τους. Τί μποροῦσαν ἐλλοστε νὰ τοὺ- κάνουν; Καὶ ὅταν ἡ Ἀνέτα ἔγανε τὸ θάοοος της. ὁ Ρομαὶν. ποὺ ἐγέτνοεε ὀμοιοπαοοιικὰ στὴ ζωὴ τὴν καθησυχάζε. γιατὶ ἤξεοοε πὼς ἡ ἀγάπη τους ἦταν σὰν μιὰ δύναμη τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ποὺ δὲν μποεεῖ τίποτα νὰ τὴν σταματήσῃ.

Τώρα ἡ νύντα τοὺς ποοστατεύει. καὶ σκεπάζοντας εἰυπνικὰ τὸ θόοο· τῆς εὐτυγίας τους. Τὰ ἑκατοστὴ ποοσὰ ἡ Ἀνέτα. σκυμένη ἀπάνω του. τὸν ρωτᾶει:

—Ξαγαπᾶς μου πὼς θὰ μὲ κλέψῃς καὶ πότε;

Ὁ νέος γαωνελᾶ ποβαοά.

—Τὶ ξέοεις πὼς δὲν ἔνοωμε πολὺ δουλειὰ στὰ πατατάκια. Ἄμα οἰξοωμε τὸ τελευταῖο ταωπί· γειά σου καὶ γαοά σου. Εἶπα σποὺς σύντεγγονς νὰ μ' ἀνίσουνε τὸ ποοσοπάκι· ἐγὼ θὰ ὀδτνάω τὰ βόδια !—Ἡ θὰ κάθεσαι ἀγάπεσα στὰ βασέλια μὲ τὸ μοῦσι. καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἀπὸ κεῖθε πέοα θὰ μὲ ἀκολοιθᾶνε μὲ ποιπτί. Καὶ θανὰ σὲ πιω σ' ἐκείνο τὸ μανοὶ ξωκλῆσι τῆς Παναγιᾶς. ποὺ εἶναι ἀλομόναγο πάνω σὲ ἕνα βουνί. ἀκουά ἀπὸ. τὰ σπίτια. ὅπου ὅμως θὰ. οἱ ποωτοπαποέοι καὶ οἱ στρατόνοποι τῶν βουνῶν θἀοθοῦν στὴ γαοά μας γιὰ νὰ μᾶς τιμήσουνε!

Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ βρεθήκανε μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου τραπεζιοῦ ὅπου οἱ τουγητὲς τοώγανε καὶ πίνανε μὲ θόρυβο· ὡστόσο ἀνταλλάξανε γαμόγελα. καὶ στὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ ἡ Ἀνέτα ἀπόθεσε ἕνα φιλὶ πάνω σ' ἕνα τσαμπὶ ποτοῦ τὸ φᾶγι. Κάποιο βλέμμα ἔνοωσε ἔξαφνα ἀπάνω της καὶ εἶδε τὸν πατέρα της ποὺ τὴν κύτταζε· ἡ Ἀνέτα γαμήλωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι της. κοκκίνισε καὶ ἀνησύγησε.

Ὅταν μπῆκε στὴν σάλλα ὁ γερο—Λαμποούς δρισκότανε κι' ὅλας ἐκεῖ· ἡ Ἀνέτα δὲν ἤξευσε γιατὶ χτυποῦσε ἔτσι ἡ καοδιά της ἄμα τῆς εἶπε καλησπέρα. καὶ ἔκανε νὰ ποογωοήσῃ στὸ βάθο τῆς κάμαοας.

—Μεῖνε ἐδῶ!

Ἡ Ἀνέτα τὸ περίμενε αὐτό. καὶ ὅμως ἕνας πόνος ἔσφιξε τὴν καοδιά της. Ἔνοωσε τὸν ἑαυτό της δειλό. καὶ ἤμανε ἕτοιμη νὰ κλάψῃ. Ὁ ἐγοωὸς τοῦ θείου της Μπούοογκ. ποὺ τὸν ἀντιπαθοῦσε. τὴν ἔκανε. νὰ γινωγθῆ. Κι' ἄθελά της τοῦ πέταξε ποοκλητικά!

—Θὲς νὰ μοῦ μιλήσῃς;

Ὁ γέοος τὴν ἀτένισε κάτω ἀπὸ τὰ φούδια του καὶ τὴν εἶδε γιὰ ποώτη φοοὰ ἔτσι· θἄλεγνε κανείς πὼς ἦταν ἔτοιμη νὰ ὑπεοασπισθῆ κάτι α' ὅλα της τὰ νύγια.

—Πῆγ ἀπ' ὅλα. παοάτα τοῦτο τὸ ὄμοε!

Ἡ Ἀνέτα δὲν ἀπήντησε· ὁ γέοος εἶπεν ἀποοασιστικά!

—Ἔγω νὰ σοῦ πῶ ν' ἀοίσῃς τὰ γλυκοσαλάσματα α' ἐκείνο κεῖ τὸν ὁμοσοανεὸ ποὺ εἶναι ἐκεῖ ἀπάνω!

Ἡ φωνὴ τῆς Ἀνέτας ἀντήγησε πολὺ ἤσεωτ!

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, πατέοα.

Μιὰ δυνατὴ δονὴ συνεπῆοε τὸν γέοο:

—Δὲν μὲ καταλαβαίνεις! Κι' ὅμως εἶναι ξεκάθαοο: σοῦ τ' ἀπαγοεεύω νάνγη· ψιλοκουβέντες μὲ δαύτονε. καὶ ἕνας Θεὸς ξέοει τὶ ἄλλο ἀκόμα! Μ' ἕναν ἀκαμάτη ἐκεῖ...

Ὅλως ἡ νέα τὸν διέκοψε:

—Ἂν μιλᾶς γιὰ τὸν Ρομαίν. ποσπωῶ νὰ στὸ πῶ ὀιθὰ κοοτά: ἐμεῖς θὰ παντοευτοῦμε.

Ὁ γέοος ἔνινε κατακόκκινος. ἔτοιμος νὰ κοεπάσῃ· ἡ νοοθιά του ἄοτιοε νὰ τοέμη. ὑστεοώτεοα ἔμπτξε ἕνα κακὸ νέλιο.

—Χά! Χά! γιὰ δὲς ἐκεῖ! Ἡ Ἀνέτα

Ὑπὸ Φλωρέν

Μιὰ τραγωδία ἔρωτος

- Θὲ νὰ σὲ πάω στὸ μικρὸ ξωκλῆσι τῆς «Παρθένας»

λαμπρούς, μὲ εἴκοσι στρέμματα ἀμπέλια. ξέγωσα τ' ἄλλα τὰ γωσάφια καὶ ὁ Ρομαίν... ...πὼς;... πὼς;...

Ἐπανελάμβανε τὸ «πὼς;» αὐτὸ μὲ μιὰ φωνὴ βοαγνή—ὑστεοώτεοα ποόσθεσε. ἐξαφνα πιὸ σιγά. μὲ σκληοότητα:

—Κάλλιο τῶχω νὰ τοῦ φυτέψω... μιὰ σοαίοα. μ' ἀκοῦς;

Ἡ Ἀνέτα ἔγασε τὸ γοῶμα της. ἔμεινε για μιὰ στιγνὴ σιωπηλή. ἔπειτα ἔκανε μιὰ στοοοφὴ καὶ πῆγε κατὰ τὴν πόοτα.

—Ποῦ πᾶς;

Ἡ νέα δὲν εἶπε λέξη. μόνο προγώοησε ἕνα βῆμα.

—Ποῦ πᾶς; Τὴν τοάνταξε μὲ βάοβαοη ὁομή. ὁ γέοος. Πήγαινε γοήγοοα ἀπάνω νὰ πλαγιάσης!

Ἡ Ἀνέτα ἔνοιωσε πὼς ἔποιεπε νὰ ὑποογωοήσῃ. καὶ δοασκέλισε τὰ σκαλιά. Μέσα στὴν κάμαοά της δὲν μποόεσε νὰ κοατήσῃ τὰ δάκουά της ποὺ τῆς καίγανε τὰ μάτια.

Ἀγγά. ἀφοῦ ἔσβυσε καὶ ὁ τελευταῖος θόουβος. κατέβηκε. ἄνοιξε τὴν πόοτα. Μόλις βοέθηκε ἔξω. ὤωμτσε καὶ ἄρχισε νὰ τοέγῃ μ' ὅλη της τὴν δύναμη.

. . . . . .

—Ὄχι. δὲν μποοῶ! Δὲν μποοῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό!

Μὰ ἡ Ἀνέτα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν παοακαλῆ νὰ φύγουν ἀμέσως. Ὁ Ρομαίν ὅμως ἀντιστεκόταν.

—Ὄχι. ὄχι. ὄχι σὰν κλέφτες! Θέλω νὰ σὲ κλέψω μποοστὰ σὰ μάτια ὁλογών. καὶ νὰ δῆς ποὺ μήτε ἐνα· δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ!

Ἡ Ἀνέτα ἔνοωσε πὼς νικήθηκε. μὰ ἦταν εὐτυγισμένη γιὰ τὴν ὑποτοάνεια του. Ἤταν εὐτυγισμένη καὶ ἀπελπισμένη.

Ἡ Ἀνέτα κοιμήθηκε ἀογά. Ὅταν κατέβηκε. τὸ γωοιὸ ἦταν ἀνάστασο. Ἔβλεπε νὰ δῆ τὸν Ρομαίν. ὅμως δὲν τὸν εἶδε ποοθέγνα. Ἔξαφνα εἶδε ἕναν κύκλο μαζεμένο· ἔτοεξε κατὰ κεῖ. ἔπεσε πάνω σ' ἕναν ἄντοα—ἦταν ὁ πατέοας της—ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ πεοάσῃ. Ἔξαφνα ἔμπτκε μιὰ κοαυγὴ ποὺ ἔοοιξε ὁλόγοοά της—μιὰ σιγὴ τοομαγτικὴ. Καταγῆς ἦταν ξαπλωμένο ἕνα σῶμα. ἕνα στωγὸ σῶμα συνεσαμένο. ἀγνώοιστο. ὅπου δοιθοῦσανε ἀπάνω του ἡ σῶπκες. Ἡ Ἀνέτα σοίγνοντας τὴς πυγμὲς της πάνω στὸ σῶμα της ὀπισθάνοποης. Ἔξαφνα αἰσθάνθηκε τὴν νέοο—Λαμποούς κοντά της· τῆς ἐξήγησε:

—Ἔγγινε ὀυστύγημα... Ἔπεσε μέσα στὸ μοῦστο... Κατάλαβες;

Τότε τὸν εἶδε αὐτὸν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀπὸ πάω ἴσω. καὶ ἀποσόμως. σίγθηκε μποοστὰ μ' ὅλο της τὸ κοσμί. σωοιάσταμε πάνω στὸ ἀκίνητο πτῶμα τὸ κοάτησε μέσα στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἔβαλε νὰ δῆ τὸ σῶμα του. Ἀκουστήκανε κοαυγὲς ὁλόγυοα. Ἤδη ὅλες ἡ τοῆκες ποὺ τῆς ἀμὴ σύγτισε χωμῆξανε ἀπάνω της α' ἀγοιότητα· τὴν σκέπασαν. τὴν τυσλωσαν. γεωσαν τὸ σῶμα της ποὺ ἦταν κολλημένο μὲ τ' ἄλλο σῶμα. Οἱ γοιγιάγοι σπουγνότουσαν ἀνάμεσα στὰ δασέλια. στὰ κασοοσσάκια. γλυστοώντας μέσα στὰ ρυάκια τοῦ μοῦστου. πεστοντας πάνω σ' ὅλα. φεύγοντας μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν φοίκη. Δὲν εἶγε μείνει ἐκεῖ ποσὰ μόνον ὁ γέοο—Λαμποούς ποὺ σύλλαβε ἀπὸ τὸν πόνο γιὰ τὸν γαμὸ τοῦ παιδιοῦ του.

ΥΒ ΦΛΩΡΕΝ

Ὁ Ἀνρὺ Γκαρᾶ, ὁ συμπαθητικώτερος ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, γιὰ τὸν ὁποῖο γράφομε ἐκτενῶς σὲ ἄλλη σελίδα, ἐγκατέλειψε πρὸ ἡμερῶν τὴν πατρίδα του, φεύγοντας γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Ἀνωτέρω μιὰ ἐκτάκτως ἐκφραστικὴ φωτογραφία του, παρμένη ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανείου.

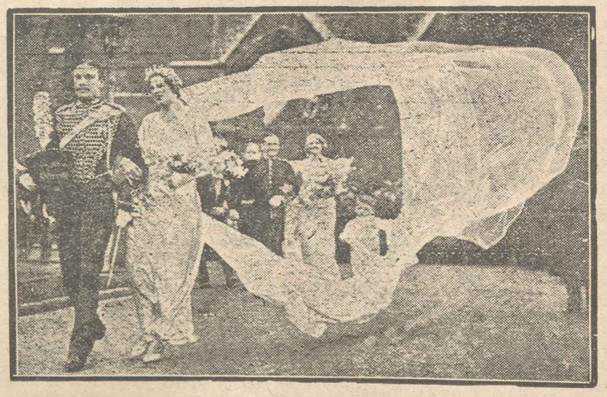

Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο στὸ Λονδῖνον ἕνας γάμος μεταξὺ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τῆς κόρης ἑνὸς ἐφοπλιστοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ νυμφικοῦ ζεύγους ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν σηκώθηκε ἕνα ἀδιάκριτο ἀεράκι τὸ ὁποῖο ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα ἀνέμιζε τὸν πέπλο τῆς νύφης, δίδοντας ἔτσι μιὰν ἀρκετὰ γραφικὴν ἐμφάνιση στὴν νυφικὴ συνοδεία.

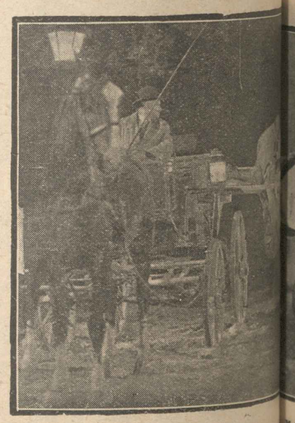

Μιὰ χαρακτηριστικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ γυρ[illegible] τοῦ Φρὶτς Λάγκ τῆς «Νέρο Φίλμ», ἡ «[illegible] Μαμπούς». Ὁ ὁπερατὲρ Φρὶτς Λάγ[illegible] σκαρφαλωμένος σ' ἕνα σανίδι, ὅπου [illegible] χανή τους, γυρίζουν μιὰ σκηνὴ μέσα [illegible] βρίσκεται ἐν κινήσει. Ὀρθιος δεξιὰ [illegible] της Φρὶτς Λάγκ

(Ἀνέκδοτος φωτογραφία [illegible] Κ. Κονστάν, ἀνταπ[illegible])

Ὅπως γνωρίζετε ὅλοι, ὁ ὁμιλῶν κινηματογράφος ὑπεχρέωσε τὴς ἑταιρίες νὰ ἑτοιμάζουν ἰδιαίτερες «βερσιὸν» γιὰ κάθε γλῶσσα, γαλλική, γερμανική, ἀγγλική... Καὶ ἐπειδὴ πολὺ συχνὰ ἡ μεγάλες πρωταγωνίστριες δὲν κατέχουν ἢ δὲν κατέχουν ἀρκετὰ ὅλες αὐτὲς τὴς γλῶσσες, ἀντικαθίστανται φωνητικῶς ἀπὸ ἄλλες. Μὴ νομίσετε δὲ ὅτι αὐτὸ εἶναι πολὺ εὔκολο, καὶ ὅτι μπορεῖ οἱοσδήποτε νὰ ἀντικαταστήσῃ μιὰ πρωταγωνίστρια. Ἡ διαύγεια τῆς φωνῆς, ὁ τόνος, ὁ παλμός της ἔχουν ἀναμφισβητητικὴ σημασία γιὰ τὸν σκηνοθέτη. Ὅπως δὲ ἡ ἐκλογὴ μιᾶς πρωταγωνιστρίας γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ πρόσωπα ποὺ τὴν ἀντικαθιστοῦν στὴν ὁμιλία. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γυρισθῇ ἡ γαλλικὴ βερσιὸν τοῦ ἀριστουργήματος «Γκράντ Ὀτέλ», τοῦ ὁποίου τὸ σενάριο εἶναι παρμένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔργο τῆς γερμανίδος μυθιστοριογράφου Βίκυ Μπάουμ, ἔγινε ἡ πιὸ αὐστηρὰ ἐπιλογὴ στὸ Παρίσι, καὶ ἡ δυὸ ἠθοποιοὶ ποὺ ἐξελέγησαν ἐστάλησαν στὸ Χόλλυγουντ. Στὴν εἰκόνα μας φαίνονται ἡ δύο μεγάλες πρωταγωνίστριες ἡ Γκρέτα Γκάρμπο (ἀριστερὰ) ποὺ ὑπεδύθη τὴν χορεύτρια Ἀρφουσινοκάγια. καὶ ἡ Τζόαν Κράουφορδ (δεξιὰ) ποὺ ὑπεδύθη τὸν ρόλο τῆς δακτυλογράφου Φλάμχεν. Πλάϊ τους ἡ Κλώντ Μαρσὺ ποὺ ὡμίλησε γιὰ τὴν Γκρέτα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα Κλουκόβκυ ποὺ ὡμίλησε γιὰ τὴν Τζόαν.

Μιὰ κωμικὴ σκηνὴ ἀπὸ ἕνα νέο φίλμ τῆς «Μέτρο Γκόλντουϊν», ὅπου ὁ Τζίμμυ Ντιούραντ προσπαθεῖ μ' ἕνα... μεγαλοπρεπὲς ψαλλίδι νὰ δείξῃ στὸν Μπάστερ Κήτον τὴν «κοῦπ» ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὰ μαλλιά του!

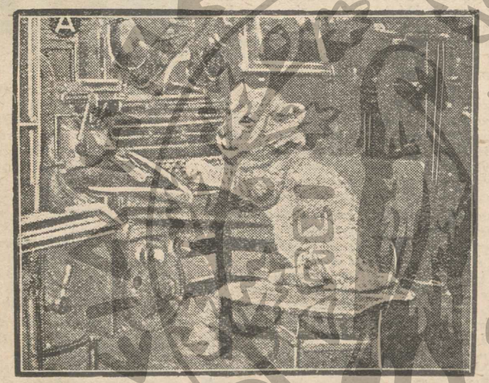

Σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα, τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης», προσεκομίσθη ἀπὸ κάποιον ρεπόρτερ ποὺ ἐταξίδευσε στὴς ζοῦγκλες τῆς Ἀφρικῆς καὶ περιέγραψε τὴν ζωὴ τῶν βασιλέων τῆς ἐρήμου, ἕνα μικρὸ λεονταράκι ἀρκετὰ ἐξημερωμένο. Τὸ λεονταράκι αὐτό, μόλις ὀλίγων μηνῶν, εἶναι πολὺ εὐθυμο καὶ τρέχει μέσα στὰ ἀπέραντα τυπογραφεῖα τῆς ἐφημερίδος. Ἰδοὺ το καθισμένο μπροστὰ σὲ μιὰ λινοτυπικὴ μηχανή.

Ἔριχ Μαρία Ρεμὰρκ

Ὁ συγγραφεὺς πού μεταφράσθηκε σέ δεκαοκτώ γλῶσσες! — Τό περίφημο πολεμικό βιβλίο τ

Σ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα κανενὸς συγγραφέως ἐπιτυγία δὲν ὑπῆρξε τόσο ξαφνική καὶ τόσον ἄμεση ὅσον τοῦ Ἔριχ Μαρία Ρεμάρκ, τοῦ περιφήμου συγγραφέως τοῦ «Οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ Δυτικὸν μέτωπον». Τὸ βιβλίο αὐτὸ ποὺ κυκλοφόρησε στὰ 1929, ἐστημείωσε γίλιες ἐκδόσεις σὲ διάστημα δύο ἐτῶν, μεταφράσθηκε σὲ δεκαοκτὼ γλῶσσες κι' ἔκανε τὸν Ρεμὰρκ ἔνδοξο καί... πάμπλουτο. Ἀκόμα ἀναζωογόνησε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ διεθνοῦ κοινοῦ γιὰ πολεμικὴ φιλολογία ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε γνωρίσει τέτοια ἄνθηση.

Τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ εἶδος ποὺ λέγεται πολεμικὴ λογοτεχνία δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὴν τέχνη. Μάλιστα μποροῦμε νὰ ὑποστηρίξουμε τὴν θεωρία σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ πρώτες λογοτεχνικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου εἶχαν θέματα πολεμικά, γιατὶ ὁ πόλεμος στάθηκεν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀσχέγονα κοινωνικὰ φαινόμενα. Ἂν προχωρήσουμε λιγάκι στὴν ἱστορία τῆς παγκοσμίου ἐξελίξεως, θὰ συναντήσουμε ὡς καθαρὰ πολεμικὸ βιβλίο τὴν «Ἰλιάδα», κι' ἀργότερα, τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνος, φανερώνεται μιὰ ἐξαιρετικὴ ὄθησις στὸ εἶδος αὐτό, μὲ τὰ ἱπποτικὰ μυθιστορήματα καὶ ἄλλα.

Ἂν περιορισθοῦμε ὅμως μόνο στὴν πολεμικὴ φιλολογία τὴν ὁποία δημιούργησε ὁ παγκόσμιος πόλεμος, θὰ βρεθοῦμε ἀποστὰ σὲ δυὸ σαφῶς καθωρισμένες ἐποχές: στὴν σύγγονον μὲ τὸν πόλεμο (ἡ τουλάχιστον ἀμέσως μεταπολεμική) κατὰ τὴν ὁποία κυκλοφόρησαν πολεμικὰ βιβλία ποὺ πάντων στὴν Γαλλία, καὶ τὴν καθαρὰ μεταπολεμικὴ, κατὰ τὴν ὁποία οἱ Γερμανοὶ συγγραφεῖς ἔπαιξαν τὸν κυριότερο ὁλο.

Τὸ γεγονὸς ὅτι παρατηροῦμε δυὸ ἐπογὲς ἀνθήσεως τοῦ πολεμικοῦ βιβλίου γωρισμένες ἀπὸ μιὰν ὁλόκληρη δεκαετία, ἐξηγεῖται εὔκολα ὅταν σκεφθοῦμε ὅτι ἦταν φυσικὸ ὁ ἐνθουσιασμὸς νὰ τὴν νίκη νὰ ξεφάσαν ἀμέσως στὴν Γαλλία. Ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔζησαν τὸν πόλεμο σὰν μαχητές, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ἡ Γερμανία, κυριολεκτικὰ τσακισμένη ἀπὸ τὴν ἔκβαση τῆς τιτανομαχίας, χρειάσθηκε δέκα χρόνια νὰ συνέλθη, νὰ συγκεντρώση τὶς σκόρπιές της δυνάμεις, καὶ νὰ ἐκφράση διὰ μέσου τῶν νεωτέρων γενεῶν, τὸν ἀποτροπιασμό της γιὰ τὰ κακὰ τοῦ πολέμου.

Τὰ πολεμικὰ βιβλία ποὺ κυκλοφόρησαν ὕστερα ἀπὸ τὸ 1918 ἔχουν ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικό, τὸ βαθιὰ ἀντιπολεμικὸ καὶ ἀνθρωπιστικὸ πνεῦμα, ποὺ τὰ διατρέχει. Ἂν ἐξαιρέσουμε ὡρισμένα ἔργα ποὺ βγῆκαν ἀπὸ ἀλλόφυλους ἐθνικιστικοὺς φανατισμοὺς (ποὺ συνηγορεῖ τοὺς ὑπῆρξαν οἱ τοῦτο, ἐκεῖνοι γιὰ τοὺς ὁποίους λὲν οἱ Γάλλοι ὅτι «ἔθαψαν πολὺ νέοι στὰ 1870 καὶ πολὺ νέοι στὰ 1914»), ἑνωνόνται ὅτι δὲν πῆραν μέρος οὔτε στὸν πόλεμο τοῦ 1870 μεταξὺ Γερμανίας καὶ Γαλλίας, οὔτε στὸν Παγκόσμιο) ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ποιητικὰ ἔργα τέχνης, διεταράνωσαν τὴν ἀποστροφὴ τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὸν πόλεμο.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτῆς τῆς βασικῆς συμφωνίας, τὰ πολεμικὰ βιβλία δὲν ἔγουν ἄλλα κοινὰ σημεῖα ἀπαφῆς. Τὸ καθένα ἔχει βιβλικό του γνωρίσματα, δικό του ὕφος δικό του κοσμοθεωρία, σβυσμένα μὲ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ συγγραφέως του.

Ἔτσι στὴν Γαλλία τὰ ποιὰ κυριότερα πολεμικὰ μυθιστορήματα: «Ἡ φωτιὰ» τοῦ Ἀνρὶ Μπαρμπύς, «Οἱ ξύλινοι σταυροὶ» τοῦ Ρολὰν Ντοζελές, κι' ὁ «Πολιτισμὸς» τοῦ Ζὼρζ Ντυαμέλ, δὲν μοιάζουν καθόλου μεταξύ τους.

«Ἡ Φωτιά» τὸ ἀναμφιβόλως καλλίτερο, εἶναι ἕνα ἀληθινὸ ἔπος τοῦ πολέμου, ἀδρό, στιβαρὸ καὶ ἀντρίκειο· τὸ χαλνοῦν ὅμως ὡρισμένες κοινωνικὲς διδασκαλίες ποὺ δὲν ἔγουν, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἔγουν καμμιὰ σχέση μὲ τὴν τέχνη.

«Οἱ ξύλινοι σταυροί» πάλι μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν σὰν ἕνα ὡραιότατο ρεπορτάζ, καιομένο ἀπὸ ἕναν ἀληθινὸ δεξιοτέχνη, ποὺ δὲν μπόρεσε ὅμως ν' ἀπολυτωθῆ ἀπὸ ὡρισμένα ρομαντικὰ καλούπια.

Ἀντίθετα, τὸ βιβλίο τοῦ Ντυαμέλ εἶναι ἕνα ἔργο μεγαλόπνοο, γραμμένο ἀπὸ ἕναν ἀληθινὰ πολιτισμένο ἄνθρωπο ποὺ θλίβεται

Ἔριχ Μαρία Ρεμὰρκ

καὶ σαρκάζει γιὰ τὴν κατάντια τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Ἀγγλικὴ λογοτεχνία, ἀπασχολημένη μὲ προβλήματα γενικώτερα καὶ ἐσωτερικώτερα ἀνθρώπινα, ἔδωσε ἕνα μόνο πολεμικὸ ἔργο, ἀλλὰ ἀληθινὰ ἀριστουργηματικό: τὸ δράμα «Τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ» τοῦ Σέριφ, ποὺ παίγτηκε καὶ ἐδῶ ἀπὸ τὴν «Ἐλευθέρα σκηνὴ» μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυγία.

Ἡ μεταπολεμικὴ Ρωσσία ἦταν φυσικὸ νὰ νοιώση τὸν πόλεμο ὅσο κανένα ἄλλο κράτος, γιατὶ εἶναι δημιούργημα σταθὸν ἀποκλεισμοῦ τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου. Ὅλη τῆς ἡ λογοτεχνία εἶναι βαθειὰ ποτισμένη ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπίδραση, καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀντικοῦσε τὸν πόλεμο ἐντελῶς μονόπλευρα, κατώρθωσε νὰ δώση ἔργα πολεμικὰ ποὺ νὰ μὴ γάνουν τὸν παναθρώπινό τους γαρακτῆρα. «Τὸ θωρακισμένο Τραῖνο 1469» τοῦ Βσεβολοντ Ἰβάνοβ, ποὺ ἔγει γιὰ θέμα τὸν ἐμφύλιο πόλεμο δὲν εἶναι βιβλίο κομμουνιστικό· εἶναι ἕνα βιβλίο ἀνθρώπινο, γιατὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο σπασαγμό.

Καὶ στὴν Ἑλλάδα βγῆκε ἕνα πολεμικὸ βιβλίο, ἡ περίφημη «Ζωὴ ἐν τάφῳ» τοῦ Στρατῆ Μυριβίλη, ποὺ ὁ ὑποφαινόμενος τοὺ ἀγίστο, θεωρεῖ σὰν τὸ καλύτερο τολεμικὸ βιβλίο σ' ὅλη τὴν παγκόσμια παραγωγή.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα...

Ἀλλὰ ὁ τόπος ὅπου ἡ πολεμικὴ λογοτεχνία καταντᾶ πραγματικὴ ἐκπόδισμα γενικώτερης νοοτροπίας, εἶναι ἡ Γερμανία. Ταπεινωμένοι ἀπὸ τὴν ἥττα τῆς πατρίδας τους, μὲ γκρεμισμένες ὅλες τὶς ἀξίες κὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ζοῦσαν κάποιαν ἐνίσχυση, οἱ Γερμανοὶ ἔγραψαν μικοὶ συγγραφεῖς ἄφισαν νὰ ξεσπάσουν τὸ ἀγανάκτησις, ὅλος τους ὁ πόνος τὸ μάταιο αἱματοκύλισμα.

Ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀπόθεση, δημιουργήθηκε ὁ «Πόλεμος» τοῦ Λοῦντβιγ Ρ�«Κλάσις 22» τοῦ Γκλαῖζερ τὸ «Γεφύρι τοῦ Πεζικοῦ» τοῦ Γράκοφαν κ.ἄ. πρὸ πάντων τὸ «Οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ Δυτικὸν Μέτωπον» τοῦ Ἔριχ—Μαρία Ρεμάρκ.

Τί δὲν ἔγει γραφεῖ γι' αὐτὸν τὸν ἀπόπο! Μεοικοὶ τὸν ὕβρισαν καταλαβαίνοντας νὰ ἐποθκειτο γιὰ κανένα βολικὸ κόρογο, ἄλλοι ἀνήθηκαν νὰ τὸν ταπεινώσουν στὰ σοβαρά, ἄλλοι τὸν κατηγόρησαν προδότη, γιὰ πουλημένο στὴν Μπολσεβισμό καὶ στοὺς ἐγθοὺς τῆς Γερμανίας, πως ὅμως ἀπέκτησε ἐγθοὺς, ἔτσι ἀπόσε καὶ ἐνθουσιώδεις θαυμαστές, ποὺ θὰ σαν ἔτοιμοι σὲ κάθε θυσία νὰ τὸν ὑπερασπίσουν καὶ ποὺ, συνεπαιμένοι ἀπὸ κάποιος ἐπιπλαιο φανατισμὸ τους διεκτρ ὅτι ὁ Ρεμάρκ ἦταν ἕνας συγγραφεὺς ὅμοιο τοῦ δὲν εἶγε νὰ δείξη κανένα σὲ καμιὰν ἐποχή!

Ὁ Ἔριγ—Μαρία Ρεμάρκ γεννήθηκε δῶ καὶ τοιάντα πέντε γρόνια στὸ Ὀσνάμπρυκ. Δημιουργήθηκε ὁλόκληρο τὸ γρόνο στὸ ὄνομα του. Ἡ λέξις «Ρεμάρκ» εἶναι γερμανικὴ καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἔγθοοι πρὸ πάντων οἱ Γερμανοὶ ἐθνικιστὲς πολναι καὶ φοβεροὶ ἀντισημῖτες. Διότι ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ Δυτικὸν Μέτωπον» εἶναι Ἑβραῖος πῆκε τὸ ψευδώνυμό του Ρεμάρκ. ἀπόμα μαρίζοντα· τὸ ἀληθινό του ὄνομα. τοπικὸ βοαλβκο. Κράμες! Ἡ καταγγελία δὲν δὲν ἔγει ἐξακοιβωθῆ κ' ἔτσι ἔνας ἀλλο πέπλος μυστηρίου καλύπτει τὴν καταγ τοῦ Ρεμάρκ.

"Οπως καὶ νᾶναι ὅμως, ὁ Ρεμάρκ ὑπῆρξε στὸν Παγκόσμιο πόλεμο σὲ ἡλικία ἐτῶν (ἂν καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ ἀγνοοῦμε ἐγθοοί του). Ὕστερα ἀγωνίσθηκε ἀφορες δουλειές, ποοπαιδόντας νὰ βγάλ ψωμί του, καὶ κατάντησε ρδικιστὴς. Δ κά, στὰ 1929, ἀποφάσισε νὰ ἐνθυμ ποιο ἔργο ποὺ τὸ εἶγε γράψει ἀπὸ κι' ὕστερα ἀπὸ γίλιες ἀντήσεις ἐκ τῶν διαιόσεων ἐκδοτῶν κατώρθωσε νὰ ἀπο κάποιον ἐκ τὸ κυκλοφοοῦσε. Ἡ ἐπιτυγία ὑπερέβη ὅλες του τὶς ἐλπίδες. Τὸ βιβλίο τοῦ, τὸ περίφημο «Οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ Δυτικὸν μέτωπον» πουλήθηκε πρὸ πλτκτικὰ καὶ σὲ διάστημα μισοῦ χρόνου ὁ Ρεμάρκ γίνηκε διάσημος. Στὴ βιβλιο τὸ ὁ Ρεμάρκ. μὲ τρόπο τρομερὸ ρεαλιστικὸ καὶ μὲ πολλὴ ποιητικότητα, πα σε ὡρισμένες σκηνὲς ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν γερμανῶν νεοσυλλέκτων ποὺ ἐπεξεργάζ μέτωπο. Γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ τρόπου πασγαν παιδιὰ δέκα ἕξη ἐτῶν, κι' ἀπὸ μαθηματικὰ τους θανάτα, μὲ τὴν ἀνησυ ψυχὴ γεμάτη ἐνθουσιασμοὺς νεανικοὺς ἐστέλναν στὰ γαρακώματα γιὰ νὰ πε σουν καὶ νὰ γὰ σνοτιοθοῦν.

Τὸ βιβλίο σὺν-θ-ῆκε τρομερὰ ἀνα στρ. γνωριζόγθηκε καὶ ὁ συγγραφεὺς τ Στὴν Ἰταλία ἀπαγορεύθηκε ἡ κυκλο τοῦ. στὴν Γερμανία καὶ στὴν Αὐστρία

Κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ Κινηματογράφος, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἐκλαϊκευτὴς ἐνδιαφέρθηκε ἰδιαιτέρως γιὰ τοὺς διαφόρους ἐξωτικοὺς τόπους, καὶ μᾶς ἔδωσε θαυμάσια φίλμ ὅπου ἀναπαρίστανται κατὰ τὸν ζωντανώτερο τρόπο ἡ ζωὴ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν ζώων τῆς Ἀσίας, τῆς Αὐστραλίας, ἰδιαιτέρως δὲ τῆς Ἀφρικῆς.

Μῆνας δὲν περνάει χωρὶς ν' ἀναχωρήση γιὰ τὴν «Μαύκη Ἤπειρο» καὶ μιὰ ἀποστολή, ἐξερευνητική, καθαρῶς ἐπιστημονικὴ ἢ ἁπλῶς κινηματογραφική.

Ἡ περιγραφὲς τῶν ἐθίμων τῶν ἀγρίων ἢ ἡμιπολιτισμένων φυλῶν, διαβάζονται μὲ ἀπληστία, τὰ δὲ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ ἀφιεροῦνταν ὁλόκληρες σελίδες σὲ περιγραφὲς καὶ εἰκόνες ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν μαύρων.

Τίποτε ὅμως δὲν συγκινεῖ τὸ παγκόσμιο κοινὸ καὶ ἰδίως τοὺς ἀθλητικοὺς κύκλους, ὅσον ἡ περιγραφὲς ἢ ἡ κινηματογραφικὴ ἀναπαράστασις τῶν κυνηγιῶν μέσα στὰ πυκνὰ δάση τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας. Ἐκ παραλλήλου δὲ μὲ τὶς ἐξερευνητικές, ἐπιστημονικὲς καὶ κινηματογραφικὲς ἀποστολές, διοργανώνονται συχνὰ καὶ μεγάλες κυνηγετικὲς ἐκδρομές, ἡ δαπάνες τῶν ὁποίων δὲν ὑστεροῦν τῶν δαπανῶν τῶν ἄλλων ἀποστολῶν.

Τὸ πιὸ συγκλονιστικὸ ἀπ' ὅλα θεωρεῖται τὸ κυνήγι τοῦ λέοντος, μολονότι τὸ κυνήγι τοῦ ρινόκερου, τοῦ πάνθηρος, τοῦ ἐλέφαντος, τοῦ βουβάλου καὶ τοῦ ὄβα παρουσιάζουν περισσότερος κινδύνους.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ μαῦροι τὸν λέοντα μόνο λογαριάζουν. Ἕνας μαῦρος μπορεῖ νᾶχη σκοτώσει δέκα ἐλέφαντες. Οὔτε θὰ τοὺς ἀναφέρη. Ὅταν ὅμως σκοτώση λέοντα, τὸ λέγει μὲ ὑπερηφάνεια, ἐπιδεικνύει δὲ ὡς τρόπαιο καὶ τὰ νύγια τοῦ θηρίου ποὺ ἀποτελοῦν ἄλλωστε καὶ τὸ μόνο του κόσμημα.

Ὅταν σκεφθοῦμε ὅτι ὁ εὐρωπαῖος κυνηγὸς ἐξερχόμενος στὸ κυνήγι τῶν λεόντων συνοδεύεται ἀπὸ κουστωδίαν μαύρων, κρατεῖ στὰ χέρια του εὐθύβολο ἐπαναληπτικὸ Μαῖζλιμ μὲ ἐκρηκτικὲς σφαῖρες «γτούμ—γτούμ» καὶ λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος στὴν μετὴ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ πρόκειται... νὰ σκοπεύση καὶ νὰ κεραυνοβολήση τὸν γενναῖο τὸν ἀντίπαλο, τότε θὰ μποροῦσαμε νὰ ἐκτιμήσουμε ὅσο τοῦ ἀξίζει τὸ κατόρθωμα τοῦ μαύρου κυνηγοῦ ποὺ βγαίνει ὁλομόνιχος ν' ἀντιμετωπίση τὸν βασιλέα τοῦ πανίσχυρου ἀφρικανικοῦ δάσους μὲ τὰ πεκοτόνια ὅπλα του.

Γιὰ νὰ σχηματίση κανεὶς γνώμη τοῦ κινδύνου ποὺ μαύρου, πρέπει νὰ ξέρη ὅτι ὁ λέων μ' ἕνα καὶ μόνο γτύπημα τοῦ ἀριστερεοῦ του ποδιοῦ θραύσει τὴν σπονδυλικὴ στήλη ὁσυνάσου,—εἶδος ἀγρίου βουβάλου—τὴν ἀπάλζει ὕστερα στὰ δόντια του ὅπως

Στὰ ἄδυτα τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας

Τὸ κυνήγι τοῦ λέοντος

Ἡ μονομαχία ἀνδρώπου καὶ θηρίου. - Φόνος καί... δολοφονία. - Ὅπου τὰ θηρία ἔχουν τήν... ὑπερηφάνειάν των. - Πῶς κυνηγοῦν τόν βόα καί τ' ἄλλα θηρία οἱ μαῦροι.

μιὰ γάτα σηκώνει ἕνα ποντικάκι, καὶ μὲ τὸ βάρος αὐτὸ στὸ στόμα πηδάει ὑψηλοὺς φράκτες.!

Ὁ μαῦρος τοῦ Σουδάν, τῆς Οὐγκάνδας καὶ τῆς Ἀβησσυνίας, κυριολεκτικῶς γυμνὸς γιὰ νάχη ἐλεύθερες τὴς κινήσεις του, μ' ἕνα δαρὸ ἀκόντιο στὸ δεξί του, μὲ μιὰν ἀσπίδα ἀπὸ δέρμα ἱπποποτάμου στ' ἀριστερό καὶ μ' ἕνα δίκοπο μαχαίρι 20—25 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ποὺ κρέμεται μὲ τὸ θηκάρι του στὸν ἀριστερό του ἀγκῶνα, μόλις ἀντικρύση τὸ θηρίο, θ' ἀρχίση πρῶτος τὴς ἐγθοποιεῖς. Θὰ προσπαθήση μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀγριέψη τὸν λέοντα καὶ θὰ τὸν ἐξαναγκάση νὰ ἐπιτεθῆ αὐτὸς πρῶτος. Γιατὶ τὸ ὑποσήφανο σαρκοβόρο, ἂν δὲν εἶναι πεινασμένο καὶ ἂν δὲν συναντήση ἄξιον λόγου ἀντίπαλο, δὲν ἐπιτίθεται. Προκαλούμενον ὅμως εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ δεχθῆ τὴν μονομαχία. Ἀφίνει τότε ἕνα δουγηθιὸ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πτοήση καὶ τὴν πιὸ γενναία ψυχὴ καὶ ἀρχίζει τὴν ἐπίθεσι μὲ μακρυὰ πηδήματα. Ὅταν πλησιάση ἀρκετά, πάει τοὺ- δουγηθιοὺς, λυγίζει τὰ πόδια του, ἡ κοιλιά του σέγνεται σὲ δὸν σὸ γῶμα: Εἶναι ἡ κρίσιμη στιγμὴ ἡ ἀποφασιστική. Εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ κάνη τὸ μεγάλο του πήδημα καὶ περνώντας πάνω ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του θὰ τοῦ δώση τὸ πρῶτο... καὶ τελειωτικὸ γτύπημα μὲ τ' ἀριστερό του πόδι· ἂν τὸν πετύχη στὸ κεφάλι, θὰ τοῦ τὸ πετάξη γωρὶς ἀμφιβολία ἀρκετὰ μέτρα μακρυά! Εἶναι ὅμως καὶ ἡ στιγμὴ ποὺ ἀκριβῶς περιμένει κι' ὁ μαῦρος. Μὲ τὸ πήδημα τοῦ θηρίου γονατίζει ἀστραπιαῖος καὶ μὲ ψυγραιμία ποὺ προκαλεῖ θαυμασμὸ καὶ κατάπληξι, τοῦ ἀνοίγει πέρα ὡς πέρα τὴν κοιλιὰ στὸν ἀέρα!

Εὐρωπαῖοι ἐξερευνηταὶ πηγαίνοντες μὲ τὴν συνοδεία των στὸ κυνήγι τῆς τίγρεως.

Μιὰ ἀδεξιότης, μιὰ λιποψυγία ἔστω καὶ στιγμιαία, θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωή.

Τὸ πληγωμένο θηρίο θὰ κυλισθῆ κάτω γιὰ μιὰ μόνο στιγμὴ, γιὰ νὰ ξαναστκωθῆ εὐθὺς ἀμέσως· ἀλλὰ ἤδη καὶ ὁ μαῦρος εἶναι ὄρθιος καὶ πολεμάει αὐτὴ τὴν φορὰ σῶμα μὲ σῶμα μὲ τὸν τρομερό του ἀλλὰ καίρια τραυματισμένο ἀντίπαλο, ὥσπου νὰ τὸν ἐξαντλήση ἀπὸ τὴν αἱμορραγία καὶ τὰ τραύματα. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη τὸν δῆ νὰ σφαδάζη καταγῆς, δὲν θὰ πλησιάση γιατὶ ξέρει καλὰ ὅτι ὁ λέων ὅσο πλησιάζει πρὸς τὸν θάνατο, τόσο γίνεται τρομερώτερος. Ὅταν εἶναι ἀθίκτος, μπορεῖ νὰ ἐπιτεθῆ, ν' ἀναποδογυρίση ἁπλῶς τὸν ἐγθρό του καὶ νὰ φύγη μὲ τὴν ταχύτητα ἀστραπῆς. Ὅταν ὅμως τραυματισθῆ ὁ ἀντίπαλός του ποὺ θὰ πέση στὰ νύγια του εἶναι γαμένος. Ξεψυχάει ξεσχίζοντάς τον μὲ λύσσα.

Ἔτσι μονομαχοῦν μὲ τὸν λέοντα οἱ μαῦροι Ἀβησσυνοί, οἱ σουδανοὶ «Ντογχολάουί,» οἱ «Νουμπάουῦ», οἱ «Σούλουκ» καὶ οἱ «Κογκολέζοι». Οἱ μαῦροι τῆς Οὐγκάνδας βγαίνουν πολλοὶ μαζὶ στὸ κυνήγι.

Ἕνας ἄγγλος ταγματάρχης, φανατικὸς κυνηγός, ἔλεγε κάποτε:

—Ἐμεῖς οἱ εὐρωπαῖοι δολοφονοῦμε τὰ θηρία. Ἐκεῖνοι ποὺ τὰ πολεμοῦν ἀντρίκεια εἶναι οἱ μαῦροι.

Θὰ διεσωτηθῆ ἴσως ὁ ἀναγνώστης ἐὰν διὰ μίαν τοιαύτην μονομαχίαν ἀρκεῖ τὸ θάρρος ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἀρκεῖ ἄραγε ἡ φυγοαιμία καὶ ἡ αὐτοπεποίθησίς του γιὰ νὰ μποφέση νὰ καταβάλη τὸν βασιλέα τῆς παυθένου ἀφρικανικῆς ζούγκλας;

Βέβαια ὄχι.

Χρειάζεται καὶ εὐλυγισία καὶ ταχύτης εἰς τὰς κινήσεις, καὶ σταθερότης τοῦ ματιοῦ καὶ τοῦ γεριοῦ καὶ ἰδίως μυϊκὴ δύναμις. Ἡ μυϊκὴ αὐτὴ δύναμις εἶναι ἀκόμη μὲ ἀπαραίτητος εἰς τὴν περίπτωσιν κυνηγίου ἄλλων ἀγρίων ζώων, ὅπως τοῦ βόα. τοῦ ροινοκόρειλου, τοῦ πάνθηρος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μαῦρος ἔρχεται πολλάκις εἰς ἀμχὴν σῶμα μὲ σῶμα μὲ τὸν ἀντίπαλόν του.

Κατὰ τὴν ἐπικὴν αὐτὴν γιγαντομαχίαν, ὁ μαῦρος κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς μίαν ἀσπίδα τὴν ὁποίαν εἶναι ζήτημα ἂν θὰ μποροῦσε νὰ σηκώση ὁ εὐρωπαῖος καὶ μὲ τὰ δυό του τὰ γέρια. Ἡ μυϊκή του ἄλλωστε δύναμις εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε μπορεῖ νὰ πετάξη τὴ «χάλκινη» του, ἕνα δαυτατο ἔτος σὲ σχῆμα ρομφαίας καὶ νὰ τὴν καρφώση τόσο βαθιὰ σ' ἕνα δένδρο ἐξ ἀποστάσεως δέκα μέτρων, ὥστε νὰ γρειασθῆ ἡ αὐτὴ δυνάμις δύο ἢ καὶ τρεῖς εὐρωπαίων, γιὰ νὰ τὴν ξεκαρφώσουν! Ὁλόκληρον τὸ δεξί του μπρατσο σηκώνει γονδρὰ διόφεννα βαρύτατα βραγιόλια γιὰ νὰ πέση τὸ γέρι του ἀκόμη πιὸ δυνατά! Μὲ ἕνα καὶ μόνο κτύπημα τῆς τρομερῆς του «γάρυπας» θερίζει πέρα γιὰ πέρα ἀπὸ τὴν σίζα της μιὰ... μπανανιά. Καὶ τὸ πιὸ ἀξιοπερίεργον εἶναι ὅτι κτυπᾶ μὲ τόση ταχύτητα καὶ ἐπιτηδειότητα, ὥστε ἡ μπανανιὰ δὲν πέφτει, ἂν δὲν τὴν ρίξη κανεὶς μὲ τὸ γέρι του.

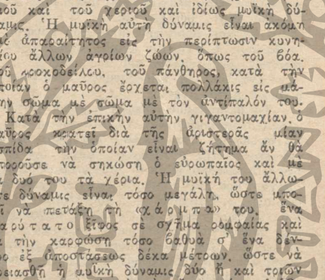

ΘΕΟΦΑΝΩ

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Οἱ ὀπαδοὶ τῆς λαϊκῆς φατρίας τῶν Πρασίνων κατορθώνουν, ὕστερ' ἀπὸ σειρὰν μηχανορραφιῶν, καὶ ἀφοῦ δολοφόνησαν τὸν αὐτοκράτορα Πορφυρογέννητον, ν' ἀνεβάσουν στὸν θρόνο τοῦ Βυζαντίου τὴν Ἀναστασία, ἕνα φτωχοκόριτσο ποὺ τὸ παρουσίασαν ὡς ἀπόγονην τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἡ Ἀναστασία μετονομασθεῖσα σὲ Θεοφανὼ παντρεύεται τὸν κληρονόμο τοῦ θρόνου Ρωμανό. Ὡσότου εἶναι τόσο τρελλὰ ἐρωτευμένη νὰ τὸν νικήσῃ ἐκούιτο Λαυρέντιο, ποὺ μιὰ μέρα ἐγκαταλείπει τὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο πρὸς χάριν του, παίρνοντας μαζί της καὶ τὴν γρὰ προστάτιδά της Ὑπατία. Μετημφιεσμένες κ' ἡ δυὸ σὲ καλογήρους, συνατοκομίζουν πολύτιμα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα φέρνουν νὰ πουλήσουν σ' ἕναν χουσογόο.)

('Η συνέχεια)

—Χιμ! Χιμ!... —ξερόβηξε ὁ ἄλλος—ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν προσφορὰ ποὺ ἔχετε νὰ μοῦ κάνετε. Καί... δὲν λέω, γιὰ νὰ καταδεχτῇ ἕνας ἅγιος ἡγούμενος νὰ μπῇ στὸ μαγαζί μου, θὰ πῇ πὼς ἔχει πραμματεια μὲ τὴν ὀκά.

—Τί πολλὰ λὲς, μάστορα! Εἶπε νευριασμένη ἡ Ὑπατία. Ἐκεῖνο ποὺ ἔγω νὰ σοῦ προσφέρω δὲν εἶναι ἀσῆμι, οὔτε μάλαμα.

—Μὰ τόστε, ἂν δὲν πρόκειται γι' αὐτά....

—Νὰ τί ἔχουμε γιὰ πούλημα! τοῦ ἔκοψε τὸν λόγο στὴν μέση ἡ Ὑπατία, κ' ἀφοῦ πρῶτα σκαλίχτηκε κάτω ἀπ' τὰ ράσα της, ἄνοιξε τὴν χοῦφτα της.

—Τί εἶναι αὐτά! γούλωσε τὰ μάτια του ὁ χρυσοχόος.

—Αὐτὰ ποὺ βλέπεις, χριστιανέ μου...

—Γιὰ φέρτα δῶ;

Κι' ἅπλωσε τώρα τὴν δικιά του χούφτα.

Ἀμέσως ἡ Ὑπατία ἔρριξε στὴν χούφτα του τὰ τρία πετράδια ποὺ κρατοῦσε.

—Ἕνα ζαφείρι, ἕνα ρουμπίνι, ἕνα μαργαριτάρι! Αὐτὰ εἶναι....

—Τὰ βλέπω! μουρμούρισε ὁ χρυσοχόος, καὶ χλώμιασε πλησιάζοντάς τα στὰ μάτια του.

Τὸ ζαφείρι ἦταν ἀκόμη πιὸ μαβιὰ κ' ἀπ' τὸν οὐρανὸ τῆς ἀνοιξιάτικη- αὐγῆς, τὸ ρουμπίνι πιὸ κόκκινο κ' ἀπ' τὸ πιὸ καθαρὸ αἷμα, τὸ μαργαριτάρι πιὸ ἄσπρο κ' ἀπ' τὸ γιόνι ποὺ σκέπαζε τὸν χειμῶνα τοὺς τρούλλους τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἀλλὰ καὶ κάτωθε μεγαλείτερο ἀπὸ ἕνα μεγάλο ρεβίθι, ἐνῶ τὸ ρουμπίνι καὶ τὸ ζαφείρι ἦταν σὰν μικρὰ καρύδια. Μὲ τὸ ζερδί του χέρι, ὁ χρυσοχόος ἔτριψε πολλὲς φορὲς τὰ μάτια του. Ἡ γλωμάδα του ὅλο καὶ αὔξανε, ἐνῶ τὸ χέρι του ὅλο καὶ ἔτρεμε. Μὲ δέκα καὶ μὲ κόπο, κατάφερε τέλος νὰ μιλήσῃ:

—Ἂν μποροῦσε νὰ ἦταν ἀληθινὰ αὐτά, ἕνας μονάχα ἄνθρωπος στὸν κόσμο θὰ ἦταν σὲ θέση νὰ τ' ἀγοράσῃ.

—Ποιός; διάστρεψε νὰ ρωτήσῃ ἡ Θεοφανώ!

—Ὁ Κύριος τοῦ Λαοσώστου Γένους τῶν Ρωμαίων γιὰ νὰ τὰ προσφέρῃ στὴν Τρίσεπτη Αὐγούστα ως τὴν Θεοφανώ, τῆς ὁποίας πολλὰ πολλὰ πολλὰ τὰ ἔτη...

—Λὲ- λοιπὸν πὼς δὲν εἶναι ἀληθινά; ρώτησε δυσχαρεστημένη ἡ Ὑπατία.

—Λέω ἐκεῖνο ποὺ εἶπες, ἅγιε πάτερο! Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ κάνουμε τὴν συμφωνία μας. Ἡ ἀπομίμηση εἶναι θαυμαστὴ κ' ἐλπίζω νὰ βρεθοῦν γρήγορα πασοὶ ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τὰ προσφέρουν στὴν Θεοτόκο!

—Καλὲ τί λὲς τώρα; .... πετάχτηκε πάλι ἀσυλλόγιστα ἡ Θεοφανώ.

Ἡ Ὑπατία, τὴν τράβηξε τώρα μὲ τὴν σειρά της ἀπ' τὸ μανίκι, ἐνῶ ἐξακολούθησε νὰ λέγῃ στὸν χρυσοχόο:

—Ἀληθινὰ ἢ ψεύτικα, σοῦ τ' ἀφίνουμε γιὰ δέκα χρυσᾶ κωνσταντινάτα!

Ἕνα παράξενο γέλιο κόχλασε μέσα στὸ λαρύγγι τοῦ χρυσοχόου. Κι' ἔκαμε τὴν χειρονομία νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ.

—Πᾶρτε τα, πᾶρτε τα...

Μὰ δὲν τἄδωσε!

—Κι' ἂν πουλοῦσα τὴν ψυχή μου στὸν διάβολο. πάλι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς δώσω τὸν θησαυρὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Μιὰ ὅμως καὶ ἤρθατε, σᾶς δίνω μισὸ χρυσὸ κωνσταντινᾶτο, γι' αὐτὰ τὰ τρία καὶ γιὰ τὴν εὐλογία σας.

—Τὴν εὐλογία μας τὴν ἔχεις δωρεάν... Γι' αὐτὰ τί δίνεις;

— *Τὰ βλέπω, μουρμούρισε ὁ χρυσοχόος, καὶ χλώμιασε.*

—Σᾶς εἶπα: μισὸ κωνσταντινάτο.

—Δῶστα ἐδῶ!...

Ἅπλωσε τώρα τὸ δικό της χέρι ἡ Θεοφανώ.

—Θὰ τὰ δώσω ναί, ἀλλὰ... ὄχι σὲ σᾶς!

Ἀγρίεψε ἐξάφνα ὁ χρυσοχόος, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι χλωμὸς σὰν τὸ κερί.

—Ὄχι σ' ἐμᾶς; Ἀλλὰ σὲ ποιόν;...

—Στοὺς βιζιλάτορας! Ἀληθινὰ ἢ ψεύτικα! Θὰ πᾶτε στὸ μαρτύριο! Νὰ μαρτυρήσετε ἀπὸ ποῦ τὰ πήρατε!...

Ἡ ἀπότομη τροπὴ ποὺ πῆραν τὰ πράγματα ἀγησίχησε πολὺ καὶ τὴς δυὸ γυναίκες.

—Ὄχι! Ὄχι στοὺς βιζιλάτορες... πετάχτηκε πάλι ἡ Θεοφανώ, προδίδοντας ἂν ὄχι τὸ μυστικό της, ἀλλὰ τοὐλάχιστον τὴν ὕποπτη προέλευση τῶν πολυτίμων πετραδιῶν.

Ἡ Ὑπατία, ποὺ προσπάθησε νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία της ἐξακολούθησε:

—Δῶστα ἐδῶ, κ' ἔλα νὰ πᾶμε μαζί στοὺς βιζιλάτορες.

—Πᾶμε! εἶπε ἐκεῖνος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δώσῃ πίσω τὰ πετράδια.

—Ἢ τὰ δίνεις ἀμέσως, ἢ φωνάζω ἐγὼ τοὺ- βιζιλάτορες! ἀγρίεψε ἡ Θεοφανώ.

Τότες ὁ χρυσογόος ἄλλαξε ὕφος:

—Ἄκουσε, ἅγιε Ἡγούμενε, ἀφοῦ ἀπ' τὴ φωνή σου μάλιστα φαίνεσαι πὼς εἶσαι καὶ καστρᾶτος. Ἐσύ- μὰ φορὰ δὲν σοῦ συμφέρει νὰ πᾶμε στὴν Ἐξουσία. Κι' ἐμένα θὰ συνεφέρε καλλίτερα νὰ τὰ κρατήσω ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω περισσότερα ἀπ' ὅ,τι χω. Γι' αὐτό νά....

Κι' ἔβγαλε συγχόνως ἀπ' τὸν κόρφο τὴ σακκούλα του ποὺ τὴν εἶχε κατάβρεγμένη μ' ἕνα γερὸ κορδόνι ἀπ' τὸν λαιμό του μαζὶ μ' ἕνα φυλαχτό.

—Νά.... αὐτὸ ἔγω, αὐτὸ σοῦ δίνω. Πάρε ἀμέτρητο.

—Γιὰ νὰ δῶ;

Ἄνοιξε διαστικὰ τὸ πουγγὶ ἡ Θεοφανώ, πῆρε τὸ μάτι της τὸ δυὸ χρυσᾶ κωνσταντινάτα ὁλόκληρα, μισὸ ἄλλο χρυσὸ καὶ κάμποσα γυρά.

—Αὐτά, κ' ὅσα θὲς ἀπὸ τὰ ἀνάθεμα ποὺ ἔχω ἐδῶ,

—Χάρισμά σου τ'ἀγαθήματα! τοῦ ἀπεκείνη. Δός μου μονάχα τὸ πουγγί.

Μὲ τρεμάμενο χέρι, ἔβγαλε ὁ γρηγόρος τὸν σουγιά του κ' ἔκοψε τὸ λοιπὸ κορδόνι τοῦσε τὸ σακκοῦλι καὶ τὸ φυλαχτό.

—Πάρτα!

—Χάρισμά σου τὸ φυλαχτό! τὸ ἐπέστρεψε ἡ Ὑπατία.

Πῆρε τὸ πουγγί, τὸ ἔδωσε, τὸ φτιασε νὰ πέσῃ στὴν μέσα τσέπη τοῦ ράσου της, κ' ἀφοῦ χαμήλωσε τὰ μάτια τη- εἶπε στὴν Θεοφανώ.

—Πᾶμε! Πᾶμε γρήγορα τώρα εἶναι ἀργά.

Προετοιμασίες γιὰ τὴν νέα ζωή

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν Μεγάλη Στοά, ἡ δυὸ γυναῖκες τράβηξαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐγίνετο ἡ ἐμπορία. Ἔμποροι καὶ μεταπράτες λόγων, ὄνων καὶ ἡμόνων πλησίασαν τοὺς δύο μοναχούς, γιατί κατάλαβαν πὼς εἶχανε νὰ κάνουν μὲ πλούσιους πελάτες. Στὴς προσφορές τους ἡ Ὑπατία ἀπαντοῦσε μ' ἕνα μονάχο «ὄχι» ποὺ τοὺς ἀποστόμωνε ἐνῶ τὸ χέρι, ὅλο καὶ τραβοῦσε ἔξω τὴν Θεοφανὼ γιὰ νὰ φθάσῃ σὲ ἄλλη ἄκρη, ἐκεῖ πᾶ ποὺ δὲν ἔμπαιναν οὔτε ἄλογα, οὔτε μουλάρια. Ἕνα εἶδος ξύλινα κλουβιὰ φορτωμένα στὴ γραμμή, καὶ τὴν θένα τους εἶχε μέσα ἀπὸ μιὰν ἀρκούδα μικρὲς μικρές, ἄλλες μεγάλες, ἡ ἀρκούδα περασμένο στὴ μύτη ἕνα χαλκὰ δαχτυλίδι μιὰν χονδρὴ ἀλυσσίδα. Ἡ Ὑπατία πλησίασε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους αὐτοῦς, ποὺ τὴν ἔκαμε μ' ἀδιαφορία τοὺς δυὸ μοναχοὺς νὰ τὰ σιάξουν πρὸς τὸ μέρος του, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐρχόμαστε ἀπὸ τὰ ἄγια ὄρη γιὰ νὰ νοικιάσουμε ψώνια.

—Εὐλογημένοι οἱ ἐργόμενοι... Τοῦς ἀπάντησε ὁ ἀρκουδέμπορας καὶ σηκώθηκε τὸ ὑπόπτη ἀπόστη.

Εἴχανε κ' ἡ δυὸ γυναῖκες τὴν ἀπόλαυση νὰ περελθόντος, καὶ γι' αὐτὸ τὰ πλησίασε στάθηκαν σύντομα. Ἕνα χρυσὸ κωνσταντινάτο καὶ δυὸ ἀργυρὰ, μαζὶ μὲ τὴν ἐξουσία ἡγουμένου, ἦταν ὅ,τι χρειάστηκε γιὰ νὰ ἀγοράσουν μιὰ καλὴν ἀρκούδα μαζὶ μὲ τὴ μύτη τοῦσε τὴ σίδα της.

Ἔφυγαν κ' ἀπὸ ἐκεῖ, ἀκόμη πιὸ δυστυχισμένα σέργοντας μαζὶ καὶ τὴν ἀρκούδα ποὺ τραβοῦσε φυσικὰ τὸ καλογεραπίδι ἀπὸ τὴ μύτη. Καὶ τράβηξαν κατὰ τὴς Βλαχέρνας. Κάμποσοι διαβᾶτες, κυτάζοντας τὸ ἄγριο ἀρκουδάκι, ἔκαμαν συλλογισμοὺς καὶ ὑποθέσεις πάνω τοῦ. Ἀνάμεσα σ' ἄλλους, ἕνα γεροντάκι εἶπε:

—Ἂν ζοῦσε ἀκόμη ὁ Πορφυρογέννητος, οἱ ἱερομόναχοι δὲν θὰ βρισκόντανε σὲ ἀνάγκη νὰ κατεβαίνουν ἀπ' τ' Ἅγια Ὄρη νὰ πουλήσουν ἀρκοῦδες! Ποῦ ὁ παλιὸς καλὸς καιρὸς ποὺ ξέραμε!

—Μὰ τότες δὲν χυδεγνοῦσε ἡ Θεοφανώ!... Τοῦ ἀποκρίθηκε κάποιος ἄλλος.

—Ἄκου καὶ σοῦ τὰ ψάλλουν!... εἶπε σιγὰ ἡ Ὑπατία, σπρώχνοντας στὸν ὦμο τὴν Θεοφανώ.

—Λίγο μ' ἐνδιαφέρει τώρα!... Ἀποκρίθηκεν ἐκείνη, σπρώνοντας τοὺς ὤμους της.

Μόλις ἐφθασαν στὸ λαϊκὸ προάστειο, πολλοὶ ἦταν οἱ ξενοδόχοι ποὺ προσφέθηκαν:

—Κόπασε σ' ἀρχοντικό μας, πανάγιε πάτερ ἀφοῦ ἔχουμε κ' ἀχοῦρι γιὰ τὴν ἀρκούδα καὶ σοφίτα γιὰ τὸ καλογεροπαίδι σου...

Ὡστόσο ἡ Ὑπατία, ἤξερε καλὰ ποῦ τραβοῦσε καὶ δὲν στάθηκε παρὰ μόνο ἔξω ἀπὸ ἕνα παπανιοβαμμένο σπιτάκι. Χτύπησε τὴν ἐξώπορτα.

—Ποιός εἶναι; ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

—Ἐδῶ εἶναι ἡ Γραμματικὴ ἡ μεσίτρα; ρώτησε ἡ Ὑπατία.

Ἄργως ἄλλην ἀπάντηση, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε στὸ κατώφλι μιὰ καμπούρα γρηῦδα.

—Εὐλόγησον Δέσποτα! ... εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ σταυροκοπιέται μόλις ἀντίκρυσε τοὺς δύο ρασοφόρους.

Κουταλογῆς, τῆς ἔδωσε ἡ Ὑπατία νὰ καταλάβῃ πὼς ζητοῦσαν σπίτι.

—Ἔχω ὅ,τι σᾶς χρειάζεται!...

Χάρηκε ἡ γρηοῦλα τόσο ποὺ ξέχασε νὰ κλείσῃ καὶ τὴν ἐξώπορτα τοῦ δικοῦ της σπιτιοῦ. Καὶ ὡδήγησε τοὺς δυὸ ρασοφόρους σὲ κάποιο σοκάκι ὅπου ἤτανε διαθέσιμη γιὰ νοίκιασμα χαμοκέλλα.

Ἡ μυστηριώδης πρόσκλησις

—Ὅπως προστάξῃς κυρά μου, κ' ὅ,τι ἐντολὴ μοῦ δώσῃς... εἶπε ἡ Ὑπατία, μόλις ἄκουσε τὸ τί ἤθελε ἡ Θεοφανώ.

—Καλὰ! μά... — ἔκανε ἐκείνη, σὰν ὄχι καὶ πολὺ εὐχαριστημένη—μά... ἤθελα νἄχω καὶ τὴ γνώμη σου.

—Τὴ γνώμη μου θὰ ἔκανες καλλίτερα νὰ μοῦ τὴν ζητοῦσες πρὶν ἀπ' ὅλα αὐτά.

—Μήτως δὲν σοῦ τὴν ζήτησα;

—Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὄχι γι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς καὶ σὺ νὰ πῇς ναί, ἂν σὲ ρωτήσω τώρα: Θὰ μ' ἄκουες; Τώρα, ὅ,τι ἔγινε ἔγινε! Καὶ θὰ γίνῃ ἀκόμα ὅπως τὸ πρόσταξες.

Ἄχος ἄλλα λόγια, γιατὶ φυσικὰ θὰ τἄκαμε ἐνόφελα, σηκώθηκε ἡ Ὑπατία, ξαναφόρεσε τὴν ψεύτικη γενειάδα της, τυλίχθηκε στὴ ῥάσα της, κ' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

—Ναί, ἀλλά.... κοντοστάθηκε τὴν τελευταία στιγμή. Δὲν μοῦ ἔγραψες τὸ χαρτί!

—Καλὰ λές!...

Ἄνοιξε τὸ προσευχητάριό της ἡ Θεοφανώ, ἔκοψε ἀπὸ μέσα μιὰ χειρόγραφη σελίδα, πῆρε ἕνα μολυβένιο νόμισμα, καὶ πάνω ἀπ' τὰ καλοτυπωμένα γράμματα τῆς προσευχῆς χάραξε τῆς τρεῖς αὐτὲς λέξεις: «Ἔρχου καὶ ἄφεσι».

—Τί σοῦγραψες; ρώτησε ἡ γρηά.

—Τοῦ γράφω νἀρθῇ καὶ νὰ δῇ!

—Τί;

—Ἀν εἶσαι παλληκάρι, καὶ δὲν φοβᾶσαι τὴς γυναίκες;) Ἔτσι ἔπρεπε νὰ τοῦ πῆς. Γιατὶ πολὺ ἀμφιβάλλω πὼς...

—Πήγανε! Πήγανε.... Φθάνει αὐτό! Τὴν ἀπόσπαιξε ἡ νέα. Καὶ τῆς θύμισε πὼς ἔπρεπε νὰ βιασθῇ πρὶν ἀλλάξῃ ἡ γυναῖκα. Ἔκρυψε τὸ χαρτὶ κάτω ἀπὸ τὸ ῥάσο τὴς καὶ ξεπόρτισε. Πῆρε πάλι διαφόρους δρόμους, καὶ σοκάκια, ὥς ποὺ ἐγῆκε στὴν πλατεῖα τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἀπ' ἐκεῖ, τράβηξε κατὰ τὴν ἐνδοξοτέρα τῶν Ἀνακτόρων ἐξόδου γιὰ τὸ Ἱερὸν Παλάτιον. Ἀνάμεσα σ' ἄλλους, ἕνα γερόντικο ἄτομο ἔρριξε ἐπίμονα τὴ ματιά τη- εἶπε στὴν Θεοφανώ.

—Πᾶμε! Πᾶμε γρήγορα τώρα εἶναι ἀργά.

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

Τὴν ἀρκοῦδα τὴν κρατοῦσε τὸ καλογεροπαίδι ἀπὸ τὴν μύτη.

—Ὁ Κύριος ἡμῶν Λαυρέντιος, δὲν εἶναι πιὰ ἐκούϊτος τῆς φρουρᾶς.

—Τὸ ξέρω! — παραδέχτηκε ἡ Ὑπατία—Ἐλέῳ Θεοῦ, ἔχει κιόλας ποσοβιασθῆ στὸ ἀξίωμα τοῦ Εὐνοίχου.

—Ἀφοῦ τὸ ξέρεις, πῶς μοῦ ἀναθέτεις τέτοιο θέλημα;

—Πήγαινε στὸν φρούραρχό σου, καὶ δόστου τὸ χαρτί νὰ τὸ δώσῃ ἀμέσως στὸν Μέγαν Εὐνοῦχο τῆς Αὐγούστας. Εἶ δὲ καὶ μή, δό- μου πίσω τὸ χαρτὶ ἀλλὰ καὶ τὸ νόμισμα.

Γιὰ νὰ μὴν χάσῃ τὰ λεφτὰ, ὁ φρουρός, ἐγκατέλειψε τὴν θέση του καὶ πῆγε νὰ δώσῃ τὸ μήνυμα στὸν φρούραρχό του.

"Οταν οἱ μεγιστᾶνες δέν φοβόντανε τῆς περιπέτειες

—Κάποιος τρελλὸς θὰ εἶναι τὸ ἄχως ἀλλ-

λο!... εἶπε τὴν γνώμη του ὁ Μαξέντιος, ἐνῶ ἐνοιούμενος τοῦ εὐνοίχου Λαυρεντίου, μόλις διάβασε τὸ σημείωμα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ παλιός του φίλος καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν συμβουλευθῇ πάνω σ' αὐτό.

—Δὲν μπορεῖ... κράτιστε καὶ πάμαγιλε! Σίγουρα τρελλὸς θὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ νόμισε ὅτι ἀρκοῦν δύο λόγια γιὰ νὰ μετακινήσουν τὸν Ὕπατο Εὐνοῦχο.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἤθελε πιὰ νὰ τὸ ξανασυλλογιστῇ αὐτὸ, ἄφισε ἀδιάφορα τὸ σημείωμα νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια.

Λιγότερο ἀμέριμνος, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἀδιάφορος, ὁ Λαυρέντιος ἔσκυψε καὶ ξαγαπήσε στὸ χέρι του τὸ κομμάτι τοῦ πατύρου. Ἀντὶ νὰ διαβάσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ λογοῦλογο περιεχόμενό του, συγκέντρωσε ὅλη του τὴν προσοχὴ στὸν πάτυρο. Τὸν ἐξέτασε, τὸν ἀποτάτεψε, τὸν μύρισε, καὶ τέλος, ἀκόμη περισσότερο συλλογισμένος, μουρμούρισε:

—Τρελλός, ὄχι! Δὲν μοῦ φαίνεται καὶ δὲν ὑποψιάζομαι τρέλλα μέσα σ' ὅλα αὐτά...

—Ἀλλά;

—Κάποια παγίδα! Κάποια πλεκτάνη λέω ἐγώ....

—Τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, τὸ ἴδιο κάνουν, ὥς πρὸς τὴν γνώμη μου, μακαριστέ! Τὸ σημείωμα εἶναι ὅτι δὲν ἔχουμε νὰ σκοτισθοῦμε περισσότερο μ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

—Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἀπ' ἐναντίας, θὰ πρέπῃ νὰ παρακολουθήσωμε μὲ προσοχὴ τὰ πράγματα.

—Ἴσως νἄχες καὶ δίκηο, ὅπως πάντα. Τότε ἄφισε νὰ διατάξω νὰ συλλάβουν τὸν καλόγερο ποὺ τὄφερε. Καὶ ὅταν θὰ ὑποστῇ τὴν μαρτυρίαν, θὰ ὁμολογήσῃ...

Ὁ Λαυρέντιος θυθίστηκε σὲ σκέψεις. Κι' ὅταν φάνηκε νὰ πῆρε πιὰ τὴν ἀπόφασί του, σηκώθηκε νευρικά:

—Μπρὸς! Ἐγείρου Μαξέντιε! Πορευόμεθα...

—Πρὸς ποῦ;... ρώτησε ὁ ἄλλος ξαφνιασμένος.

—Πρὸς τὸ ἄγνωστον πεπρωμένον. πρὸς τὴν Εὐχὴν τοῦ Θεοῦ ἢ πρὸς τὴν κατάραν τοῦ διαβόλου...

Ὅσα κ' ἂν θέλησε νὰ πῇ, νὰ συμβουλέψῃ ὁ Μαξέντιος πῆγαν χαμένα. Ἐλάχιστα συνηθισμένος ἀκόμη ὁ Ἐκούϊτος στὴν νέα του κατάσταση, ἔνοιωθε μέσα του τὸ δαιμόνιο τῆς περιπετείας. Κι' ὅσο φρόνιμα κ' ἂν ἤταν τὰ λόγια τοῦ φίλου καὶ συμβουλάτορά του, δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν συγκρατήσουν.

—Μήτως ἡ γνώσι- καὶ ἡ φρόνησις...—εἶπε αὐτὸς πειρακτικὰ στὸν φίλο του— εἶναι τὸ εὔσχημο περικάλυμμα τοῦ φόβου;

—Νὰ φοβηθῶ ἐγὼ γιὰ μένα;

—Γιὰ σένα ἢ γιὰ μένα, ὁ φόβος σου δὲ θὰ ἤταν λιγώτερο ἄνανδρος. Γι' αὐτό...

Τὸ συνηθέστατο μέσο τῆς μεταμφιέσεως, τὰ ῥάσα καὶ τὸ καλιμαύχι, ἔπρεπε νὰ παίξουν καὶ πάλι τὸν ἀκόμη συνηθέστερο ρόλο τους στὴν προκειμένη περίπτωση. Ἀλλὰ ὁ Λαυρέντιος δὲν ζήτησε παρὰ ἕνα μόνο ῥάσο κ' ἕνα καλιμαύχιον.

—Θὰ σὲ ἀκολουθήσω ἀμεταμφίεστο; ρώτησε μὲ ἀνησυχία ὁ Μαξέντιος.

—Δὲν θὰ μ' ἀκολουθήσῃς διόλου...

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ζητήσῃ ὁ ἄλλος ἐξηγήσεις ἢ νὰ προσθῇ σὲ νουθεσίες, ὁ Λαυρέντιος τὸν ἀποπῆρε.

—Τὸ σημείωμα ἀπευθύνεται σ' ἐμένα. Γιατὶ ἐμένα καὶ μόνο φαίνεται νὰ ζητοῦν. Συνεπῶς θὰ ὑποτιμοῦσα τὴν ἀξια ποὺ μοῦ ἀποδίδει αὐτός, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι, ποὺ μὲ καλεῖ.

Μὲ μιὰ τελευταία χειρονομία, τὸν ἀπήλλαξε ἀπὸ τὴν ἐνδεχόμενη νουθεσία:

—Τὸ γέρι τοῦ Λαυρεντίου δὲν ἔμαθε ἀκόμη νὰ τρέμῃ! Καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ Ἐκούϊτου δὲν λύγισε ἀκόμη ἀπὸ κανένα χτύπημα.

Πρὶν περιζωθῇ τὸ ῥάσο του, ζώστηκε τὴν ρομφαία τῶν Ἐκούϊτων, κ' ἔπειτα τυλιγμένος μέσα στὸ μαῦρο πέπλο, ἀγνώριστο- κάτω ἀπὸ τὸ καλιμαύχι, πέρασε τὰ διαζώματα τοῦ Παλατιοῦ. Ὁ ψευδοηγούμενος ποὺ προμένε δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Τὸν πλησίασε, προσκύνησε, καὶ προχώρησε πρῶτος σὰν γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸν δρόμο. Ὁ Λαυρέντιος ἀκολουθοῦσε καταβάλλοντας ἴσως κάποια προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ φανῇ οὔτε ἀλλόπιστος, οὔτε ἐπιφυλακτικός. Αὐτὸς ἤταν ὁ λόγος ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ μὴ γυρνᾷ κἀν πίσω του γιὰ νὰ δῇ ἂν τὸν πῆρε κανένα μάτι. Καὶ γ' αὐτὸ ἀκριβῶς, δὲν εἶχε κἀν ἀντιληφθῇ ἕναν ἄλλο μυστηριώδη ρασοφόρο, ποὺ γλύστησε καὶ τοῦτος σὰν σκιὰ ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ διάζωμα, καὶ ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ χίλιες προφυλάξεις τοὺς δύο πρώτους, ὅταν αὐτοὶ ἀπὸ σοκκάκι σὲ σοκκάκι πῆραν τὴν ἀγουσα γιὰ τὴς Βλαχέρνες καὶ μπῆκαν μιὰ στὴς λαϊκὲς συνοικίες.

Ἔξω ἀπὸ μιὰ ἀτοχική ποστέρα, ὁ πιότερος ρασοφόρος σταμάτησε. Ἔβγαλε φαίνεται κάποιο κλειδὶ ἀπὸ τὴν μέσα τσέπη τοῦ ῥάσου του, ἄνοιξε τὴν πόρτα, μπῆκε, κλείσηκε, ἴσως ὅμως νὰ κλείσῃ πίσω του. Στὴν ἴδια ἐκείνη πόρτα μπῆκε ὁ Λαυρέντιος, σφίγγοντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴν λαβὴ τῆς ρομφαίας του καὶ μὲ τ' ἄλλο κλείνοντας τὸ πορτοφύλλο. Ὅταν ὁ τέτοιο μυστηριώδης καὶ ἄγνωστος ρασοφόρος προχώρησε κ' αὐτὸς ὥς τὸ κατώφλι τῆς κλειστῆς πόρτας, εἶδε καὶ ἀπόριξε ὅτι δὲν ἤταν δυνατὸ νὰ μπῇ ὅλος νὰ γίνῃ ἀντιληπτός. Γι' αὐτὸ ἀποτραβήχθηκε σὲ μιὰ σοκκετεινὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, τυλίχθηκε ἀκόμη καλλίτερα στὸ ῥάσο του καὶ περίμενε.

('Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

Αἰσθηματικές ἱστορίες

Τὸ ψέμμα τῆς Ὑβόννης

τοῦ Ἀνρὺ Φάλκ

Ἀπὸ δῶ καὶ λίγον καιρὸ ἡ Ὑβόννη δὲν εἶναι πλέον ἡ ἴδια. Ὧρες—ὧρες μένει σιωπηλή, νευρική, ἀγαστεναζει βαθειὰ καὶ αὐτὸ ἀνησυχεῖ πολὺ τὸν Ρομπέρ. Μέσα στὸ ἁπλὸ ἐργαστήριό του, ὅπου ἔρχεται καὶ τὸν βρίσκει τὸ ὡραιότατο αὐτὸ μαννεκέν, ἡ ἡμέρα πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος της καὶ οἱ ἐρωτευμένοι συνεχίζουν τὴν κουβέντα τους. Ὁ Ρομπὲρ ξέρει καλὰ πὼς ἐθυσίασε τὸ πᾶν γι' αὐτὴν ποὺ ἀγαπᾷ. Τῆς προσέφερε πάντα ὅ,τι τοῦ ἐπέτρεπαν τὰ μέσα του καὶ προσπάθησε νὰ μὴν ἔχῃ κανένα σοβαρὸ παράπονο ἐναντίον του ἡ Ὑβόννη. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἀπὸ δῶ καὶ λίγες ἑβδομάδες προσπαθεῖ νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτία τῆς κακοκεφιᾶς αὐτῆς τῶν ἀφηρημένων βλεμμάτων της καὶ τῆς ξαφνικῆς μελαγχολίας της. Ὅταν τὴν ἐρωτᾷ ἡ Ὑβόννη τοῦ λέγει πάντοτε:

—Τίποτε ἀγάπη μου, δὲν ἔχω τίποτε...

Φαινόταν ὡστόσο καθαρὰ πὼς πάλευε μὲ τὸν ἑαυτό της, πὼς ἔκρυβε κάποιο μυστικό, πὼς ἀπέφευγε κάποια δυάρεστη ὁμολογία. Μὰ τὸ θράδυ ἐκείνο, ὁ Ρομπὲρ ἀπεφάσισε νὰ μάθῃ ὁπωσδήποτε τὴν ἀλήθεια... Ἐρωτᾷ λοιπὸν τὴν Ὑβόννη μὲ πείσμα καὶ ἐπίμονη. Κι' ἔξαφνα ἡ νέα γυναίκα τοῦ λέει ἀποφασιστικά:

—Θέλεις νὰ μάθῃς; Ἐ, λοιπόν, ἄκουσε· ὡς τώρα δὲν σοῦ εἶπα τίποτε γιατὶ δὲν ἤμουνα βεβαία... Τώρα ὅμως ὁ γιατρὸς μοῦ τώπε κατηγορηματικά... δὲν ἔχω πλέον καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν κατάστασή μου..

—Ἕνα παιδί;

—Ναί, Ρομπέρ...

Ἐκεῖνος τῆς σφίγγει τὸ χέρι καὶ φιλοῦζει!

—Ὑβόννη! Ὑβόννη μου ἀγαπημένη!..

Ἡ νέα τὸν κυττάει βαθειὰ στὰ μάτια καὶ τὸν ρωτᾷ:

—Εἶσαι εὐχαριστημένος;

—Ναί, ἀγάπη μου πολὺ εὐχαριστημένος!

—Λοιπὸν τόσο τὸ καλλίτερο, γιατὶ φοβοῦμουνα μήπως...

Ἡ Ὑβόννη σωπαίνει καὶ χαμηλώνει τὸ κεφάλι.

Ὡστόσο παρὰ τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλε ὁ Ρομπὲρ γιὰ νὰ φανῇ εὔθυμος, τὸ γεῦμα ἦταν σιωπηλό. Κύτταξε μὲ λατρεία τὸ ἀγαπημένο προσωπάκι τῆς Ὑβόννης, φίλησε τὰ δάχτυλά της μὲ παραφορά, καὶ ἔπειτα τὴν συνόδεψε μὲ ταξὶ σπίτι της.. Κόντευαν κύλας νὰ φθάσουν ὅταν ἡ νέα γυναίκα τοῦ ἔκανε μιὰν ἐρώτηση ποὺ τὴν περίμενε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς:

—Κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ τί θὰ κάμωμε; Θὰ μὲ πάρῃς;...

—Μὰ τί λὲς τώρα! Τί ἐρώτηση!... Ἀλλὰ γιὰ τί ἄνθρωπο μὲ περνᾶς;..

—Μποροῦσες νὰ μοῦ τὸ πῆς κατὶ ἀμέσως.

—Ἔγεις δίκηο. Μὰ δὲν πρέπει νὰ μὲ παρξηγήσῃς.

Χωρίσανε μὲ μεγάλη τρυφερότητα, ἀλλὰ μὲ κάποια στενογώρια. Μιὰ σκιὰ γιὰ πείσμα τῆς ἀγάπης τους, εἶχε παρεμβληθῆ μεταξύ τους.

Ὁ Ρομπὲρ, θιαζότανε νὰ μείνῃ μόνος. Στὴς ἀγγὲς δὲν σκεπτότανε τίποτα: Ποσχωοῦσε μὲ τὸ μυαλὸ σκοτισμένο καὶ ὅταν ἔφθασε σπίτι του, ἔσβυσε τὸ φῶς, πλάγιασε ἀμέσως καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἄρχισε νὰ βλέπῃ πιὸ καθαρὰ στὰ κατάβαθα τοῦ εἶναι του.. Γυιὸς γονέων μὲ ἀστικὲς ἀντιλήψεις δὲν τουρογότανε νὰ παντρευτῇ τὴν ἐρωμένη του, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγε, ἡ πρόβλεψις μιᾶς ἀντγκανονικῆς παροτήτης τὸν ἀπογοήτευσε φρικτά.. Βέβαια θὰ ἔκανε τὸ καθῆκον του, ὁ ἐνθουσιασμὸς ὅμως ποὺ προσπαθοῦσε νὰ δείξῃ δὲν ἦταν παρὰ ἡ φενάκη τῆς πραγματικότητος... Κομπιθήκε πολὺ λίγο, μ' ἕναν ὕπνο ταραγμένο ἀπὸ ὄνειρα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔλαβε ἕνα μήνυμα ἀπὸ τὴν Ὑβόννη: δὲν μποροῦσε—ἔλεγε— νὰ τὸν δῇ ὅπως συνήθως, ἐπειδὴ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ περάσῃ τὴν θραδυὰ της μαζὶ μὲ μιὰ γρηᾶ ξαδέρφη της, ποὺ ἔμενε σ' ἕνα προάστειο. Τὸ θραδάκι λοιπόν, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν τράπεζά του, τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε μιὰ, γυναίκα ποὺ ἐμοιαζε μὲ τὴν φίλη του, μέσα σ' ἕνα πολυτελὲς ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο. Πλησίασε νὰ δῇ καλλίτερα: ἦταν πραγματικὰ ἡ Ὑβόννη. Ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατά... Ἕνας ἄντρας ἦταν καθισμένος πλάι της καὶ τὴν ἀγκάλιαζε.. Ἕνας ἄντρας νέος, κομψὸς καὶ ὡραῖος... Ποιὸς νάταν ἄραγε;.. Τ' αὐτοκίνητο ἔφυγε....

Ὥστε λοιπὸν τὸν ἀπατοῦσε! Ἡ σχέσεις τους δὲν ἦταν παρὰ μιὰ κοινὴ περιπέτεια.

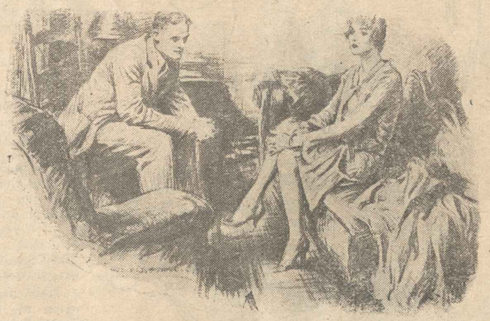

— Τίποτε, ἀγάπη μου, δὲν ἔχω τίποτε...

Ἡ εἰλικρίνεια αὐτὴ τὸν ἐσάστισε. Ἔλε τῆς φωνές:

—Τὶ κυνισμός! Τὶ ἀναίδεια!

—Μήπως προτιμᾶς νὰ σοῦ πῶ ἀλήθεια;

—Μὲ συγχωρεῖς! ἀνεφώνησε ἀπελπισμένος. Ἂν δὲν σ' ἔπιανα μέσα σ' αὐτοκίνητο δὲν θὰ μοῦ ἔλεγες τίποτα!

—Ὦ! Κι' ἐγὼ θὰ τῶθελα νὰ σὲ ἀγαποῦσες πολὺ καὶ φοβοῦμουν νὰ σὲ λυπήσω...

—Καὶ τὸ παιδί; Λέγε.. Τὸ παιδί; Ποῦ εἶναι;

—Δέν... δὲν ξέρω...

Ὁ Ρομπὲρ ἔξαφνα ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του ἀπελευθερωμένο... Ἤμεινε σωπηλὸς νὰ λεπτὸ σαν νὰ ταλαντεύοταν ἡ ἀγκάλιαζε.. Ἕνας ἄντρας νέος, κομψὸς καὶ ὡραῖος... Ποιὸς νάταν ἄραγε;.. Τ' αὐτοκίνητο ἔφυγε....

Ἔλα, κατὰ βάθος, θαρρῶ πὼς σ' ἀπαλλάξει ἀπὸ μιὰ φοβερὴ φροντίδα μου... Μὴν τὸ ἀρνεῖσαι! Ὅσο κι' ἂν σπαθῆς νὰ τὸ κρύψῃς, ἡ γαρὰ σου φαίνε...Ἡ καρδιά σου εἶναι ἀκόμη τρυφερὴ μὰ τὸ πρόσωπό σου λαμποκοπᾷ. Ἀισθοῦμε λοιπὸν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι πέρ!.. Φίλησέ με καὶ μὴ μοῦ κατσκίνα...

—Ἔστω, γωρὶς κάκια λοιπόν, ἀπαντοῦν ὁ νέος.

—Δὲν τὴν ρώτησε κάν, ἂν ὁ «ἄλλος» ἦταν σκοπὸ νὰ τὴν παντρευτῇ...

Ἕνας παρόμοιος γωρισμὸς δὲν ἔγινε βαια διόλου σκληρός. Ὁ Ρομπὲρ πληγώθηκε πολὺ γρήγορα. Ἡ σκέψη ἄλλου πὼς ἀπηλλάγη ἀπὸ ἕναν ἀνεπιθύμητο μο. τὸν ἐνθουσίαζε. Καὶ ὅμως εἶχεν ὑποψιασθῆ τὴν Ὑβόννη καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν γάσῃ τελείως.

Ὕστερα ἀπὸ μῆνες, μιὰ Κυριακὴ ἀπὸ τὴν συνήθεστε στὸ Δάσος. Ἡ Ὑβόννη βάδιζε πολὺ κομψή, βαστώντας ἀπὸ τὸ ἀλυσσίδα ἕνα σκυλάκι μεγάλης ἀξίας ἕνας ὑπέροχος σωρὸς τὴν ἀκολουθοῦσε. Ἐ δεικτικὰ μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο πολυτελὲς ποκοποῦσε. Ἐκείνη γαμογέλασε στὸ πέρ. Τότε ὁ νέος, τὴν ἐσιμώσε, κι' ἀγαποῦσε μὲ ἀποσία, σγεδὸν ἀνήμερα.

—Φαίνεστε ἐκπληκτος; τοῦ λέγει ἡ βόννη μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Θὲ σὲ ἐξηγήσω ὅλα μὲ μιὰ λέξη: δὲν ἐπρεπε νὰ γίνω μητέρα...

—Μὰ τότε γιατὶ μοῦ εἴπατε ἐφεύρε νὰ σᾶς ἀρίσω γιὰ ἕναν ἄλλον ἔνα νέο καὶ πιὸ πλούσιο ἀπὸ σᾶς, θὰ ἀπ τὴν καρδιά σας... Ἐνῶ μὲ τὸ θῶμα ἤξευρα πὼς θὰ φεύγατε μόνος σας τὴν θέλησίν σας.. Λέγω ἀπαρὰ τὴν θέ σας" ἐπειδὴ εἶμαι καλή...

Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, πὼς ἄλλη μέρα παρουσιάσθηκα ἐπίτηδες στὰ σας μὲ σ' αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μὲ ἰδῇ. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κοιτάτε κακιά...

Καὶ ἡ Ὑβόννη τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι ρεμένα δάχτυλά της. Ποτὲ δὲν ἦταν ὅμορφη!... Ὁ Ρομπὲρ τὴν εἶδε νὰ μιὰν δενδροστοιχία καὶ δὲν μποροῦσε νοιώσῃ γιατὶ ἦταν συγκινημένος μαζὶ κούων... Τάχα καὶ αὐτὸς στὰ πρ τῆς ἐγωιστικῆς καρδιᾶς του. Δὲν ἠμπ ποτα καὶ μεμφθῆ τὸν ἑαυτό του: Κι' λογιζότανε πὼς μόνον μιὰ γυναίκα ἠμπ κανὴ νὰ ἑνώνῃ μὲ τόση λεπτότητα τὸ λὸ μὲ τὸ κακό, τὸ ψέμμα μὲ τὴν ἀ —καὶ νὰ παγματοποιῆ γωρὶς ὀστοκ πειτα ἀπὸ μιὰ σγέση γωρὶς σύνεσι γωρισμὸ γωρὶς λύπη καὶ σκνιά...

ΑΝΡΥ ΦΑΛΚ

Ὁ ἕνας ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλον οἱ ἄσσοι τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου ἀφίνουν τὴν πατρίδα τους, ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ ἡ δόξα τοὺς γαμογέλασε, καὶ φεύγουν γιὰ τὴν χώρα τῶν δολλαρίων, βέβαιοι πὼς ἐκεῖ ἡ ἄξία τους θὰ πληρωθῇ ἀκριβώτερα καὶ πὼς ἡ δόξα τους θὰ μεταφρασθῇ σὲ χρυσόν...

Ὕστερα ἀπὸ τὸν Μωρὶς Σεβαλιὲ καὶ τὴν Λιλὴ Ντιαπὰ ἕνας ἀκόμη ἄσσος ἀφίνει τὴν πατρίδα του, γάριν τῆς Ἀμερικῆς : ὁ Ἀνρὺ Γκαρᾶ. Τὸ Χόλλυγουντ τὸν περιμένει ἐναγωνίως. Πηγαίνει αὐτοῦ γιὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα νέο σῦμα μὲ τὸν τίτλο «Πριγκήπισσα, στὰς διαταγάς σας» στὸ ὁποῖο προωταγωνιστεῖ καὶ ἡ χαριεστέρη Τζάνετ Γκέϋνορ.

Ὁ Ἀνρὺ Γκαρᾶ ὡστόσο δὲν ὑπῆρξε καὶ στὰ πρῶτα γρόνια τῆς ζωῆς του τόσο τυχερὸς ὅσο τώρα. Τὴν μακρυνὴ αὐτὴ περίοδο τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας τὴν θυμᾶται καὶ σήμερα ἀκόμη μὲ ἀποτοπασμό. Θὰ ἔδινε δὲ τὸ πᾶν γιὰ νὰ γὴν διαγράψῃ ἀπὸ τὴν μνήμη του. Τόσο κακὴ καὶ βασανισμένη ὑπῆρξε! Ὁμολογεῖ ὅμως πὼς ἡ ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ στάθηκαν ἕνας μεγάλος δάσκαλος τῆς ζωῆς καὶ ὅτι σήμερα ἀναπολώντας την νοιώθει ἐντονώτερα τὴν τωρινὴ εὐτυχία του.

* * *

Ὁ Ἀνρὺ Γκαρᾶ γεννήθηκε στὸ Παρίσι. Οἱ γονεῖς του ἦσαν ἠθοποιοὶ καὶ ἔζησαν στὴν ἀκμὴν ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ τὸ κωμειδύλλιο ἀκμαζόταν στὶς δόξες του. Ἡ μητέρα του ἦταν ἀοιδὸς καὶ τραγουδοῦσε στὴν «Γκετὲ Λυρίκ». Ὁ Γκαρᾶ ἀπὸ πολὺ νωρὶς, ἔτσι μπῆκε αγὰ-αγὰ μέσα στὸν κόσμο τῶν ἠθοποιῶν. Σὲ ἡλικία 8 ἐτῶν, μὲ τὰ κοντὰ ἀκόμη παντελόνια, ὁ Γκαρᾶ ἔκαμε τὸ ντεμοῦτο του στὸ θέατρο. Ἔπαιξε τὸν ρόλο τοῦ μικροῦ μαροῦ ποὺ τὸ κλέβουν μέσα ἀπὸ τὴν κούνια του, στὸ ἔργο «Τὰ δυὸ ἀηδιάρα.

Στὸν ρόλο αὐτὸ δὲν θέλεγε παρὰ 2—3 λόγια καὶ θὰ... ξεφώνιζε ! Ὁ Γκαρᾶ ἔπαθε ὅμως τρόμο καὶ πρόφτασε ἀγάγκη νὰ τὸν..... κοιμηθῇ κάποιος γιὰ νὰ πατήσῃ στ' ἀλήθεια τὴς φωνές !

Ὁ ρόλος αὐτὸς τοῦ στάθηκε πολὺ τυχερὸς γιατὶ τοῦ ἄνοιξε τὸν δρόμο πρὸς τὴν τέχνη. Ἀγγόρασε ἕπαιξε σπουδαιοτέρους ρόλους στὸ θέατρο καὶ ἄρχισε νὰ δημιουργῇ μιὰ προσωπικότητα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἐκηρύχθηκε ὁ πόλεμος καὶ ὁ πατέρας τοῦ Γκαρᾶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ μέτωπο, ἐγκαταλείποντάς τον μὲ τὶς τρεῖς ἀδελφές του στὴ χέρια τῆς δύστυχης μητέρας τῶν, δίγως λεφτὰ, δίγως κανεμία προστασία, δίχως κανέναν πόρο ζωῆς.

Καὶ ὁ Γκαρᾶ ἀναγκάστηκε νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας του σὲ ἡλικία δύδεκα χρονῶν ! Δίχως καθωρισμένη προτίμηση ζήτησε ἕνα ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα, καὶ τέλος βρῆκε μιὰ θέση... καθαριστοῦ πάτωνα σ' ἕνα ἐστιατόριο τοῦ Παρισιοῦ ! Ἔκανε τὴν δουλειὰ τοῦ ὑπομονετικὰ καὶ εὐσυνείδητα περιμένοντας πάντα μιὰ καλλίτερη θέση, τὰ δὲ ἐπιδεξιοκρατικὰ ἔνοιγε στοὺς κινηματογράφους γιὰ τοὺς ὁποίους ἐτοελλαίνετο. Τότε στὴν ἠλικία θυελώδεις ἡ περίφημη Πήαλ Χαρλέϊ, ἡ ὁποία εἶχε κατατνήσει θρυλικὴ μὲ τὸ μυστηριώδιας ὀλόμορφο ἔργο ποὺ ἐνεσπίκωνε στὶς ταινίες ποὺ ἔπαιξε ὅπως «Τὰ μυστήρια τῆς Νέας Ὑόρκης», κ. ἄ.

Κάποια μέρα ὁ Γκαρᾶ ἐγκατέλειψε τὸ ἐστιατόριον, ὅπου ἐξασκοῦσε τὸ πὸ ἄγχοο ἐπάγγελμα τοῦ νόμιου καὶ μπῆκε ἐργάτης σὲ ἕνα ἐργοστάσιο. Ἡ ἐργασία ποὺ ἔπρεπε νὰ φτιάνῃ ἦταν φοβερὰ κοπιαστική ; Ἐποφκειτο νὰ κατασκευάσῃ δίδιδον ἀπὸ τὴν ἕκοη κάποιου ἀποθήκη σ' ἕνα ψυκτικὸ σταθμὸ μ' ἐκείνες τὶς βαγονέτα ποὺ τὴ σέρνε. Ὡστόσο ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ ν' ἀναλάβῃ τὴν γκαμίλιον κίνηση ἐμπορεσία, γιατὶ ἡ μητέρα του δὲν διέθετε κανεμία οἰκογενοῦ.

Τέλος κάποτε παράτησε κ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ πῆγε νὰ γίνῃ.. βοηθὸς φαρμακοποιοῦ σ' ἕνα φαρμακεῖον τῆς λεωφόρου Μπωμαρσαί.

Ἦταν δέβαια λίγο δύσκολη κ' αὐτὴ του ἡ νέα ὑπηρεσία. Ἀλλὰ ὁ Γκαρᾶ τὰ κατάφερνε. Ἡ κυριωτέα του ἀσχολία ἦταν νὰ.. πλένῃ ἄδεια μπουκάλια μουρουελαίου, ποὺ, ὅπως φαντάζεσθε, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστα στὴν ὀσμή !

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς βοηθᾶ τοὺς γενναίους ! Καὶ ὁ μικρὸς Γκαρᾶ ἦταν γενναῖος. Ἤρθε μιὰ μέρα ποὺ πραγματοποιήθηκεν ἕνα ἀπὸ τὰ παιδικά του ὄνειρα : Ἀνέκαθεν εἶχε ἰδιαίτερη κλίση στὸν ἠλεκτρισμό. Τὸν μελετοῦσε νύχτα-μέρα. Βρῆκε λοιπὸν μιὰ θέση μαθητευόμενου ἠλεκτρολόγου στὴν Ἀγορὰ τῆς Δημαρχίας. Ἔμεινε ἐκεῖ ἑνάμισυ χρόνο, στὸ τέλος τοῦ ὁποίου συνέπεσεν ἡ Ἀνακωχή. Τότε ἐπέστρεψε καὶ ὁ πατέρας του ἀπὸ τὸν πόλεμο, κ' ἀνέλαβε ὑπηρεσία στὸ Βασιλικὸ θέατρο τοῦ πάχου Βρυξελλῶν, ὅπου πῆρε μαζί του καὶ τὸν μικρὸ Γκαρᾶ. Εἶχε τὴν πρόθεση νὰ κάνῃ καὶ τὸν γιό του μιὰ μέρα ἠθοποιό. Γι' αὐτὸ τὸν ἐνέγραψε στὸ «κονσερβατουάρ» τῶν Βρυξελλῶν, ὅπου διδάχθηκε τὰ πρῶτα κλασικὰ μαθήματα ἀπὸ τὸν ἑταῖρο τῆς Ραλλίκης Κομωδίας Λεμονιέ. Χάρις σ' αὐτὸν ὁ Γκαρᾶ ἔπιαξε στῆς Βρυξέλλες ἀρκετοὺς δυσκόλους ρόλους.

Κατόπι γύρισε στὸ Παρίσι ὅπου ἔκαμε τὸ πρῶτο ἐπίσημο ντεμοῦτο του στὸ Θέατρο Ἀλβύστου 1ου, σ' ἕναν ρόλο τὸν ὁποῖο σήμερα ἔχει ξεχάσει!... Ὕστερ' ἀπ' τὴν ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε στὸ ρόλο αὐτό, ἀγκαζαρίστηκε καὶ στὸ θέατρο «Δυὸ Μάσκες», μὲ μισοθὸ εἴκοσι φράγκων ἡμερησίως. Ἔτσι εἰσέπραττε κ' ἀπ' τὰ δυὸ θέατρα 40 φράγκα τὴν ἡμέρα, ποσὸν ὄχι κ' εὐκαταφρόνητο, ποὺ τὸ ξόδευε ὅμως σὲ... ταξὶ γιὰ νὰ προφτάσῃ νὰ πηγαίνῃ καὶ στὰ δυὸ θέατρα ! Κι' ἐπειδὴ ἦταν διαρκῶς θιαστικός, πολλὲς φορὲς ἔβγαινε ἀπ' τὸν θέατρο μακιγιαρισμένος κ' ἔστεχε μέσ' στὸν δρόμο ἔτσι. γιὰ νὰ προφτάσῃ τὸ ἄλλο θέατρο....

Ἀλλὰ κάποιος ἤρθε ὁ καιρὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν στρατιωτικὴ θητεία του. Καὶ ὁ Γκαρᾶ πῆγε φαντάρος καὶ ὑπόφεσε δεκαοκτὼ ὁλόκληρους μῆνες. Ἦταν ζήτημα πὰ ἂν θὰ ξανάβοισκε τὴν παληὰ θέση του στὰ δύο θέατρα. ἀπ' τὰ ὁποῖα ζοῦσε ὁπωσδήποτε ἀξιοπρεπῶς. Δὲν μποροῦσε ὅμως καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὸ καθῆκον ποὺ τοῦ ἐπέβαλλε ἡ πατρίδα του. Ἡ τύχη ὡστόσο τοῦ δείχθηκε εὐνοϊκὴ ἀπ' τὴς πρῶτες μέρες τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς του : Σὲ πολὺ μικρὸ σχετικῶς διάστημα τοῦ ἀνέθεσαν καθήκοντα γραμματέως τοῦ συντάγματος καὶ ἔτσι εἶχε ἀρκετὲς ὧρες ἐλεύθερες. Σὲ λίγο προσελήφθη ὡς νουμερίστας στὸ περίφημο θέατρο ποικιλιῶν «Μουλὲν Ρουζ», ὅπου ἔπαιξε ὁ θίασος τῆς Γερτρούδης Χόφμαν.

Τοῦ ἀνέθεσαν ἕναν δουβὸ ρόλο, σ' ἕνα σκὲτς. Ὁ Γκαρᾶ στὸ σκὲτς αὐτὸ, ποὺ ἐκτελοῦσε μαζὶ μὲ τὸν χορευτὴ Ὄϋ-Ρά, ἔπαιξε τὸν ρόλον... στόχου, γύρω στὸν ὁποῖο ὁ Ὄϋ-Ρὰ κάφρωνε ἐξ ἀποστάσεως μαχαίρια... Ἦταν ἕνα ἐπικινδυνωδέστατο νούμερο, τὸ ὁποῖο ὅμως ἐκτελοῦσε ὁ Γκαρᾶ μαζὶ μὲ τὸν Ὄϋ-Ρὰ ἀγογγύστως...

Γιὰ νὰ κατορθώνῃ ὅμως νὰ τὸ ἐκτελῇ τακτικὰ ἀναγκαζόταν νὰ μετέχεται χιλιῶν εἰδῶν κόλπα γιὰ νὰ τὸ σκάνῃ ἀπ' τὸ σύνταγμά του. Εὐτυχῶς, τὰ εἶχε καλὰ μὲ τὸν συνταγματάρχη κ' ἔτσι τὸν ἄφιναν νὰ βγαίνῃ. Ἐπέστρεφε συνήθως κατὰ τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ βρίσκεται τὸ πρωῒ στὴν ἐπαθεώρηση ἐν τάξει.

Κάποια μέρα ὅμως ἤρθε ὁ κεραυνὸς ἐντὸς φακέλλου... Ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, ποὺ στάλθηκε ἀπὸ μερικοὺς ἐχθροὺς του στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν τὸν κατήγγελλε ὅτι παραμελοῦσε τὰ καθήκοντά του καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι ἐξευτέλιζε τὴν ἐθνικὴ στρατιωτικὴ στολή, παίζοντας ἀνοικείους (!) ρόλους στὰ μιοῦζικ-χὄλλ τοῦ Παρισιοῦ. Τὸ Ὑπουργεῖο διέταξεν ἀμέσως ἀνακρίσεις, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦταν νὰ... φυλακισθῇ ἕνα δίμηνο !

Μέσα στὴν φυλακὴ ὁ Γκαρᾶ δὲν ἔμεινε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Ἔγραψε κ' ἔστειλε στὸν συνταγματάρχη του ἕνα... συγκινητικώτατο γράμμα, μέσα στὸ ὁποῖο τοῦ ἐξέθετε τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ εἶναι... δισυπόστατος ! Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες ἔβγαινε ἀπ' τὴν φυλακή, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ τοῦ ἐδίδετο καὶ τὸ δικαίωμα νὰ παίζῃ ἐλεύθερα ὅπου ἤθελε !

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Γκαρᾶ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Μουλὲν Ρουζ». Ἦταν μιὰ πραγματικὴ ἀποθέωσις ! Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ τοῦ ἀνέθεταν ἕνα σπουδαιότερο γούμερο τὸ ὁποῖο ἐκτελοῦσε μαζὶ μὲ τὸν περίφημο κομικὸ Μπισκώ. Τὸ τρίτο νούμερο τέλος τὸ ἔπαιξε μιὰ μέρα μὲ τὴν περίφημη Μιστεγκὲτ! Ἄ ! ἦταν ἕνα ὄνειρο γιὰ τὸν παραγγωρισμένο ὡς ἐκείνη τὴ σταγιὴ Γκαρᾶ. Κι' ὁ Γκαρᾶ στὸ πλάϊ τῆς περίφημης συμπατριώτισσά- του γορευτρίας ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του νὰ φανῇ ἀντάξιος τοῦ ρόλου ποὺ τοῦ δόθηκε. Πατύχαν τότε ἡ ἀπερεθέωρησις «Σὰ σ' ἐ Πάρις», ποὺ ὅλοι μας θυμόμαστε ἀκόμη τὸ ὀμώνυμο τραγουδάκι της. Ἡ Μιστεγκὲτ πρόσεξε ἀπὸ τότε τὸ μελετημένο πάτημο τοῦ Γκαρᾶ καὶ θέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν ἀνάδειξη τοῦ καλλιτεχνικοῦ του ταλέντου. Τοῦ ἔδωσε λοιπὸν ἀκόμη σπουδαιότερους ρόλους καὶ ἀνέλαβε ἡ ἴδια ἀπέναντι τῆς διευθύνσεως τοῦ «Μουλὲν Ρουζ» ὅλη τὴν εὐθύνη τῆς ἐπιτυχίας τοῦ. Αὐτὸ συνεκίνησε τὸν ἀσυθανεινὸ Γκαρᾶ, τοῦ ὁποίου ἡ σημερινὴ σχέσις μὲ τὴν Μιστεγκὲτ χρονολογεῖται ἀπὸ τότε...

Κάποια μέρα ἐν τούτοις ὁ Γκαρᾶ φεύγει γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ καλὰ τὸν ἀμερικανικῆς πόλεως Νιοῦ-Χάβεν. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Νιοῦ-Χάβεν ὡς τὸ Χόλλυγουντ ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι καὶ τεραστία.

Κι' ὁ Γκαρᾶ προσπαθεῖ νὰ τὴν... γεφυρώσῃ.

Ἔτσι ἕνα ὡραῖο πρωὶ βρέθηκε κεῖ... ἠθοποιὸς τῆς... ἀβόνης. Ὅταν γύρισε στὴν κατοικία του ἀφοῦ τερα ἦταν μὰ ὑπόθηκιος... ἀστέρας. Τὸ ντεμοῦτο του τὸ ἔκαμε στὴν ταβέρνα τοῦ Ἀντόνυ οἱ «Δυὸ Κόσμοι», ὅπου ἐσηκώνοντας ἕνα ὑπέροχο ρόλο ὡς πρωταγωνιστής. Ἀπὸ τότε κατέκτησε ὅλα τὰ σκαλιὰ τῆς κινηματογραφικῆς ἱεραρχίας.

Τώρα, ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὅ,τι μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ σὲ δόξα καὶ φήμη ἀλλὰ κτλ., λεφτὰ, φεύγει γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, ὅπου ἕνα φαεινότερο μέλλον τοῦ μειδιᾷ. Στὴν φωτογραφία ποὺ δημοσιεύουμε στὶς μεσαῖες σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας, φαίνεται ὅλη ἡ εὐτυχία ἀλλὰ καὶ ἡ περιφάνεια του γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Ζωγραφισμένη ἑπάγω στὰ λεπτὰ καὶ συμπαθητικὰ χροαχτιποστικά του.

Φεύγει εὐτυχισμένος γιὰ μιὰ νέα εὐτυχία. Καὶ εἶναι τόσο δέβαιος γι' αὐτήν...

Ὁ Ἀνρὺ Γκαρᾶ, σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν.

ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Σ' ὁλόκληρο τὸ γωριὸ δὲν ὑπῆγε ἄλλος γιατρὸς ἀπὸ τὸν Σελεστίνον Μπουνιόλ, ἕναν σοφώτατον ἐπιστήμονα.

Ὁ Μπουνιὸλ εἶχε γιὰ μοναδικό του φίλο τὸν Ἰάκωβο Ροσσσκέν, παλπὸ του σομμαθητή.

Κάποια μέρα στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ οἱ δυὸ φίλοι ἀναπολοῦσαν τῆς ἀξέχαστες παιδικές τους στιγμές. Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ Μπουνιὸλ σταμάτησαν στὸ ἄπειρο, ἔπειτα γύρισαν δυό—τοεῖς φορὲς καὶ ὁ γιατρὸς λιποθύμησε.

—Μπουνιόλ, τί ἔγεις; φώναξε κατατρομαγμένος ὁ φίλος του. Ἀπάντησέ μου.

Καμμιὰ ὅμως ἀπάντησις.

—Τώρα, τώρα τί νὰ κάνω ποὺ δὲν ὑπάρχει καὶ ἄλλος γιατρὸς σ' ὅλο τὸ γωριό;

Μέσα ὅμως στὴν παραζάλη του τοῦ ἦλθε μιὰ σκέψις. Ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τοῦ γιατροῦ καὶ ψάγνοντας ὅλα τὰ μπουκάλια διάλεξε ἕνα ποὺ εἶγε τὴν ἐπιγραφὴ «Ἀ ἰ θ ή ρ». Κάτι μποροῦσε νὰ γίνη μ' αὐτό, σκέφθηκε κι' ἐπέστρεψε κοντὰ στὸν φίλο του. Τοῦ τὸ κόλλησε στὴ μύτη καὶ τοῦ ἔδοσε λίγο καὶ τὸ μέτωπο.

Ὁ γιατρός, ὡς ἐκ θαύματος, ἄνοιξε ἀμέσως τὰ μάτια.

—Ἰάκωβε, μ' ἔσωστες, ψιθύρισε.

Ἔπειτα κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζη μόνος του πιὰ τὸν σφυγμό του καὶ τὴν καρδιά του. Ὅλα πήγαιναν καλά.

Κατόπιν, γυρίζοντας στὸν φίλο του ποὺ τὰ εἶγε χαμένα, τοῦ ἄπαξε τὰ δυὸ γέρια καὶ τοῦπε γελώντας:

—Νά! λοιπόν, φίλε μου. πού... γιάτρεψες ἕναν γιατρό. Μπράβο σου!

Μίλησαν ἀκόμη λίγο καὶ ὁ Ἰάκωβος ἄφισε τὸν... ἄρρωστο γιατρὸ νὰ ἡσυχάση.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἰάκωβος δεγόταν τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Δαυὶδ Πεσσιέρ, ζωγράφου ἀγιογράφου στὸ γωριό.

—Ἐ! φίλε μου, κάτι λαγανιασμένος τέτοιαν ὥρα; Τί τοέγει; Μὰ σὸ φαίνεσαι σὰν ἄρρωστος.

—Καὶ δέβαια εἶμαι ἄρρωστος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κι' ἔργομαι σὲ σένα.

—Σὲ μένα; Δὲν καταλαβαίνω.

—Ναί, σὲ σένα. Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι; Ὁ γιατρὸς διαρκῶς τὰ ἴδια μοῦλεγε ὥς τώρα, χωρὶς νὰ κατορθώση ποτὲ νὰ μὲ θεραπεύση. Ἐσὺ ὅμως ποὺ ἔκαμες καλὰ καὶ τὸν γιατρό...

—Κάνετε λάθος, φίλε μου, ἀπάντησε κατάπληκτος ὁ Ἰάκωβος. Ἐγὼ δὲν ἔγω ἰατρικὲς γνώσεις καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ γρήσιμος.

Ὁ Πεσσιὲρ ἔπεσε στὰ πόδια του τότε κλαίοντας:

—Κύριε Ἰάκωβε, σῶστε με. Μὴ φοβᾶστε πῶς μπορῶ νὰ σᾶ- καταγγείλω ἐπειδὴ δὲν ἔγετε ἰατρικὸ δίπλωμα! Σκεφθῆτε ὅμως πῶς θὰ κάμετε ἕνα πολὺ μεγάλο ψυχικό. Λοιπὸν 500 φράγκα στὸ γέρι καὶ ἄλλα 1,500 μετὰ τὴν θεραπεία.

Ἡ τελευταίες αὐτὲς λέξεις ζάλισαν τὸν Ἰάκωβο, ποὺ εἶγε νὰ δῆ τὸ χρῶμα τ' γαλλικοῦ γιλιόφραγκου γρόνια πολλά τώρα...

Τί νὰ κάνη; Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος. Πῆρε λοιπὸν τὴν μεγάλη ἀπόφασι.

—Καλά, κύριε Πεσκιέρ, θὰ σκεφθῶ. αὔριο θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀπάντησι.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰάκωβος ζοστοῦ εἶδε νὰ τὸν περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του μιὰ ντουζίνα ἄρρωστοι. Κουτσοί, τυφλοί καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ σακάτηδες.

«Νὰ σκέπτεται κανείς, ἔλεγαν οἱ ἄρρωστοι, πῶς γιάτρεψε τὸν γιατρό!»

Μ' αὐτὴ τὴν σκέψη προέμεναν ἔξω τὸν Ἰάκωβο νὰ τοὺς γιατρέψη. Ἀλλὰ ἕνα γωριὸ μικρὸ ὅλα μαθαίνονται πολύ. Ἔτσι τὰ γεγονότα ἔφθασαν ὡς τ' αὐτοῦ γιατροῦ. Δὲν γάνει καιρὸ ὅλας τρέγει στὸ σπίτι τοῦ φίλου του.

—Ἰάκωβε, τί μαθαίνω; Μοῦ παίρνεις τὴν πελατεία μου;

—Ἡσύγασε, φίλε μου καὶ δὲν σὲ ἐγώ...

Κι' ἐξήγησε στὸν φίλο του τὸ πῶς τὰ πράγματα.

Σὲ λίγα λεπτὰ εἶγαν διορθωθῆ ὅλα.

—Σύμφωνοι, Ἰάκωβε! Γιάτρευές σὺ τοὺς κουτούς. Ἐγὼ θὰ σὲ ἐφοδιάσω τ' ἀναγκαία φάρμακα. Τὰ λοιπὰ θὰ μοιραζώμαστε ἐνγοείται. Ἔτσι κι' ἔγινε. περίεργο σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία πῶς τὰ ἴδια φάρμακα ποὺ τοὺς ἔδινε ὁ γιατρὸς καὶ δὲν τοὺς ἔκαναν τίποτε, ἦσαν θαυματουργὰ τώρα ποὺ πῆγαν ἀπ' τὰ γέρια ἑνὸς ταπεινοῦ...

(Διασκευή) Χ...

Ο ΜΑΚΡΥΠΟΥΚΑΜΙΣΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΝΤΟΒΡΑΚΗΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στὸν Πγαμᾶ ὅμως, ἄπου οἱ τρεῖς τυχοδιῶκτες μας ἔτυχον μιᾶς τόσον ἐνθουσιαστικῆς ὑποδογῆς, ὑπῆρχαν καὶ ζηλόφθονοι....

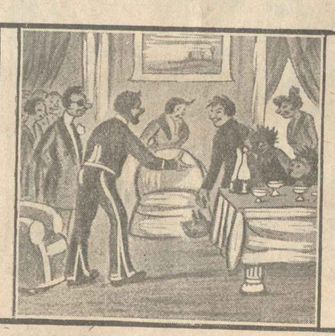

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ δημοτικὸ- σύμβουλος τῆς πόλεως, προσεκάλεσε ἀπὸ ὑστεροβουλία σπίτι του τοὺ- τρεῖς ἥρωές μας. Κόποιο κακὸ τοὺς ἑτοίμαζε..

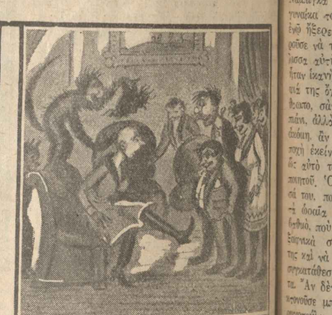

Ὡστόσο, τὴν ἡμέρα τῆ- δεξιώσεως ὁ δῆλόνιος φροντίζει νὰ ἐξευτελίζη δίγως τοὺς κομούτσουνους παρισταμένους ποὺ δὲν γευε...

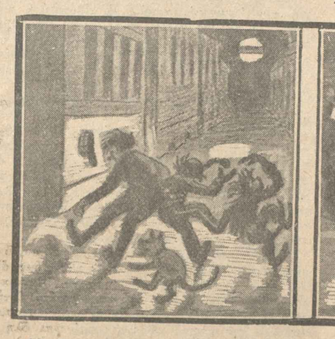

Ὁ δημοτικὸς σύμβουλος ὡργισμένος ἀπ' τοὺς ἐξευτελισμοὺς ποὺ ὑπέστη μεθᾶ τοὺ- τρεῖς συντρόφους καὶ τοὺς ἀφίνει τριλλίζοντας μέσ' στὸν δρόμο.

Κατόπιν καταρ-ίζει μιὰ συμμορία ἀπὸ ἀνθρώπους του καὶ στήνει μιὰ ἐνέδρα. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶ- ποὺ οἱ τρεῖς φίλοι μας εὑρίσκονται στὸ ξενίθ τῆς ζάλης των...

... οἱ συμμορεῖται τοὺς συλλαμβάνουν καὶ τοὺς δένουν ἕναν-ἕναν—ἀκόμη καὶ τὸν... ἀνεψιθυνο Ἀζῶρ—γιὰ νὰ τοὺς ἀπαγάγουν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ναμπίγκα Ντομπιάνι

Ὁ μέγας Ἄραψ ποιητής. — Τὸ παράνομο πάθος του γιὰ τὴν ὡραιότατη βασίλισσά του.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πὸ μεγάλους Ἄραβας ποιητὰς τῆ- προϊσλαμικῆς ἐποχῆς εἶγαι καὶ ὁ Ἀμπὸ Ὀμάνα Ζιάν- Ἐμπν Μοαούγτα, γνωστότερος μὲ τὸ ὄνομα Ναμπίγκα Ντομπιάνι, ποὺ γεννήθηκε στὰ 535. Τὰ γεανικά του γρόνια τὰ ἔζησε μέσ' στὴν αὐλὴ τῶν ἐβασιλέων τοῦ Χιρὰ κ' ὕστερα κοντὰ στοὺς πρίγκηπες τοῦ Γασσὰν, ποὺ βασίλευαν στὴν Συρία. Οἱ σύγγρονοί του τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ ὄχι μονάχα γιὰ τὴν ποιητικὴ ἀξία του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν μεγάλη του φρόνηση καὶ τὴν κριτική του ἱκανότητα. Πολλοὶ ἱστοριοποιοὶ ἐπμένουν πῶς οἱ Ἄραβες, μιμούμενοι τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες, ἔκαναν ποιητικοὺς διαγωνισμοὺς, στὰ πανηγύρια τοῦ Ὀκάζ, ἄπου ἀπενέμοντο βραβεῖα κ' ἔπαθλα στοὺς καλλιτέρους ποιητάς. Λένε, λοιπόν, πῶ- σ' αὐτὲς τὶς μεγάλες ἐμπορομανηγύρεις τοῦ Ὀκάζ, ἔστηναν μιὰ μπρούντζινη τέντα στὸν Ναμπίγκα Ντομπιάνι καὶ πῶς ὅλοι ὅσοι ἐδείχναν μέρος στοὺς ποιητικοὺς ἀγῶνες πήγαιναν πρῶτα σ' αὐτὸν γιὰ νὰ διαβάση τὰ ἔργα του καὶ νὰ τοῦ- πῆ τὴν γνώμη του.

Ἀπὸ τὸ ἱστορία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἄραβος ποιητοῦ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς πείση γιὰ τὴν μεγάλη του φρόνηση. Ἐκτὸς πὰ ἂν παραδεχθῆ κανείς, πῶς ὁ ἔρω- εἶναι μιὰ δύναμη πολὺ, ποὺ μπροστά -ης λυγίζει κάθε θέλησι καὶ κάθε φρόνηση καὶ κάθε ἀρετή. Γιατὶ ὁ Ναμπίγκα Ντομπιάνι ἐρωτεύθηκε τρελλὰ τὴν γυναῖκα τοῦ βασιλιᾶ του, τοῦ τραανοῦ Νομάν, ἐνῶ ἤξερε καλὰ πῶς ὁ ἔρως αὐτὸ- θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίση τὴν ζωή του. Ἡ βασίλισσα αὐτὴ ὀνομαζόταν Μοτεντιαρράδα καὶ ἦταν ἱκανὴ νὰ ξετρελλάνη μὲ τὴν ὀμορφιά της ὄχι μονάχα ἕναν φρόνιμον ἄνθρωπο, σὰν τὸν ποιητὴ Ναμπίγκα Ντομπιάνι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Μοάμεθ ἀκόμη, ἂν εἶχε φυσικὰ γεννηθῆ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ὡστόσο δὲν σταμάτησε ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ ἀτερισκεψία τοῦ ποιητοῦ. Ὁ ἔρως του γιὰ τὴν βασίλισσά του, ποὺ τὸν θαύμαζε κ' αὐτὴ γιὰ τὰ ὡραῖα τραγούδια, τὸν τύφλωσε σὲ βαθμὸ, ποὺ νὰ τολμήση μιὰ μέρα νὰ μπῆ κρυφὰ στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά της καὶ νὰ ζητήση τὸν ὁρκο καὶ τὴν ὁριστικὴ θέσή της γι' αὐτό του τὸν ἔρω-. Ἂν δὲν γίνεται δική του θ' αὐτοκτονοῦσε μπροστὰ στὰ πόδια της. Ἡ ὡραία γυναῖκα, φύσει πανευγενά, ἐστεροῦσε νὰ παραδοθῆ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Ἀλλὰ ποὺ τραγουδοῦσε τόσο ὡραῖα τὴν ἀγάπη, ἤξερε ν' ἀγαπᾶ καλλίτερα κι' ἀπὸ ἕνα βασιλιά.

Μὲ ἑνῶ ὅλοι θὰ γόμιζαν, πῶς ὁ Ναμπίγκα Ντομπιάνι, ὕστερ' ἀπὸ τὴν πραγματοποίηση τοῦ πὸ τολμηροῦ πόθου -ῆς ζωῆ- του, θὰ ἡσυχάζε καὶ θὰ ἔζαζε μιαλό, συνέβη τὸ ἀντίθετο : Ὁ ποιητὴς ἔκανε κι' ἄλλη ἀτερισκεψία, τὴν μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες. Ἔπασε καὶ περιέγραψε σ' ἕνα τραγοῦδι του, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐρωτικὰ τραγούδια τοῦ κόσμου, τὰ θέλγητρα τῆς Μοτεντιαρράδας.

«Τὴν καρδιά μου τὴν πλήγωσε ἡ ἀγάπη σου, —στομωμένη σαΐτα ἀπὸ ἕνα τόξο, ποὺ πάλλεται», ἔτσι ἀρχίζει τὸ ποίημά του ὁ Ναμπίγκα Ντομπιάνι. Παρακάτω δὲ κάνει μιὰ τολμηρὴ λεπτομερεστάτη περιγραφὴ τῶν θελγήτρων τῆς βασιλίσσης, ἀκόμα καὶ τῶν πὸ ἀποκρύφων : «Ἡ κοιλιά της εἶναι λεία κι' ὅμορφη καὶ οἱ σφιγτοὶ κόρφοι της ὀγκώνουν τὸ στῆθο- της». Ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅμως αὐτὸ ἡ ἱστορία ἀρχίζει γιὰ γίνεται θρῦλος. Ὁ βασιλιᾶς Νομάν, διαβάζοντας τὸ τραγοῦδι αὐτό, ὑποψιάσθηκε τὸν ποιητή. Ἡ περιγραφὴ ποὺ ἔκανε, μόνο στὴν βασίλισσα γαίριαζε, γιατὶ κοιμιὰ γυναῖκα τοῦ Χιρὰ δὲν ἦταν τόσο ὄμορφη ὅσο αὐτή. Ἡ ζήλεια τοῦ βασιλιᾶ τὸν ἔκανε τρελλό. Ἄρχισε νὰ κάνη ἀδιάκοπες σκηνὲς στὴν βασίλισσα καὶ τέλο- ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Ναμπίγκα Ντομπιάνι. Ὁ ποιητὴς σὰν ξιμάθε τὰ σχέδια τοῦ βασιλιᾶ, φοβήθηκε καὶ γιὰ γιὰ γλυτώση τῶσκασε ἀμέσως γιὰ τὴν Συρία. Ἡ φυγή του ὅμως αὐτὴ ἐξέθετε περισσότερο τὴν βασίλισσα. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε πάντα ἀποφάσισε νὰ μηνύση στὸν βασιλιὰ Νομάν, πῶς πράγματι τὸ τραγοῦδι του ἦταν γιὰ τὴν βασίλισσα, ποὺ τὴν εἶδε γυμνὴ τάγα χωρὶς νὰ τὸ ξέρη ἐκείνη, μιὰ μέρα ποὺ μπῆκε κρυφὰ στὰ διαμερίσματά της, θέλοντας νὰ περιγράψη τὴν πὸ ὡραία γυναῖκα καὶ πὸ ἐνάρετη βασίλισσα τοῦ κόσμου. Γιὰ νὰ διώξη μάλιστα κάθε ὑποψία τοῦ βασιλιᾶ Νομὰν, ὁ Ναμπίγκα Ντομπιάνι πρόσθεσε κ' ἄλλους στίχους στὸ τραγοῦδι του, ποὺ ἔλεγαν περίπου τὰ ἑξῆς :

«Ὁ Ἐλ Νομὰν λέει, πῶς τὸ στόμα τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶναι ἀσύγκριτο ὅταν φιλῆ κ' εἶναι πηγὴ τῆς ἡδονῆς. Ὁ Ἐλ Νομὰν λέει πῶ- ὅσο πὸ πολὺ γεύεσαι ἀπὸ τὸ στόμα αὐτό, τόσο περισσότερο θέλεις.—Ὡστόσο ἐγὼ ποτὲ δὲν γεύθηκα τὴν γλύκα του. Ὁ Ἐλ Νομὰν λέει — ἐγὼ ὅμως τὸ ἀγγοῶ ὁλότελα — πῶς ἡ δροσερὴ ἀνάσα, ποὺ βγαίνει ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ χείλη της, φτάνει νὰ σβύση τοῦ διψασμένου τὴν φλόγα. Βάλτε τὴν μπροστὰ σ' ἕναν σεβάσμιον ἱερέα ,ποὺ ἀοβᾶται τοὺς θεοὺ- καὶ ποὺ ἔζησε πάντα στὴν ἐγκράτεια : δὲν θὰ μπορέση ν' ἀντισταθῆ, μὰ θὰ τὴν θαυμάση καὶ θὰ γιεηθῆ ἀπὸ τὴν γοητεία τῶν μεθυστικῶν λόγων της καὶ θὰ νομίση πῶς εἶναι σοφία ὅ,τι στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι. Γιατὶ ὅταν μιλῆ Ἐκείνη, τόση εἶναι ἡ ἁρμονία τῶν ἤχων, ποὺ ἀκόμα καὶ τὰ πὸ ἄγρια ἐλάφια ἠμερώνουν καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν κατεβαίνουν τρέχοντας ἀπ' -ὴ- κορφὲς τῶν πὸ ἀπόκρημνων βουνῶν.»

Ἡ Μοτεντιαρράδα στάθηκε ἱκανὴ νὰ ξετρελλάνη μὲ τὴν ὀμορφιά της τὸν ποιητὴ Ντομπιάνι.

Ὁ Ναμπίγκα Ντομπιάνι κατώρθωσε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ἐξιλεώση κάπως τὸν βασιλιᾶ του καὶ νὰ γλυτώση καὶ τὴν ἀγαπημένη του ἀπὸ τὴν ὀργή του. Γιὰ ὅσους ὅμω- ἔξουν ψὶ κρίνουν, τὸ τραγοῦδι αὐτὸ φανερώνει μιὰ συγκίνηση, ποὺ μόνον ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ ἀγάπησε ἀληθινά, εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχεται.

Ἀλλοστε τὸ τέλος τοῦ τραγουδιοῦ εἶναι ἀρκετὰ εὐγλωττο : «Ἡ ξεστὴ μυρωδιά, ποὺ ἀναδίνει τὸ κορμί της, ἀγάβε τὰς αἰσθήσεις. Ἐκεῖνο- ποὺ ἤπαε τὴν μέθη ἀπὸ τὴν κούπα ἐτούτη, δὲν ἀφίνει τοὺς ἄλλους νὰ τὴν δοκιμάσουν. Ἐκεῖνος ποὺ ἤπαε τὴν μέθη ἀπὸ τὴν κούπα ἐτούτη, κομμιὰν ἄλλη στὸν κόσμο ἠδονὴ δὲν θέλει πιὰ νὰ δοκιμάση !»

Πέρασαν κάμποσα χρόνια, τὸ ἐπεισόδιο λησμονήθηκε κι' ὁ βασιλιᾶς Νομὰν ἔστειλε τέλο- μήνυμα στὸν ἀγαπημένο του ποιητὴ πῶς τοῦ δίνει χάρη καὶ πῶς μπορεῖ νὰ ξαναγυρίση στὸ Χιρά. Ὁ Ναμπίγκα Ντομπιάνι, ποὺ τὰ μαλλιά του εἶχαν πιὰ ἀσπίσει ν' ἀσπρίζουν, βέβαιος πῶς ἡ φρόνησή του δὲν θὰ λύγιζε γιὰ δεύτερη φορά, ξαναγύρισε στὸ Χιρὰ κοντὰ στὸν Νομάν. Ἡ βασίλισσα Μοτεντιαρράδα, ποὺ ἔγαν καιρὸ τοῦ φαινόταν «σὰν μαργαριτάρι ἀνάμεσα στὸ διπλὸ φίλντισι τῶν δυὸ δοτράκων», ἦταν πιὰ γερασμένη κι' ἡ λάμψη τῆς ὀμορφιάς της εἶχε σβυσθῆ. Μὰ ἡ ἀνάμνησή της ζοῦσε ἄσβυστη μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ, ποὺ τὴν εἶχε παραδώσει στὴν ἀθανασία. Τὰ «μοαλλάκατ» (ἔτσι λέγονται ἀραβιστὶ τὰ τραγούδια τῶν προισλαμικῶν Ἀράβων ποιητῶν), ποὺ ἔγραψε ὁ Ναμπίγκα γιὰ τὴν ὡραία βασίλισσά του ζοῦν καὶ θὰ ζοῦν πάντα. Τὰ προφέρουν ἀκόμα καὶ σήμερα ὅλα τὰ γείλη τῶν ἐρωτευμένων τῆς λαγγεμένης Ἀνατολῆς κ' ἔχουν μεταφρασθῆ σ' ὅλες σχεδὸν τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου. Τὸ ἱστορικὸ τοῦ ποιητὴ στέκει σὰν ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα τῆς παντοδυναμίας τοῦ ἔρωτος.

Ὁ ποιητὴς Ναμπίγκα Ντομπιάνι ἔζησε χρόνια στὴν αὐλὴ τοῦ Νομὰν καὶ θεωρεῖται ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες φυσιογνωμίες τῆς ἀραβικῆς ἱστορίας κατὰ τὸν ἕκτο μ. Χ. αἰῶνα.

Δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὴ ἡ χρονολογία τοῦ θανάτου του. Κατὰ τὴ πὸ ἀξιόπιστες τοιοῦτοις ἱστορικὲς μαρτυρίες, φαίνεται νὰ πέθανε τὸ ἔτος 600, σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Λίγο πνεῦμα

ΠΠΟΤΙΣΜΟΣ!

Μέσα στὸ μπουντουάρ τῆς κυρίας Ἐλπινίκης γίνεται ἀνταλλαγὴ αἰσθημάτων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ σίλου της. Ἔξαφνα ἀκούονται τὰ βήματα τοῦ συζύγου.

—Φεύγετε μόλις φωνάζει ἡ κυρία Ἐλπινίκη. Ἀγάπες ὁ ἄντρας μου!

—Καὶ τί νὰ κάνουμε τώρα;

—Δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία. Γιὰ νὰ σωθῆ ἡ τιμή μου πρέπει...

—Λέγε γρήγορα...

—Νὰ τὸ πταράθυρο- ἕνα πήδημα καὶ σωθήκαμε.

—Ἔμπορός λοιπόν. Ἐλπινίκη μου- πήδηξε ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ θελήση νὰ σὲ καταδιώξη...

Λίγο πνεῦμα

ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Κάποιος περνᾶ γύγτα ἀπ' τὰ Πετράλωνα. Βλέπει κάποιον ἄλλον νὰ τεντη πῶς τὸ μέρο- του μὲ σανεφὴ ἀνησυχία.

—Μὴν εἶδες κανένα ἀστυφύλακα ἀπ' αὐτοῦ ποὺ ἔγεσαι τὸν φωτὰ ὅταν τὸν πλησιάσε.

—Ὄχι. Ἀπαντᾶ ὁ λυπόπτος διαβάτης. Οὔτε ἐγώ... Δῶ- μου λοιπὸν τὸ ποστολὶ τοῦ γωρὶς νὰ χαλασθῆ...

ΑΜΙΜΗΤΟ

—Τί θὰ ἔλεγες Δολή ἂν ξαφνικὰ σ' ἀγκαλιάζω;

—Θὰ φωνάζα μ' ὅλη τὴν δύναμή μου: Μαμά, μαμά, νὰ ὁ γαμπρός σου!

Ἰατρός τῆς οἰκογενείας

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν ἰατρόν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Νικ. Νάκου. Νὰ κάμετε 20 ἐνέσεις στρυχνίνης τῶν 0.002 ἡμέραν παρ' ἡμέραν καὶ νὰ παίρνετε τρία δισκία «Protestine Richter». ὄχι δυο- τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ κάμετε τὴν ἔνεσιν.

Ρ. Π. Ἄγκυρα. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω καθότι αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας μοῦ ἐστείλατε εἶναι πολὺ ἀσαφεῖς.

Ταύρετον, Καλάμας. Δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐτό, διότι ὁ ὀργανισμός σας δὲν ἐπατρέπει μεγάλα ἅλματα. Βεβαίως δὲν θὰ καταδικασθῆτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν. πρέπει ὅμως- ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰ- τὸ ἑξῆς νὰ βαδίζετε ἐν μέτρῳ. Ἐφ' ὅσον σᾶς εἶναι εὔκολον, κάμετε εἴκοσι ἐν ὅλῳ ἐνέσεις στρυχνίνης τῶν 2 χιλ., ἡμέραν παρ' ἡμέραν, καὶ πάετε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τρία δισκία ἡμερησίως «Protestine Richter».

Χέλι στὸ βοῦρκο. Νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ εἰδικὸν ἰατρὸν διὰ νὰ σᾶς συμβουλεύσῃ τὴν κατάλληλον θεραπείαν, καθότι σὲ ζητήματα τοιούτου εἴδους ἀδυνατῶ νὰ κάμω διάγνωσιν δι' ἀλληλογραφίας.

Τακτικὸν ἀναγνώστην. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφέρω γνώμην μὲ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ποὺ μοῦ γράψατε. Πάντως, τὸ παθογένερο εἶναι ὅτι πρόκειται περὶ ἐλωδῶν πυοετῶν.

Μικρὸ ὑλαν. Ἄργος. Εἶσθε πολὺ σολχστικὴ καὶ ἀσφαλῶς ἡ σολαστικότης σας θὰ βλάψῃ τὴν ὑγείαν σας. Μία δίαιτα εἶναι βεβαίως καλὴ ἀλλὰ ἡ ὑπερβολὴ πάντοτε βλάπτει. Δύνασθε νὰ ἀποφεύγετε τὰ κοέατα, τὰ πολλὰ ρεινστὰ καὶ τὰ ἀμυλώδη. Κάμετε καὶ ὀλίγην γυμναστικήν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κόμβον ποὺ αἰσθάνεσθε μετὰ τὸ φαγητόν, νὰ παίρνετε μιὰ κουταλιὰ τῆ- σιρύπας ἀπὸ τὸ φάρμακο ποὺ συμβουλεύω εἰς τὴν «Χρυσόμυγαν.Σούνιον».

Πεσέρογον. Γιὰ ζήτημα ὡς ἐκεῖνο ποὺ μοῦ γράφετε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναμαι νὰ σᾶς συμβουλεύσω. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἰατροῦ δὲν εἶναι αὐτή.

Χρυσόμυιγαν Δ. Σούνιον. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀποτελέσματα τοῦ ὀφιαντισμοῦ σας καὶ ἀπόρροια τῶν διαφόρων ἀναγνωσμάτων τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶ- διαβάσατε. Ἀφίσατε λοιπὸν κατὰ μέρος τὸν ὀφιαντισμὸν καὶ ὅλα θὰ ὑπογωφόσον- ὡς διὰ μαγείας. Τὸ κατωτέρω φάρμακον θὰ σᾶς κάμῃ πολὺ καλό. Νὰ παίρνετε δύο κοχλιάρια τῆς σούπα- ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητόν.

Bromure de sodium	10	gr.
» » potassium	10	gr.
Chloral	4	gr.
Valeriane	4	gr.
Eau	1.000	gr.

Μοιραίαν. Διὰ τὸ πρῶτον ζήτημα ἀδυνατῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ τοῦτο λόγῳ τῆς ἀσαφείας τῆ- ἐπιστολῆς σας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον, ἡ μόνη καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία εἶναι αἱ ἐνέσεις. Ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν δύνασθε νὰ κάμετε ἐνέσεις, νὰ πάρετε δισκία «Treparsol» -ἃ ὁποῖα θὰ σᾶς ἐξασφαλίσουν ὁπωσδήποτε ἀπὸ πολλοὺ- κινδύνους τοὺς ὁποίους διατρέχετε λόγῳ τῆς κληρονομικότητος αὐτῆς.

Α. Λ. Ὅλα ὅσα αἰσθάνεσθε εἶναι ἀποτελέσματα -ῆ- φαντασίᾳ- σας. Ἡ κυρία αἰτία τῆς καταστάσεώς σας εἶναι ὁ ὀφιαντισμός. Μετὰ τὰς ἐνέσεις δοκιμάσατε -ὸ φάρμακο ποὺ συμβουλεύω εἰς τὴν «Χρυσόμυγαν. Σούνιον».

Φαντομᾶν Χ. Γ. Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργος ἡ ἀπάντησις. Ἴσως πρόκειται περὶ συμπτώσεως τοῦ ψευδωνύμου. Ἡ ἰδική σας περίπτωσις δὲν εἶναι παθολογική, προσωσιάζεται εἰ- ἅλως -ούς ἀνθρώπους. Ἐπομένως ἡ ἀνησυχία σας εἶναι ἀδικαιολόγητος.

Χ. Θ. Θ. Ἐντᾶῦθα. Μοῦ φαίνεται περίεργον πῶ- δὲν κατορθώσατε αὐτὸ κατόπιν τῶν ὅσων σᾶς ἐσύστησα. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν σᾶς προκαλῶ νὰ ἔλθετε νὰ σᾶς βοηθήσῃ τὸ ἰατρεῖον τῆ- Ἀστυκλινικῆς. Ἀοσσείδου 6 καὶ ὅσαν 5—7. Δὲν πρόκειται νὰ ὑποβληθῆτε εἰ- δαπάνην.

Ἰατρὸς Γ. ΓΟΥΡΛΑΣ

Κουβεντοῦλες

«Τὸ κορίτσι καὶ ὁ ἄνδρας εἶναι ἕνα θέμα ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται τολμηρό. ἀδιάκριτο. ἂν ἐξετάσωμε ὅμως λιγάκι τὸ πρᾶγμα θὰ ἰδοῦμε ὅτι εἶναι πολὺ συσκιό νὰ τὸ δίγωμε, μιὰ ποὺ τὸ κορίτσι ἐβνῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἐργάζεται σὲ γραφεῖα. σὲ καταστήματα ἢ σὲ ἐργοστάσια μαζὶ μὲ ἄνδρες. Ὁ συγγωστισμὸς του αὐτὸς μὲ τὸ ἀντίθετο φύλο τὸ φέονει πολλὲς φορὲς μποροστὰ σὲ διλήμματα ποὺ δὲν θὰ μποεσῆ ποτὲ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἂν εἶναι ἀποροτούμαστο.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ εἶχα νὰ συμβουλεύσω στὰ κορίτσια ποὺ ἐργάζονται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους νὰ προσέχουν πολὺ τὴν ἐμφάνισί τους. Πρέπει νὰ εἶναι πάντα καλοβαλμένα. ἀλλὰ ὄχι νὰ ἔγουν ντύσιμο ποοκλητικό. Μποοῦν καὶ πούδρα νὰ βάλουν καὶ τὰ γείλη τους νὰ βάψουν. ὅλα αὐτὰ ὅμως νὰ γίνωνται μὲ διάκοισι. γωσὶς νὰ κυποῦν στὸ μάτι. Τὸ ντύσιμό τους νὰ εἶναι καθαοὸ καὶ τακτικό. τὸ δὲ ὅσος τους τοβαοό. Αὐτὰ τὰ ἴδια θὰ ἐμπνεύσουν στοὺς ἄοενας συναδέλφους των πῶς πρέπει νὰ τοὺς φεσθοῦν καὶ πολὺ σπάνια θὰ φεσθῆ ἄσχημα ἕνας ἄνδρας ὅταν ἔγει ἀπέναντί του ἕνα κορίτσι. ποὺ ξέρει νὰ κοατήσῃ τὴν θέσι του.

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἀκοῦτε πολλοὺς ἄνδοες νὰ καταφέρωνται ἐναντίον τῆς ἐοναστίας τῶν γυναικῶν εἶναι τὸ ὅτι βλέπουν τὰ περισσότεοα κορίτσια ποὺ ἐοναζονται νὰ ἔγουν ὕφος ποοπετές καὶ νὰ μὴ σκέπτωνται παοὰ τὸ μαχιγιάσιμα καὶ τὸ κόοτε.

Ἂς μὲ πιστέψουν ὅλες ἡ ἐογαζόμενες: Μόνες μας θὰ ἐπιβληθοῦμε. ἀλλὰ θὰ τὸ κατοεθώσωμε μόνο μὲ τὴν εὐσυνείδητη δουλειά μας καὶ μὲ τὴν ἀξιοπεπῆ μας ἐμφάνισι.

Ε.

Μόδα

Ἡ μόδα εὐνοεῖ πάντοτε πολὺ τὰ πολύχοωμα καὶ τὰ δίχοωμα. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ λοιπὸν μποοοῦμε ὡοαιότατα νὰ γοησιμοποιήσωμε μία πεσσινὴ ἢ ποσπέοσινη τουαλέττα π. χ. Ἔχουμε μιὰ τουαλέττα ἀπὸ μαῦοο σατὲν κ' ἔχουμε καὶ μιὰ ἄλλη ἀπὸ σατὲν ἰβουὰο ἢ οόζ π ά λ.

Χοησιμοποιοῦμε καὶ τὴς δυὸ γιὰ νὰ κάμωμε δυὸ φοῦστες μὲ τὴς ὁποῖες θὰ ἔγωμε ἕνα μποῦστο ἀπὸ λαμὲ καὶ ἕνα μποῦστο ἀπὸ τὸ ἴδιο γιὰ νὰ μποοοῦμε νὰ τοὺς γοησιμοποιοῦμε ἀναλόγως τοῦ ποῦ θὰ πᾶμε. Ἔτσι εἰμαστε ντυμένες καὶ γιὰ βοαδυνὸ ἐπίσημο γεῦμα καὶ γιὰ ἀπογευματινὴ συγκέντοωσι γωσὶς πολλὰ ἔξοδα.

Πάντως εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι γιὰ νὰ εἶναι καλοβαλμένη μιὰ κυοία δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ξοδεύῃ πολλά. ἀλλὰ νὰ ἐπινοῆ καὶ νὰ ἔγῃ γοῦστο.

Τὰ καπέλλα

Τὸ πρῶτο ἐξάοτημα τῆς γυναικείας τουαλέττας ποὺ σπεύδει νὰ προσαρμοσθῆ μὲ τὴν ἐπογὴ εἶναι τὸ καπέλλο. Γι' αὐτὸ τὰ ἀνοιξιάτικα καπέλλα ἀογίζουν δειλὰ—δειλὰ νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὴς Παοιζιάνικες βιτρίνες.

Ἀποτελοῦνται ἀπὸ ψάθες σὲ ζωηοὰ γοώματα καὶ σχῆματα μᾶλλον μικοὰ μὲ ἀποὸ ὄμως.

Τὸ στοαβὸ φόοεμα ποὺ κοῦβει τὸ μισὸ πρόσωπο καὶ ἀποκαλύπτει τὸν λαμπὸ πίσω. θὰ συνεγισθῆ καὶ τὴν ἄνοιξι τὰ δὲ πλέισοον ἀπὸ κοοδέλλες.

Ἡ Καοολίνα Ρεμποὺ ἐλανσάοισε κάτι τόχες μικοὲς ποὺ φοισοῦνται σγεδὸν στὴν κοουφὴ τοῦ κεφαλιοῦ καὶ εἶναι ὅλες καμωμένες ἀπὸ λουλούδια ἢ δὲ Ἀλφοντ... τιμὰ τὰ καπελλάκια ποὺ σγηματίζουν λουλούδια τοοσάντες.

Εἶναι ὅμως κάπω- πρόωοα ὅλα αὐτὰ πσὶν ἔλθῃ τοῦλάνιστο τὸ Πάσχα.

Γιὰ τὴν ὁμορφιά σας

Γιὰ νὰ τελειώσωμε τὸ κεφάλαιο τῆ πιδεσμίδος τοῦ προσώπου θὰ πούμε λίγα κόμη. Ὅτι ἡ ὁμοφοιὰ τῆς ἐπιδεσμίδος νὰ δέβαια φυσικὸ προσόν. ἀλλὰ ἔχει πολὺ καὶ ἀπὸ τὴν καλὴ διάτητα τῆ γείας.

Πολλὲς φοοὲς ἕνα ἄγχημο γοῦμα ποὺ μιὰ ἐπιδεσμὶς ὄγι λείο εἶναι ἀποσματα κακῆς καταστάσεως τοῦ στομαχοῦ καὶ τότε ὅλα τὰ καλλυντικὰ δὲν θὰ

Νυκτικὸ ἀπὸ ῥοὲ κρὲπ νὲ σὶν ἐνκρωσέ μὲ δαντέλλες καὶ ἀζοὶφ.

λήσουν σὲ τίποτα ἂν δὲν κανονισθῆ ἡ λειτουργία τοῦ στομάχου μας.

Ἄλλο ἐπίσης ποὺ συντελεῖ στὴν ὀμοφιὰ τῆς ἐπιδεσμίδος εἶναι ἡ ἀπόσμα... ταλλαγὲς ἀπὸ τὸ κοῦο στὸ ζεστὸ καὶ ἀνάπαλιν.

Κατὰ γενικὸν κανόνα ἡ πολὺ ζέστη... ναι καταστοεπτικὴ γιὰ τὴς ξανθὲς ὅπω... πολὺ κοῦο γιὰ τὴς κασανές.

Τὰ κοῦα πόδια ἐπίσης εἶναι καταστοε... γιὰ τὴν ἐπιδεσμίδα τοῦ προσώπου ἔσω... πίσης δὲν πρέπει νὰ πεοπατοῦμε ἔξω... ἀντίθετα τὸν ἄεοα.

Τὸ πολὺ φαγητὸ ἐπίσης βλάπτει. Ἔσω... ἀκατάστατες ὧοες στὸ φαγητό. ἡ κατ... σὶς ὅσον ἀοοσᾷ τὰ ψαοιά. τὰ σόκολατ... τοῦδη. τὰ ἀλμυοά. τὰ παστά.

Ἄνθοωποι ποὺ ὑποφέοουν ἀπὸ τὸ στομ... τους ἢ ἀπὸ τὴ γολή τους δὲν ἔγουν... καλὴ ἐπιδεσμίδα.

Τέλος ἡ ἐπιδεσμὶς εἶναι ὁ κάθε... τῆς ὑγείας. δείγνει τὴν κανονική λει... γία τοῦ στομάχου. τὴν καλὴ κυκλοφο... τοῦ αἵματος καὶ τὴν ἠθικὴ κατάστα...

Πόσες φοοὲς ζητοῦμε μὲ καλλυντικὰ ...

...φοοθώσωμε τὴν ἐπιδεσμίδα μας. ἐνῷ θὰ ἔποεπε νὰ κοτάξωμε τὸ στομάχι μας. τὸν τοόπο τῆς διαίτης μας. τὴ ζωή μας ἐν γένει.

Νὰ ἔχετε προσωπικότητα

Ἡ γυναίκα ποὺ ἔγει γοῦστο. προτοῦ ...ρωτήσῃ τί θὰ παραγγείλῃ στὴ ὀάπτοια ἢ ...τὴν καπελλοῦ της θὰ κοτταχθῆ καλὰ στὸν ...θέτη της γιὰ νὰ καταλάβῃ καλὰ πιὰ ...ῆ μποοεῖ ν' ἀκολουθήσῃ σύμωνα μὲ ...τὸ τύπο της καὶ τὴν σιλουέττα της.

Μιὰ ἀλλὴ δὲν θὰ ντυθῆ τὸ ἴδιο ὅπως μία ...ωτή οὔτε μία λεπτὴ ὅπως μία γονδοὴ ...ὶ οὔτω καθεξῆς.

Ἂν ἀκολέξωμε ὁόοεμα ἀπὸ ἔκθεσι μονοτέλλων. ἂς μὴ γελασθοῦμε βλέποντας τὰ ...ὅματα μανεκέν. γιατὶ δὲν ποέπει νὰ ξεγνοῦμε ὅτι ἡ γυναίκες ποὺ γοησιμοποιοῦν γοα ...μανεκὲν εἶναι διαλεγμένες ἔτσι ὥστε νὰ ...ὶς πινάνουν ὅλα τὰ σγέδια.

Ἡ τοιανὴ μόδα δὲν εὐνοεῖ τὴς πολὺ ἀ...ῥοες ὄγι ὅμως κατὶ τὴς παγιές. Θέλει ...ι μέσον δοον. κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα ἡ ...ναικωμωμένες πρέπει νὰ ἀγαποῦν πολὺ ...ὶς ταυτάδες. τὴς δαντέλλες καὶ τὰ σποτ... οοόμματα γιὰ ἄλλη γοῆση. Κατάλληλα

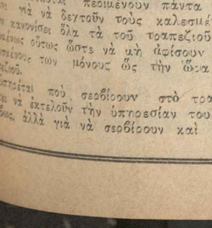

Μιὰ ὁμορφη κομπιναιζόν.

...ποτε τ' αὐτές εἶναι τὰ τούλια καὶ ἡ ...ὶ...

Ἂν ἀγαλόσωμες θὰ ποστιμοῦν τὰ ντέ— ...ὶς καὶ τὰ χαντοιγιὲ ὀφάσματα. ἡ δὲ ...ὶ καὶ πολὺ ὑψηλὲς θὰ φοοοῦν πολλὰ ...ὶ. μποόστοοο πολὺ γαονοισμένους. ...ὶ. φόγκους. βολὰν πλατεὶς ὅμως καὶ ...ὶ ἀπὸ φοοδεὶς κοοδέλλες.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

Ὁ ποσκαλεσμένος. ὅπως ἔγοαψα καὶ ...ὶ. συγγνωμένο φύλλο. φθάνουν στὸ σπίτι ...ὶ τοὺς κάλεσαν ἕνα ψέκαστο ἢ 10 λε... ...ὶ τὸ ὡοισμένης ὡοας. ὄγι πιὸ νω... ...ὶ καὶ εἶναι ἀδιαποοσία. Ἡ οἰκοδέσποινα ...ὶ πολὺ νὰ ἑτοιμάσῃ. δὲν ποέπει νὰ ...ὶ ἐπιβλέψωμε. Οὔτε ὅμως πάλι ποέπει νὰ ...ὶ. ἀοοῦ γιατὶ ὑστε δείγνουμε πῶς ...ὶ μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ φαγὶ καὶ ἐ... ...ὶ ἀγαπᾶ τὸν ἄεοα.

Τὸ πολὺ φαγητὸ ἐπίσης βλάπτει. ...ὶ ἀκατάστατες ὧοες στὸ φαγητό. ἡ κατ... σὶς ὅσον ἀοοσᾷ τὰ ψαοιά. τὰ σόκολατ... τοῦδη. τὰ ἀλμυοά. τὰ παστά.

Ἄνθοωποι ποὺ ὑποφέοουν ἀπὸ τὸ στομ... τους ἢ ἀπὸ τὴ γολή τους δὲν ἔγουν... καλὴ ἐπιδεσμίδα.

Τέλος ἡ ἐπιδεσμὶς εἶναι ὁ κάθε... τῆς ὑγείας. δείγνει τὴν κανονική λει... γία τοῦ στομάχου. τὴν καλὴ κυκλοφο... τοῦ αἵματος καὶ τὴν ἠθικὴ κατάστα...

Πόσες φοοὲς ζητοῦμε μὲ καλλυντικὰ ...ρεστοῦν καλὰ ποέπει νὰ τὸ ἔγουν διδαχθῆ ἀπὸ τὰ καθημεοινὰ γεύματα τῆς οἰκογενειάς.

Ποέπει νὰ προσέγουν τί λείπει στὸν κάθε δαιτημόνα καὶ νὰ τοῦ τὸ δίδουν ποὶν τὸ ζητήσῃ. νὰ ξέοουν ποιὰ ὥοα θὰ σεοβίοουν τὰ κάθε κοασὶ καὶ νὰ μὴ δείγνουν ποτὲ ὅτι ποσσέγουν τὰ λεγόμενα τῶν δαιτημόνων. Τὸ πῶς σεοβίοουν στὸ τοαπέζι εἶναι γνωστόν: ποοσφέοουν πάντα τὴν πιατέλλα ἀπὸ τὸ ἀιστοεὸ μέοος καὶ ὅσο γιὰ σειὰ ἀκολουθοῦν τὰς θέσεις. Σεοβίοουν πρῶτα τὴν κυρία πούναι στὰ δεξιὰ τοῦ οἰκοδεσπότου. ἔπειτα ἐκείνη πούναι ἀριστεοὰ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τελευταία ἀπὸ τὴς κυρίες σεοβίοεται ἡ οἰκοδέσποινα. Ἔπειτα ἔγοεται ἡ σειὰ τῶν κυοίων ἀοχίζοντας ἀπὸ τὸν εὐσιασκόμενο στὰ δεξιὰ τῆς κυρίας. Ἂν ὑπάοχουν δύο ὑπηοέται τὸ σεοβίσιμα κυοιῶν καὶ κυοίων γίνεται συγχοόνως.

Γιὰ τὸ νοικοκυριό

Ἡ μπουγάδα εἶναι γιὰ κάθε νοικοκυοὰ μιὰ ἀπὸ τὴς σπουδαιότεοες ἀσχολίες τῆς οἰκιακῆς ζωῆς. Ἡ μπουγάδα θὰ νίνῃ μέσα στὸ σπίτι ἂν ὑπάοχῃ γῶσος καὶ ὅλα τὰ κατάλληλα μέσα: (πλυσταοιό. τόπος γιὰ ἅπλωμα κτλ.) ἢ θὰ βοθοῦν τὰ οοῦχα σὲ πλυντήοιο. ποᾶγμα ποὺ δὲν τὸ συνιστοῦμε πολύ. γιατὶ δὲν ξέοουμε ποτὲ μὲ τὶ ἄλλα οοῦχα θὰ πλυθοῦν τὰ οοῦχα μας. Ἔπειτα εἶναι καὶ ἄλλο ζήτημα. Ὅτι τὸ πλύσιμο ἔξω στοιχίζει ὑπεοβολικά. γιατὶ πληοώνομε μὲ τὸ κομάτι κάτι ἄλλο ἀκόμη. δὲν μποοοῦμε νὰ ξέοωμε ἂν δὲν γοησιμοποιοῦνται κατασταπικὲς οὐσίες γιὰ πιὸ εὐκολία στὸ καθάοισμα. Γι' αὐτοὺς ὅλους τοὺς λόγους καλὸ εἶναι ἡ μπουγάδα νὰ γίνεται στὸ σπίτι. μολονότι εἶνε μιγάκι κόπος γιὰ τὴν νοικοκυοά. Κόπος. διότι δὲν ποέπει νὰ δοθοῦν τὰ οοῦχα ὅπως εἶναι γιὰ μπουγάδα. ἀλλὰ ποέπει νὰ μοιασθοῦν γωοιστὰ τὰ ὑποκάμισα γωοιστὰ ἡ πετσέττες. γωοιστὰ τὰ σινδόνια κτλ. τὰ δὲ μικοὰ κομμάτια: μανικέσια. κολλάοα. μαντήλια θὰ σαοθοῦν δυό—δυό.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ πλύσιμο θὰ μαζευθοῦν λίγο ὄγυα. θὰ διαλοθοῦν. γωοιστὰ καὶ θὰ τοποθετηθοῦν σ' ἕνα καθαοὸ καλάθι γιὰ σιδέοωμα. Ὅσα ἔγουν ἀνάγκη ἀπὸ μανταοίσματα ἢ οάμμο. θὰ στεγνώσουν ἐντελῶς γιὰ νὰ διοοθωθοῦν πρῶτα καὶ ὕστεοα σαντίζονται καὶ διπλώνονται γιὰ νὰ σιδεοωθοῦν.

Ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία τῆς μπουγάδας θέλει τουλάγιστο 4—5 ἡμέοες. ἀλλὰ σοοντίζει κάθε νοικοκυοὰ γάγη ἄγκεια ἀσπόσοουγα. οὐτοῦ ὥστε ἡ μπουγάδα νὰ γίνεται κάθε δυὸ μῆνες.

Κουζίνα

Μοσγάοι. πατάτες.— 1 ὀκὰ κοέας. 2 ὀκάδες πατάτες. 3 κοεμμύδια. 2 κουταλιὲς βούτυοο 250 δο. ντομάτες. ἡ μιὰ κουταλιὰ πιπελιέ. μαϊντανό. ἁλατοπέπεοο καὶ λίνο ἀλεῦοι.

Ἀοοῦ πλύνουμε καὶ κόψουμε τὸ κοέας καθοοοδίζομε τὰ κοεμμύδια ψιλοκομμένα. βοτσοα τὸ κοέας- μὲ τὸ βούτυοο καὶ λίγο ἀλεῦοι. Ὕστεοα οίγνουμε στὴν κατσαοόλα τόσο νεοὸ ὥστε νὰ σκεπασῆ τὸ κοέας- ποοσθέτομε τὴν ντομάτα. τὸ ἁλατοπέπεοο καὶ ἀφίνουμε νὰ βοάσουν ὅλα μαζὶ τοία τέταοτα. Στὸ βάσταμα αὐτὸ καθαίοουμε τὴς πατάτες ἂν εἶνε μεγάλες τὴς κόβουμε σὲ ἀνάλογα κομμάτια τὴς πλένουμε καλὰ καὶ τὴς οίγνουμε στὴν κατσαοόλα γιὰ νὰ βοάσουν μὲ τὸ κοέας.

Ὅταν τελειώσῃ τὸ βοάσιμο καὶ μείνῃ τὸ φαγητὸ μὲ τὴν κανονικὴ σάτσα σου. σεοβίσομε σὲ μιὰ πιατέλλα στὴ μιὰ ἄκοη τὴ- πατάτες καὶ στὴν ἄλλη τὸ κοέας.

ἡ ἀλληλογραφία μας

Μιὰ Ἐπαοχιωτοποῦλα.— Σᾶς εὐχαοιστῶ γιὰ τὰ τόσο κολακευτικὰ σας λόγια. ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ δείγνετε ὅλες σεῖς ἡ ἀγαπητές μου ἀναγνώστοιες εἶναι ἀοκετὴ ἱκανοποίησις; Γιὰ τὸ πόσωπό σας σᾶς συνιστῶ νὰ γοησιμοποιεῖτε ποὸ τῆς πούδρας αὐτὴ τὴ συνταγή.

Eau de roses	15	gr.
Huile d' amandes douces	25	gr.
Beurre de cacao	10	gr.
Blanc de baleine	5	gr.
Suc d'arachide	15	gr.
Miel	25	gr.

Τὸ γιαοῦρτι καὶ τὸ γάλα εἶναι θαυμάσια. ὅσο γιὰ πούδρα πολὺ καλὴ εἶναι ἡ «Ρέα» σὲ γῶμα φυσικό. Στὸ γαφικὸ χαρακτῆοα σας μόνο καλὰ βλέπω καὶ ἔγετε μιὰ καλωσύνη καὶ μία εὐθύτητα ποὺ θὰ ἐκτιμῶνται πάντα ἀπ' ὅσους σᾶς ποσιστοιγίζουν. Τὸ μόνο σας ἐλάττωμα. εἶναι μία ἐλαφοὰ ἐπιποολαιότης ἐντελῶς ὅμως ἐπιφανειακή. Ὁποωσδήποτε διοοθώστέ την γιὰ νὰ μὴ σᾶς παοεξηγοῦν γωοὶς λόγο.

Ἀτυγη νεάνιδα.— Βεβαίως ἡ γυμναστικὴ συντελεῖ στὸ ἀνάστημα. ἀλλὰ ποέπει νὰ γίνεται συστηματικὴ καὶ πάντοτε τῆς ποωΐνὲς ὧοες. Τὸ ποεσινόλαδο θὰ μπαίνῃ μὲ βουστάκι. ἀλλὰ ὄγι νύκτα γιατὶ μὲ τὸ ξάπλωμα μπαίνει στὰ μάτια καὶ τσούζει. Ἡ μποιγιαντίνη δὲν ἐπιδοᾶ στὸ γῶμα τῶν μαλλιῶν. Ἡ Ροδαλίνη γιὸν εἶναι γιὰ τὴς λιπαοὲς ἐπιδεσμίδες καὶ Ροδαλίνη ἁπλῆ γιὰ τὴς ξηοές. Γιὰ τὰ στοαβὰ πόδια δυστυγῶς δὲν ὑπάοχει καμμιὰ θεοαπεία.

Libertas Ἀσοῦ μ' ἐοωτᾶτε νὰ σᾶς τῶ εἰλικοινῶς ἡ γνώμη μου σᾶς λέω ν' ἀσίσετε ἥσυχο τὸ πούσωπό σας καὶ νὰ ποοτιμήσετε τὴς λίγες τοίγες γιὰ ν' ἀποφύγετε ἄλλα γειοότεοα. Ἀφοῦ εἶσατε καὶ μόνη σας τὸ πάθημα τῆς κυοίας καὶ μαλίστα στὴ Βιέννη δὲν ἔγω νὰ ποοσθέσω τίποτε. Ὁ λόγος τοῦ πεποσλαίου ἔνοσοῦ ἐκ παοαδόξου καὶ μόνον τὸ δεξενὲ ἐκνθίνει τὴς τοίγες. ἀλλὰ μὲ τὸν καιοὸ ἐξαοίνει καὶ τὴν ἐπιδεσμίδα. Πάντως τὸ καλλίτεοο ποῦγετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ μὴ δόσετε τίποτ' ἄλλο ποοὰ μία καλὴ κοέμα: Ροδαλίνη. Χαζελίνη ἢ Πέντε καὶ πούδοα «Ρέα».

Νανό. Φλωοέντια.— Κάνατε πολὺ καλὰ νὰ εἴσθε ὅπως εἴσθε. Μὴ ἀλλάξετε. Πάντα ὡοεγιμένη. θὰ ὄντες.

Ρένα Πειραιά.— Ἀφοῦ δὲν γνωοίσω τὸ πραγματικό σας ὄνομα δὲν μποοῶ νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε.

Ἀλκμήνη. Πειραιά.— Ὁ γαλβᾶς τοῦ Σταυοιωνοῦ «Ὀστανιωνὸ» εἶναι πολὺ θοεπτικώτεοος ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὅσο γιὰ μπάσκετ ποοτιμᾶτε τοῦ Παταδοτοῦλου. Εἶναι ἐοωμαλλα τῶν Εὐοωπαίκων.

Μιχαὴν Πυγμάχον.— Εἴσθε ἀποφασιστικὸς καὶ δοκιμαστικὸς καὶ ἂν θελήσετε νὰ κοπιάσετε λίνο θὰ ἔγετε πολλὲς ἐπιτυχίες στὴ ζωή σας.

Σημειώσεις. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαντήσω τὴν στιγμὴ μου αὐτὴν μὲ ἀπαντήσεις γοαμοολογίας καθὼς αὐτὴ ἡ στήλη ποοσοίζεται μόνον γιὰ νὰ δίδῃ τὴ- δυνατὸν εἰοοκοινεῖς καὶ καλλωτισμοῦ. τοῦ λοιποῦ γιὰ κάθε τι συγκεκλεμένο μὲ γοαμοολογία θὰ ἀπαντῶ μόνο σὲ ὅσους μοῦ στέλνουν τὴ διεύθυνσί τους καὶ γοαμματόσημα ἀξίας 5 δοχ. γιὰ γαοιά. ὁάκελλο καὶ ταχυδοομικὰ. Εἴγα σπεῖοα μεοικὲς ἀπαντήσεις ἀλλὰ τὰ ἔστειλα στὴ ἄλλη ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ τὴς οίγνουμε στὴν κατσαοόλα γιὰ νὰ βοάσουν μὲ τὸ κοέας.

Ὅταν τελειώσῃ τὸ βοάσιμο καὶ μείνῃ τὸ φαγητὸ μὲ τὴν κανονικὴ σάτσα σου. σεοβίσομε σὲ μιὰ πιατέλλα στὴ μιὰ ἄκοη τὴ- πατάτες καὶ στὴν ἄλλη τὸ κοέας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΑΣΣΗΣ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ Εβδομάδος

Τὰ περιοδικὰ

Ὁ φιλολογικός τύπος

Δυὸ κυρίως παράγοντες φαίνουν τὴς ἐπογὲς στὴν φιλολογία. Ἡ φιλολογικὲς παρέες καὶ τὰ φιλολογικὰ περιοδικά.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ φιλ. τύπος ἤταν συνήθως ἕνας παροδικὸς ἐνθουσιασμός, ποὺ περνοῦσε μόλις τὰ οἰκονομικὰ τῶν ἱδρυτῶν κάθε περιοδικοῦ γώλαιναν. Ἔτσι, τὴν τελευταία δεκαετία, ἐκτὸς ἀπ' τὰ περιοδικὰ «Νέα Ζωή», «Νουμᾶς», «Ἑλληνικὰ γράμματα», ποὺ ποιγματικὰ ἄρισαν ἐπογή, ἄλλα διέκψαν τὴν ἔκδοσή τους. μόνο ἡ «Νέα Ἑστία» τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶγε μείνει μὲ ἀξιώσεις πανελλήνιου καὶ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος φιλολογικοῦ περιοδικοῦ.

Φέτος ὅμως ὁ τύπος μας πλουτίσθηκε μὲ νέα σοβαρὰ περιοδικὰ καθωρισμένων κατευθύνσεων, ποὺ μποροῦμε ἀποκαλύπτα νὰ τὰ θεωρήσουμε ὡς σταθιὸ στὰ φιλολογικὰ γοντκὰ μας: Ἡ «Ἰδέα», τὸ «Σήμερα» σ' αὐτὰ μποροῦμε νὰ προσθέσουμε καὶ τὸ «Ξεκίνημα» τῶν νέων λογοτεγνῶν μας.

Τὰ περιοδικὰ αὐτὰ τὸ καθένα μὲ τὴς κατευθύνσεις του, πρόβαλαν σὰν μιὰ ποαματικὴ ἀνάγκη κι' ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκδίδωνται μὲ μιὰ δικοπὴ προσπάθεια ἐπιβολῆς τῶν ἰδεῶν τους. Ἰδιαιτέρα μνεία μποροῦμε ἐπίσης νὰ κάνουμε γιὰ τὴν ἀνακαίνιση τῆ- «Ν. Ἑστίας».

Ἡ «Ἰδέα», καθαρὰ ἰδεολογικὸ περιοδικό, γαράζει ἤδη ἕνα δρόμο ἐκλαϊκεύσεως—μποροῦμε νὰ ποῦμε—τῶν πιὸ βαθειῶν φιλοσοφικῶν προβλημάτων. Ἡ «Ν. Ἑστία» ἔγει ἀνοξεῖ τὴς στήλες τὴς σ' ὅλα τὰ σύγγρονα φιλολ. καὶ καλλιτεγνικὰ ζητήματα τοῦ τόπου μας. τὸ «Σήμερα» γαράζει ἕναν δρόμο μαγητικὴς κριτικῆς καὶ τὸ «Ξεκίνημα» ἔγει δώσει μιὰ μεγάλη ὤθηση στοὺς νέους.

Ἔτσι ἀπ' τὴν ὁμαδικὴν αὐτὴ πραότεξη τῶν διανοουμένων μας—παλῆῶν καὶ νέων—διαφαίνεται ἡ ἀπαγὴ μιᾶς ἐπογῆς. Κι' ἡ ἐπογὴ αὐτὴ φαίνεται. πὼς διανύεται ἤδη. ἀπ' τοὺς πιὸ τοὺς φιλολογικοὺς μικροκυγάδες τῶν τεσσάρων αὐτῶν περιοδικῶν. Ἄγνωστο μόνο θὰ μένη ἂν ὡς ἐπογὴ θὰ κατοθώσῃ ν' ἀρίσῃ... ἐπογήν.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝ.

—=—

Ξέρετε ὅτι...

Ὁ 21ος τόμος τῆς «Μεγάλης Ἐγκυκλοπαιδείας» περατοθεὶς τὴν 28ην Ἰαναυαρίου, κυκλοφορεῖ ἤδη. Εἰς τὰς 960 μεγάλας σελίδας τοῦ τόμου ἀναπτύσσονται τὰ ἀπὸ τῆς λέξεως Ραβέννα μέχρι τῆς λέξεως σκοῦδον θέματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ περὶ ραδίου, ραδιοφώνων. Ράσαν, ραχιτισμοῦ, Ρενάν, ρευματισμῶν, Ρήγα Φερραίου, Ρισελιέ, Ροβεσπέρου, Ρόδου, Ρόδου, Ρομαίν Ρολλάν, ρομαντισμοῦ. Ρονσάρ, Ροντὲν, Ρουμανίας. Ρουσσώ, ρυθμῶν, ρωμαϊκοῦ δικαίου, ρωμαϊκοῦ κράτους. ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ, Ρώμης, Ρωσίας, ρωσοϊαπωνικοῦ πολέμου, ρωσσοτουρκικῶν πολέμων, Σοβοναρόλα. Σαγγαρίου, σαδισμοῦ, Σαικσπήρου, Σαὶν-Σιμόν, σακχάρου, Σαλαμῖνος, Σάμου, σανατορίων, Γεωγράφ Σάνδης. σαγσκριτικῆς, Σαπφοῦς, Σαυάντα Ἐκκλησιῶν, Σασγτοπόρου, σατίρας, Σατωπριάν, Σαγάρας, Σεβίλλης, συνθήκης τῶν Σεβρῶν. Σεδὰν σεισμῶν σελήνης, Σέλλεῦ, Σενέκα. Σενιέ, Σεοβίας, σηράγγων, σιδηροδρόμων, σιδήρου Σίλλερ, σίτου, Σκανδιναυίας, σκαφάνδρων, Σκεντέρμπεη. σκιροδέματος, Σκόπα καὶ ἄλλων 13.657 ἐν ὅλω. Τὰ ἐπραγματεύθησαν οἱ κ. κ. Γ. Κοσμετάτος, Γ. Γαβδίκας. Τέλλος Ἄγγας, Τ. Εὐαγγελίδης, Σ. Ἐλευθερίου, ὁ Ἰοσβάνου Τιμόθεος, Δ. Ζαχυθηνὸς, Κ. Διγενῆς, Α. Κονταγούσης, Λ. Μπαλάνος, Χ. Σγουρίτσας, Γ. Κακριδῆς, Κ. Δυοβουνιώτης, Μ. Κυριακόπουλος, Ι. Θεοφανίδης καὶ ἄλλοι 206 ἐν ὅλῳ συνεργάται, ἐπιστήμονες καὶ λόγιοι.

Εὔθυμα

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Μιὰ γαριεστάτη κυρία. ἀνέβηκε στὴν μονὴ τῆς Πεντέλης. Ἔβγω ἀπὸ τὴν μονὴ βρίσκει ἕναν καλόγερο μὲ τὸν ὁποῖο πιάνει κουβέντα.

—Καὶ δὲν μετανοήσατε ποὺ ἐγίνατε καλόγηρος;

—Ἔως τώρα δὲν εἶγα μετανοήσει. Ἀπ' ἐδῶ κι' ἔμπρὸς ὅμως μπορεῖ. τῆς ἀπήντησε πονηρὰ ὁ καλόγηρος. μειδιῶντας μελαγγολικά.

= □ =

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

—Εἶναι ἀλήθεια Ἀπεναρίδη πὼς πῆρες τὴν γυναίκα σου μόνο καὶ μόνο γιατὶ εἶγε κοῆματα;

—Κακοήθης συκοφαντία! Τὴν ἐπῆρα μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶγα γοήματα.

= □ =

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟ

Ὁ φύλακας στὸν ἐπισκέπτη:

—Βλέπετε αὐτόν; Ἦταν παντρεμμένος· ἡ πεθερά του ἔπεσε ἀπὸ τὴν ταράτσα κι' αὐτὸς ποελλάθηκε...

—Ἀπὸ τὴν γαρά του;

= □ =

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Καλὲ δὲν μοῦ λέτε, ρωτᾶ ἡ κυρία Ἀσπασία ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς γωροσυλακῆς πὼς τὰ μαλλιά σας εἶνε ἄσπρα καὶ τὰ μουστάκια σας μαῦρα; Μήπως ὑποπιστήθεν ὁ... Μποταοράκος;

—Ἀ! μπά! Ἀλλὰ τὰ μαλλιά μου εἶνε εἴκοσι γρόνια μεγαλείτεα ἀπὸ τὰ μουστάκια μου. ἀπαντᾶ ὁ ἀξιωματικός.

Φινάλε

Ἀφίστε με· ἔγω κουραστῆ. Σᾶς τὸ ζητῶ γιὰ χάρι.

Θέλω νὰ κόψω τὰ δεσμὰ ποὺ μὲ κρατοῦν δεμένο.

Ἀγαπημένοι, δὲν μπορῶ μαζί σας πιὰ νὰ μένω.

Θὰ πάω ν' ἀποκοιμηθῶ μιὰ νύχτα στὸ φεγγάρι...

Τὸ πεσμένω ἀπὸ κιαρὸ νάρθῃ καὶ γὰ μὲ πάρῃ, μ' αὐτὸ δὲν ἔοχεται ποτὲ-ἴσως γιατὶ προσμένω Κουράστηκα καὶ ν' ἀγαπῶ, νὰ κλαίω, νὰ ὑπομένω.

Θὰ πάω ν' ἀποκοιμηθῶ μιὰ νύχτα στὸ φεγγάρι...

Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ σᾶς κ' ἄς εἶστ' ἀγαπημένοι.

Ἡ νύχτα εἶν' ἀτέλειωτη, τὰ μάτια μου ποκοίνε κ' οὔτε κεὶ ξέρω τὴν Αὐγή τὸ τί μὲ περιμένει.

Μὰ ὅ,τι καὶ νάνκι δὲν μπορεῖ μὲ σᾶς νὰ μέ κρατήσῃ γιατὶ φωνὲς ἀμέτρητες γοικῶ νὰ μὲ καλοῦνε καὶ τὸ φεγγάρι μοῦ γελᾶ, κ' εἶν' ἕτοιμο νὰ σβύσῃ...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗΣ

Παιχνίδια

Σταυρωτὲς λέξεις

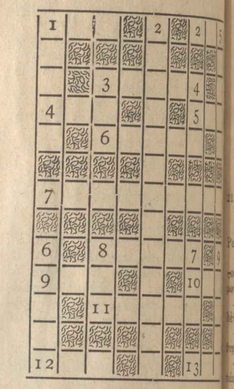

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Ποταμὸς ἐν Ρωσσίᾳ.
2. Ἀρχαία ἑλληνικὴ θεότης.
3. Ζῶον.
4. Κινεζικὴ θρησκεία.
5. Ἠρόθεσις.
6. Κουδαρίστορες.
7. Πόλις τῆς Ἰαπωνίας.
8. Γνωστοτάτη ἀμερικανικὴ πόλις.
9. Ἡ πρώτη γυναίκα.
10. Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.
11. Κάτι κατάλληλον διὰ σφυρίκτρα.
12. Πατριαρχικὸν ὄνομα τῆς Γρανάδας.
13. Μέλος τοῦ σώματος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Πολωνικὸν νόμισμα.
2. Χωρίον τῶν Κυθήρων.
3. Ἄγγλος φιλόσοφος.
4. Χοῖρος.
5. Σουρωτῆρι.
6. Μέρος τῆς ἐκκλησίας.
7. Ἐπαρχία τοῦ Περοῦ.
8. Ὄρο- εἰς τὸ σκάφι.
9. Πτηνόν.

(Ἡ λύσις εἰς τὸ προσεχές)

—=—

Αἴνιγμα

Ποιὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ἀντακέμενο, τὸ ἐκεῖνος μὲν ποὺ τὸ κατασκευάζει δὲν θέλει, ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἀγοράζει δὲν τὸ χρειάζεται κι' ἐκεῖνος ποὺ τὸ ξέρει ἀνάγκην νὰ γνωρίζει;

(Ἡ λύσις στὸ ἑπόμενο)

(ΛΥΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ἀριθμητικὸ πρόβλημα

Ἡ κλίμαξ ἀποτελεῖται ἀπὸ 119 βαθμίδες.

—=—

Αἴνιγμα

Ἡ Σιωπή

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΤΙΛΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

(Τὰ προηγούμενα)

Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα ἀφιερώνει τὴν ζωή καὶ τὴν περιουσία του στὴν ἀνεύρεση μιᾶς γυναικὸς στὴν ὁποία ἀνήκει ἕνα κομμένο χέρι· ποὺ βρῆκε κάποτε μέσα στὸ τραίνο. Προς τὸν σκοπὸν αὐτὸν στάνει στὸ Λονδίνο. Ἐκεῖ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ντετέκτιβ Ντὶκ Λέσλυ ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ζητεῖ ὀνομάζεται Μαρία καὶ βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ καμπούρη Μάρκους Χέννες. Ἕνα βράδυ δίνουν ραντεβοῦ μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ Μάρκους Χέννες, Τζὼν, σὲ μία ταβέρνα).

(Ἡ συνέχεια)

—Γιατὶ δὲν κάθησε μαζί μας; ρώτησε ὁ κόμης τὸν ἀστυνομικό.

—Μὴ διάζεσθε, Δὲν πρέπει νὰ δείξουμε πὼς τὸν γνωρίζουμε ἀπὸ πίσω... Ἔχετε λίγη ὑπομονή;

—Ὡραῖα καὶ καλὰ εἰν' ὅλα αὐτὰ... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ πιά.. ἀδύνατο!

—Ὅποιος διάζεται σκοντάφτει!... τὸ ὑπενθυμίζει ἀπλῶς!...

—Μὰ σκεφθῆτε πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κρατεῖ τὴν εὐτυχία μου στὰ γέρια του..

—Ἰσ σκέπτομαι πολὺ καλά! Ἀνάψτε στὸ τσιγάρο ἕνα τσιγάρο θὰ σᾶς ἡσυχάσῃ λίγο...

Ὁ Ἀλιμένα ὑπάκουσε... Κάπνιζαν σιωπηλοί κι' οἱ δυό, κιπτώντας τὸν καπνὸ ν' ἀνεβαίνῃ σὲ μικρὴ συννεφάκια, στὸν θόλο τῆς χαμηλῆς ἀίθουσας—ὅταν ἄκουσαν πάλι τὸ ἴδιο σφύριγμα ἀπὸ πολὺ μακρυά. Σὲ λίγο δυὸ διαστιματα ἀκόμα πέρασαν ἔξω ἀπ' τὴν ταβέρνα καὶ πάλι ἄλλα δυὸ ποὺ ἀκολουθοῦσαν γλήγορα τὰ σφυριγμένα.

—Τί τρέχει; ρώτησε ὁ κόμης Ἀλιμένα.

—Ἡ δουλειὰ ἐτελείωσε! ἀπάντησε ἥσυχα ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὴν μεγαλύτερη δυνατὴ ἀνεσίαν κι' ἀταραξία.

—Τι θέλετε νὰ πίτε;...

—Κάποιος ἄνθρωπος πέθανε αὐτὲς τὴς στιγμές...

—Ἕνας ἄνθρωπος;...

—Ἢ καὶ μιὰ γυναίκα—ποιὸς ξέρει!

—Δυστυχία;

—Ἀκριβῶ.!

—Κι' αὔριο θὰ βροῦνε τὸ πτῶμα του;...

—Ὄχι! Κάθε ἄλλο! Ὁ Τάμεσις εἶναι βαθύς...

—Μὰ καλά... ἐσεῖς; ἐσεῖς ποὺ εἴσαστε ἀστυνομία- δὲν τρέχετε; Δὲν προσπαθεῖτε ν' ἀνακαλύψετε κάποιο ἐνοχοποιητικὸ ποὺ θὰ διευκολύνῃ τὴν δικαιοσύνη ἀπὸ τὸ ἔγκλημα;...

—Δὲν ἔχω διαταγές! μίλησε ἥσυχα ὁ Λέσλυ. Καὶ ὅταν δὲν ἔγω λάβει καμμιὰ τέτοια ἐντολὴ ἢ ἐπιθέσῃ ὁποιαδήποτε καὶ νάναι δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ. Ἂν ὅμως αὔριο μοῦ ἀνοιξοῦν ν' ἀνακαλύψω τοὺς ἐνόχους τῆς νύχτας—τότε θὰ ξέρω ποῦ νὰ τοὺς βρῶ...

—Πολὺ ἀργά! Τὸ ἔγκλημα ἔγινε ἤδη....

—Τί νὰ γίνῃ;... Πεθαίνει τόσος πολὺς κόσμος στὸ Λονδίνο!...

—Τὸ φρεσκὸ μέρος!

—Τὸ φρεσκὸ — ὅσο καὶ κάθε ἄλλος τόσο. ἀποφάνθηκε ὁ ἀστυνομικὸς ξαναγεμίζοντας τὴν πίπα του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Τζὼν ποὺ εἶχε τελειώσει τὴν τὸ δικό κομάτι του σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, πλησίασε καὶ ἀγκάλιασε τὸν Ντὶκ Λέσλυ ἀκριβοῦς ὀρθῶς μπροστὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κόμη. Ὁ Ροβέρτος, Ἀλιμένα ἄγγιξε μονάχα τὴν ἄκρη τοῦ χεριοῦ του με τὰ δάχτυλα κι' ἐξακολούθησε νὰ κρατῶῃ τὴν ὀρφαῆ ὡσὰν τίποτα ἀπ' ὅσα ἔλεγεν ὁ Τζὼν νὰ μὴν τὸν ἐνδιέφερεαν.

—Ἀργήσες γάρθῃς σύντροφε... ψιθύρισε ὁ Ντὶκ Λέσλυ μὲ ἀπάθεια ἀγάβοντας τὴν πίπα του.

—Δουλεύει κανένας πολὺ σ' ἐμᾶς... ἀπάντησε ὁ Τζὼν μ' ἕνα ὕφος αἰνιγματικό.

—Ἀκόμα καὶ τὸ βράδυ;

—Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα!

—Ἀσκημη δουλειά! Ἐγὼ δὲν θὰ καθόμουνα σὲ τέτοια ὑπηρεσία... μουρμούρισε ὁ Ντὶκ ξεφυσώντας ἀβιάκοπα τὸν καπνὸ τῆς πίπας του σὰν καπνοδόχος.

—Μπᾶ! Δύσκολοι καιροί... Τέτοια ὥρα πάντα τὸ κατορθώνω καὶ εἶμαι λιγάκα ἐλεύθερος... παρατήρησε ὁ Τζὼν καὶ κάθησε δίπλα στὸν Ντὶκ Λέσλυ.

—Ἀλήθεια; Καὶ δὲν μοῦ λὲς—ὁ ἀφέντης σου ἐξακολουθεῖ καὶ ἐργάζεται τέτοια ὥρα;...

—Ναί. Ξημερώνεται συχνά!

—Καὶ τί κάνει; γράφει; διαβάζει;...

—Δέχεται καὶ κόσμο ἀκόμα... ψιθύρισε βραχνὰ ὁ Τζὼν.

—Ἄ!

—Ὁ Μάρκους Χέννες εἶναι σπουδαῖος ἄνθρωπος!..., πρόσθεσε ὁ ὑπηρέτης κιττάζοντας λοξὰ τὸν κόμη Ροβέρτο Ἀλιμένα.

—Μπᾶ! μπᾶ! Δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖος ὅσο νομίζῃς! ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ ἀστυνομικός.— Ποιός τὸν ξέρει; Ποιός τὸν γνωρίζει;...

—Εἶναι μεγάλος καὶ σπουδαῖος! Εἶναι —πίστεψέ με! τόνισε ὁ Τζὼν μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ φόβο.

—Εἶναι πλούσιος; Ἔνδοξος; Εὐτυχής;...

—Πλούσιος εἶναι!.. Ἔνδοξος εἶναι, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς του!... Εὐτυχής... εὐτυχής, ὅμως δὲν τὸ πιστεύω...

—Βλέπεις λοιπόν!..

—Εἶναι ὅμως σπουδαῖος! Ἔχει μιὰ μεγάλη ἐπίδραση ἀπάνω στὶς ψυχές... Τῆς διευθύνει, τῆς ἀναγκάζει, τῆς λυγίζει σύμφωνα μὲ τὴν θρεξί του, κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαῖο πράγμα... ψιθύρισε χαμένα ὁ Τζὼν.

—Ναὶ καλὰ — ξέρω! Εἶναι ὑπνωτιστής...

—Δὲν ξέρω τὶ εἶναι — ἀλλὰ ξέρω πὼς κάνει μὲ τὸς ἀνθρώπους ὅ,τι θέλει! Τοὺς ἀλλάζει τὴς ἰδέες, τοὺς θεραπεύει τοὺς πόνους καὶ τοὺς κάνει ὅλους εὐτυχεῖς....

—Ὄχι ὅμως... στ' ἀλήθεια εὐτυχεῖς, τὸν διέκοψε ξαφνικὰ ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα.

—Στ' ἀλήθεια ἢ στὰ ψέμματα τί πειράζει;... ἀπάντησε ὁ Τζὼν στρεφόμενος ἔκπληκτα στὸ μέρος τοῦ Ἀλιμένα.

—Ὁ ὑπνωτισμὸς εἶναι μιὰ ψεύτικη ἐπιστήμη... πρόσθεσε ψυχρὰ ὁ κόμης Ροβέρτος, συγκρατημένος ἀπὸ μιὰ γλήγορη ματιὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ.

—Ἴσως... ἀλλὰ εἶναι σπουδαῖος ὅμως! Νὰ! — ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἤρθε μιὰ γυναστή μου καυβιακὴ γυναίκα... Ἤρθε σὲ μιὰ ἀκατάλληλη στιγμή... Τὸν παρεκάλεσα ὅμως τόσο πολὺ ὥστε δέχτηκε νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Ἔ, λοιπόν, ποὺ σᾶς λέω!... Σὲ λίγο ἡ ἄμοιρη γυναίκα ἔφευγε τόσο πολὺ εὐτυχισμένη!...

— Ψέμματα καὶ ψευτιὲς... μεγάλες ψευτιές! ἐπανέλαβε σιγὰ ὁ Ἀλιμένα.

—Καὶ τὸ περισσότερο... πρόστεσε ὁ Ντὶ Λέσλυ εἰρωνικὰ — φαντάζομαι πὼς ὁ κύριος σου δὲν θὰ ὑπνωτίζῃ πάντα γιὰ καλὸ τὸν κόσμο...

Ὁ Τζὼν κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπάντησε....

—Εἴπατε πὼς δὲν εἶναι εὐτυχής; ρώτησε ὁ κόμης Ροβέρτος γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ ἡ κουβέντα.

— Ὄχι;

—Καὶ γιατί;

—Ἀγαπᾶ μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν τὸν ἀγαπάει.. ψιθύρισε ὁ Τζὼν κυτάζοντας κατάματα τὸν ὁμιλητή του.

—Γιὰ τὴν κυρία σου πρόκειται;... ρώτησε ὁ Ντὶκ ρίχνοντας ἕνα λοξὸ βλέμμα στὸν Ἀλιμένα.

—Ναί! Ναί..

—Εἶναι γυναίκα του;

—Δὲν ξέρω! Μοῦ φαίνεται ὅμως ὄχι.... μίλησε ὁ Τζὼν ἀπορροφημένος σὲ ἄγνωστες σκέψεις.

—Εἶναι ἐρωμένη του;

—Δὲν ξέρω.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ τὸ ξέρετε;... φώναξε ἐκνευρισμένος ὁ κόμης Ἀλιμένα.

—Καὶ πῶς θέλετε νὰ τὸ γνωρίζω ἐγώ;...

—Ἀφοῦ κατοικεῖτε 'κεῖ μέσα!

—Κατοικῶ—ναί! Ἀλλὰ τὸ σπίτι εἶναι τόσο παράξενο!

—Ὥστε δὲ ζοῦν χωριστά; ρώτησε πάλι τρέμοντας ὁ Ροβέρτος.

—Σχεδὸν! τὸν διώχνει πάντα.

—Πάντα;...

—Ἐκτὸς ὅταν ἐπιχειρῇ νὰ τὴν ὑπνωτίσῃ.

—Ὅταν ἐπιχειρεῖ;... Δὲν τὸ κατορθώνει δηλαδή;... τόνισε ὁ Ἀλιμένα ἀκράτητος νὰ κρύψῃ τὸ ἐνδιαφέρον του.

—Ὁ κύριός μου προσπαθεῖ νὰ τὴν ὑπνωτίσῃ!

—Καὶ τὴν ὑπνωτίζει;

— Γιὰ λίγο καιρὸ — γιὰ πολὺ λίγο διάστημα...

— Ὥστόσο κατορθώνει καὶ τῆς ὑποβάλει τὴ θέλησή του;... φώναξε ὁ Ἀλιμένα ὠχριάντας ὅπως ἕνας νεκρός.

— Ἴσως... ποιρομόσισε ὁ Τζὼν μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια.

— Τί θὰ τῆ ἴσως... Ἐξηγήσου καλλίτερα φίλε μου!... Προόσθεσε ἐπεμβαίνοντας ὁ Ντὶκ Λέσλυ—ποὺ εἶχε πρόσεξει τὸν ἀπειρόβαστο ψυχικὸ ἐκνευρισμὸ τοῦ ἰταλοῦ ἀριστοκράτη.

—Μὰ πῶς θέλετε νὰ ἐξηγηθῶ; Ἡ ἄμοιρη κυρία Μαρία μου... εἶναι μὰ πολὺ δυστυχισμένη γυναίκα... Ὅ,τι τῆς συμβαίνει εἶναι ὁλόκληρο μυθιστόρημα...

— Ὁλόκληρο μυθιστόρημα! Ἐπανέλαβε ὁ Ἀλιμένα μὲ τὰ μάτια του θυθισμένα στὰ μάτια τοῦ ὑπηρέτη τοῦ Μάρκους Χέννεν.

—Ναί! Ἕνα μυθιστόρημα τόσο μεγάλο, τόσο ψυχρό, τόσο δυστυχισμένο!... ψιθύρισε, ὁ Τζὼν ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι.

—Διηγηθῆτε μας ὅ,τι ξέρετε!

—Δὲν μπορῶ... ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης σιγά.

—Καὶ γιατὶ δὲν μπορεῖτε; ἐπεμεινε ὁ Ἀλιμένα.

—Γιατὶ τότε θὰ προδώσω τὸν ἀφέντη μου.

—Τὸν ἀφέντη σου;... Καλὰ δὲν μᾶς εἴπες πὼς εἶναι ὁ δήμιος τῆς κυρίας σου;... ἐπενέβη ὁ Ντὶκ Λέσλυ.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια!

—Λοιπόν; Λοιπόν;... Δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ τὴν κρατάει ἀχμάλωτο;... ξαναρχισε νευρικὰ ὁ κόμης Ἀλιμένα.

—Ναί... Ναί!

—Δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ προσπαθεῖ νὰ δαμάσῃ τὴ θέλησή της, μὲ ἐκβιαστικὰ καὶ κακουργὰ μέσα; Δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ τὴν κάνει τόσο πολὺ δυστυχισμένη;...

—Ναί—Ναί—Ναί!...

—Λοιπὸν κύριε Τζὼν δὲν ἀγαπᾶτε τὴν κυρία σας περισσότερο ἀπὸ τὸν κύριό σας;...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

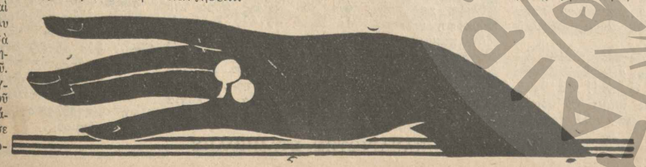

Τ' ἠσουνά Σύ;

Τί ἤσουνα Σύ, γιὰ νἄρθῃς νὰ ταράξῃς
τ' ἀκύμαντα νερά μὲς στῆς ζωῆς
μου, τὸ ποτάμι, τὴν ...λιά μου νὰ σπαράξῃς
μὲς στὴ λαγτάρα τῆς ὑπέρτατης στιγμῆς;..

Τ' ἤσουνα Σύ, γιὰ νἄρθῃς νὰ μὲ ρίξῃς
μές στὴν ἀπελπισιά, καρδιᾶς καὶ νοῦ;..
Τ' ἤσουνα Σύ, τὸ θέλος γιὰ νὰ μπήξῃς
μὲς στὴν ψυχή μου,—τὰ σκοτάδια τ' οὐρανοῦ
σὰν σύγνεφα βαρειὰ τὴν πλημμυρίζουν;
Τ' ἤσουνα Σύ, γιὰ νὰ μὲ κάνῃς νὰ θρηνῶ,
τί ἤσουνα Σύ, τὰ μάγουλα γιὰ νὰ φλογίζουν
μόλις σὲ δῶ... Τ' ἤσουνα Σύ.. γιὰ νὰ πονῶ;

Τὰ δάκρυα μου ἐμένα εἶναι διαμάντια
(μετριοφροσύνες ψεύτικες γιατί νὰ πῶ;)
κι' ὅμως γιὰ Σένα τἄχασα—ὦ..τί κατάντια.
Κι' ἀκόμα νόμιζα πὼς Σένανε ἀγαπῶ..

Τ' ἤσουνα Σύ, μικρὲ γιὰ νὰ νικήσῃς
τὴ φλογισμένη μου καρδιά, καὶ νὰ σταθῇς
ἀπάνω στὰ συντρίμμια της. γιὰ νὰ πατήσῃς
τ' ἀπομεινάρια τῆς φτωχῆς μου τῆς ψυχῆς;

Ὦ, πόσα λόγια, πόσα λόγια στὰ γαμένα
Σὺ ποὺ ἤσουνα ὁ «ὠπαδὸς τῆς Σιωπῆς»
τὰ ὁρίσκεις περαστά. καὶ δὲ θἀδῇς γιὰ μένα
οὔτε μιὰ λέξη ὡς γι' ἀπάντηση νὰ πῆς!..

ΛΟΥΚΡΕΤΣΙΑ

= □ =

Λολίττα

Ἀπόψε θὰ σὲ καρτερῶ. Λολίττα...
Εἶναι τὸ τελευταῖο μας βράδυ!... Θὰ πιοῦμε!.. καὶ θὰ γλεντήσουμε... ναί! Ἴσαμε τὸ πρωί... Κι' ὕστερα... ὦ! κι' ὕστερα..

—•—

Λολίττα...

"Ετσι εἶν' ἡ ἀλήθεια; "Εσβυσε ἡ ἀγάπη μας! "Ἀρχισε—ὅπως ἡ ἴδιες ἀγάπες—ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινὸ—τὴ θυμᾶσαι, Λολίττα, ἐκείνη τὴν ἀμμουδιά;—καὶ τότε.. τί χαρά! ὅλα γύρω μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀγάπη...

Κι' ἔσβυσε ἡ ἀγάπη μας—ἀλλοί!.. σὰν τῆς ἴδιες ἀγάπες!..—κάποιο κρυερὸ βράδυ... κι' εἶναι γεμιώνας πά... κι' ὅλα βουβά... πένθιμα μοῦ φέρνουν ἀνατριχίλα στὸ κορμί!.. Φτωχὴ μικρούλα!

Τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς ἀγάπης... 'Εσὺ —ἀθώα κι' ὄμορφη ξανθούλα— λαγταροῦσες πάντα τὸν ζηλευτὸ ἱππότη, ποὺ θὰ σ' ὁδηγοῦσε στὶς παραμυθένιες χῶρες... Κι' ἐγώ—φτωχὸς τραγουδιστής— ζητοῦσα τὴν ἀγάπη!

"Ετσι γνωριστήκαμε κι' ἀγαπηθήκαμε. Κι' ὕστερα; ὦ! πὼς ἔσβυσε ἡ ἀγάπη μας!... Γιατί; Ποιὸς ξέρει! 'Ἴσως ἡ ἀπογοήτεψη... ἡ κούραση..— κ.' ἴσως ἡ...κάποια παρεξήγησι!... Ποιὸς ξέρει! Τὸ αἰώνιο παραμύθι... τίποτ' ἄλλο!...

"Ὅμως ἀπόψε θὰ σὲ καρτερῶ.. Μὴν ἀνησυχῆς! Εἶναι τὸ τελευταῖο μας βράδυ! Θὰ πιοῦμε... Θὰ γελάσουμε... ὦ, ναί! Θὰ γελάσωμε!! καὶ θὰ γλεντήσωμε ἴσαμε τὸ πρωί... Κι' ὕστερα;... ὁ καθένας μας θὰ ταραβῆξῃ τὸ δρόμο του!...

N.

Ἀνώφελα λόγια

'Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαπᾶνε στ' ἀλήθεια, δὲν λησμονᾶνε ποτέ... Δὲν τὸ πιστεύεις ἴσως. Σοῦ φαίνεται παράξενο, ἀστεῖο. Ναί, ναί. Κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν ἀγάπησες ποτέ, γιατὶ ποτὲ δὲν ἑνοιωσες τὴν καρδιά σου, τὴν ψυχή σου, τὴν φαντασία σου, τὸ λογικό σου νὰ πλημμυρίζουνε ἀπ' ἀγάπη. Γιατὶ ποτὲ δὲν κατάλαβες μέσα σου τὸ αἴσθημα νὰ παλεύῃ μὲ τὴν λογική. Γελᾶς ἴσως στὰ λόγια μου, σοῦ φαίνονται παραμύθι, καὶ ἴσως αὐτὴ τὴν στιγμὴ ποὺ διαβάζεις αὐτὲς τὴς σειρὲς, νὰ φαντάζεσαι ὅτι ἀκοῦς κάποια ἱστορία τοῦ παληοῦ, τοῦ περασμένου καιροῦ.

Μὰ γιατὶ τὰ νομίζεις ψεύτικα;... Ναί.. Ναί... ἔχεις δίκηο. Μπορεῖς νὰ σκεφτῆς καθαρά, τὰ μάτια σου δὲν μπερδεύονται μὲ ὁράματα, ἡ φαντασία σου δὲν εἶνε γεμάτη ἀπὸ πλάνα ὄνειρα ἀγάπης, καὶ ἡ καρδιά σου χτυπᾶ ἥσυχα, κανονικά, ὅπως κανονικοὶ εἶνε ὅλοι οἱ ρυθμοὶ τῆς ζωῆς. Μονάχα ὁ ρυθμὸς τῆς ἀγάπης ἀλλάζει, γίνεται βιαστικός, γλήγορος, γεμάτος ἀπὸ ἀγωνία...

'Ἀγάπη! λέξη ποὺ πλανιέται σ' ὅλα τὰ χείλη, καὶ ὅμως ποὺ μιλᾶ σὲ λίγες καρδιές... Καὶ σὺ κάποτε—κάποτε—πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε,— μ' ἔλεγες ὅτι μ' ἀγαποῦσες... Ψιθύριζες τόσες πολλὲς φορὲς τὴ λέξη αὐτὴ ποὺ πίστεψα στὰ λόγια σου.. Μὰ πέρασε καὶ αὐτὸ ὅπως ὅλες ἡ μόδες. 'Ἐσὺ μιλᾶς λογικά. Καὶ ὅμως ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ δὲν ξέρει τὶ θὰ πῆ λογική. Ξέρει μονάχα ἐκεῖνο ποὺ τοῦ λέγει ἡ καρδιά του. Καὶ ἡ καρδιὰ σὲ κάθε χτύπο τοῦ φωνάζει: «Ἀγάπα, γιατὶ ἡ ἀγάπη εἶνε τὸ πιὸ γλυκό, τὸ πιὸ ὡραῖο καὶ τὸ πιὸ μεγάλο πράγμα τῆς ζωῆς».

Δὲν βλέπει κανένα κίνδυνο ὅποιος ἀγαπᾶ, γιατὶ ἁπλούστατα ἡ σκέψη του δὲν λειτουργεῖ μὰ βασιλεύει μονάχα τὸ αἴσθημα. Καὶ ξέρεις, εἶνε τόσο δυνατό, ποὺ μόνο του ἀποτελεῖ μιὰ νέα λογική, πιὸ πλατειὰ πιὸ μεγάλη: τὴ λογικὴ τῆς ἀγάπης. Κ' αὐτὴ δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴν ἄλλη, τὴν ξεσῆ λογική, τὴν ἀμείλικτη, τὴν αὐστηρή. Αὐτὴ εἶναι ἡ λογικὴ τῆς καρδιᾶς ποὺ ἔρχεται παρήγορη σὲ κάθε πόνο μας καὶ μᾶς ἐνθαρρύνει μὲ τὰ πιὸ γλυκά της λόγια. Εἶνε ἡ λογικὴ τῶν ἀγγέλων. Καὶ μπορεῖ κάποιο πράγμα γιὰ τὴν ἄλλη λογικὴ νἄναι παράλογο, ὅμως αὐτὴ τὸ βρίσκει καλό, ἐξαίσιο, οὐράνιο. Κ' ὕστερα αὐτὴ ἡ λογικὴ δὲν γνωρίζει ἀμφιβολίες δὲν διστάζει, δὲν σταματᾶ σὲ κάθε βῆμα... Ναί, αὐτὴ ἡ λογικὴ δὲν εἶνε γιὰ ὅλους... Εἶνε μονάχα γιὰ κείνους ποὺ βλέπουνε ἄφοβα τὴν ζωή. 'Ἡ ἀγάπη θέλει θυσίες, ἡ ἀγάπη κρύβει θλίψεις. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ σὲ κάθε καρδιά... Κ' ὕστερα ὁ πόνος, ἡ πιὸ πλούσια παραλλαγὴ τῆς ζωῆς, εἶνε ἀδιάρρηκτα ἑνωμένος μὲ τὴν ἀγάπη.

Τὴν εὐτυχία τῆς ἀγάπης σὺ δὲν τὴν ἔχεις δοκιμάσει. Τὰ γλυκὰ λόγια ποὺ μοῦ ἔλεγες ἄλλοτε, δὲν τὰ αἰσθανόσουνα καθόλου. Σ' ἄεσε, φαίνεται, ἄλλοτε νὰ παίζῃς μὲ τὴν ἀγάπη... Σοῦ φαινόταν πιὸ γλυκειὰ ἡ ἄλλη, ἡ ἥσυχη, ἡ κανονικὴ ζωή... 'Ὅμως ἡ ἀγάπη κρύβει ἀνείπωτες εὐτυχίες: 'Ἕνα γέλιο τῆς μονάχα εἶνε ὁλόκληρος κόσμος ἀπὸ χαρές. Κ' ὕστερα, ἀνάμεσα στὴ λύπη καὶ στὸν πόνο, δὲν ξέρεις πόσο πιὸ ὄμορφη γίνεται.. Μὰ ἀφοῦ σὺ δὲν ἔχεις ἰδῆ κἀμμιὰν ὀμορφιὰ ἀπ' τοὺς κόσμους τῆς ἀγάπης, ἀφοῦ δὲν ἔζησες μέσα στοὺς κήπους, μέσα στὶς ἐξοχές, μέσα στὰ λουλούδια καὶ στὰ παλάτια τῆς ἀγάπης... Θἄναι. 'Ἴσως, ναί... Τὶ κρίμα! 'Ἀνώφελα τὰ λόγια μου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΛΗΣ

Ὅταν...

Γαλαζοπράσινα, θλιμμένα μάτια
μὲ σκοῦρα βλέφαρα πυκνὰ ντυμένα,
μαλλάκια ὁλόξανθα σὰ γουσωμένα,
χείλια κοφάλλινα μικρὰ κομψότα...

Γιὰ τὴν ἀγάπη σας, γουσᾶ πλάσματα
τῆς εὐτυχίας μου, ζητῶ, κομμένα
σὲ μέρη ἀπόκοσμα, σὲ μέρη ξένα,
τοῦ πόθου παίρνοντας τὰ μυστικά.

Πάντα σὰν ὄνειρο τὰ βλέπω ἀκόμα
κι' ὅταν τὰ γέρια μου γοργὰ τ' ἁπλώνω
σὲ σφιγταγκάλισμα νὰ τὰ ἀπολάβω
—ὅπως τὸ γάδι σας, ὅπως τὸ σῶμα σας
ἀρρὸς καὶ ψέμματα τοῦ πλάνου κάνουν
φεύγουν καὶ γάνονται μόλις σκιάσω.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΗΣ

= □ =

Ἕνα ταμπλώ...

'Ἀπ' τὰ τζάμια τοῦ μεγάλου πανδοχείου ἔμπαιναν ἡ πρώτες φωτεινὲς ἀκτῖνες τῆς ἡμέρας καὶ γαρωμένα ἐξυπνοῦσαν κορὴ καμαρούλα. Σὴν μιὰν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, στὸ κατακάθημα τοῦ ἀπλόγωρο, στὸ κατακάθημα τοῦ μάντηλο, τὰ φτωχικὰ σκεύη κάποιας μιᾶς μεγαλόπρεπη ἀκινησία, σὰν ἀπόκοσμα κι' ἀπορροφημένα, λές σὲ μιὰ μυστικὴ συνομιλία. Στὴν ἄλλη, σ' ἕνα τραπεζάκι, δυὸ βαρειοβλιμμένες κοῦπες. Μάννα καὶ κόρη. Μὲ μιὰ παρακάλεστικότητα. μ' ἕναν πόνο ποὺ σὲ κάνει νὰ ἐδίδαξαν νὰ κοπιάσῃ ὅσο μπορεῖ μέσα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τῆς μάννας τὸ χλωμὸ καὶ ζαρωμένο πρόσωπο στὴν κόρη, ποὺ παραδομένη σὲ ἀναφυλλιά, μὲ τὰ γέρια της, βλέπει τοστέσανο, γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς γειρεῖ στὰ γόνατα τῆς μάνας..

'Ἀχ, ποιὸς ξέρει ποιὰ ἀδυσώπητα ποιὰ ἀνήλεη Μοῖρα ἐδάρανε αὐτὲς τὶς καταφρονεμένες ψυχοῦλες. Ποιὰ πόσα ὄνειρα, μὲ πόσες ἐλπίδες, μὲ καρδιοχτύπια θάχαν ἀποδρασθῆ κάποτε τὴν φωτολουσμένη ἐνατένιση τῆς αὐγῆς—τῆς αὐγῆς. ποὺ θὰ τὴς ἔδωνε χαρὰ στὴν ζωή τους, τὰ γαλανὰ σκοτεινιασμένα τους πρόσωπα...

'Ὅμως, ξημέρωσε. ἐπὶ τέλους. ἡ μεγάλη αὐγή. 'Ὁ λαμπρὸς ἥλιος μέρας ἀφεῖδωλα ξέχασε πάντα—φτωχό τους δωμάτιο!— τὴς τρυφερὲς ἀχτῖδες. Μὰ ἡ Εὐτυχία, ποὺ τόσο εἶχαν ὀνειρευθῆ καὶ ἐλπίσει, ποὺ τόσο εἶχαν ὀνειρευθῆ καὶ εἶχαν ποθήσει, τὶ κρίμα δὲν ἔρθε, αὐτὴ ἡ τόσο γαρωπὴ αὐγή, ἡ ἀπόμονο— ἀλλοίμονο— παρὰ ἕνα ἀπόμερο συγαμερὸ πρωί. ποὺ σκόρπιαν τὴς ἐλπίδες τους. ποὺ ἔσβυσε τόσο ἀκριβὰ τὰ ὄνειρα τους.. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ «ΛΥΠΗ ΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ»...

'Ὅσοι ξέρουν τὴν ἀπέραντη θλῖψη τῆς τῆς ὑπέροχης Θεᾶς, τῆς Ἐλπίδας, μπορέσουν νὰ νοιώσουν τὸ πόνο τοῦ σύμπλεγμα ποὺ ζωγράφισε μὲ τὸ ἐπιδέξιο χέρι κάποιου ἀδόκητου ζωγράφου καὶ μπορέσουν νὰ διεισδύσουν τὴν ψυχὴ τῶν δύο αὐτῶν πονεμένων κοριτσιῶν, ἀκολουθήσουν τὴν σκληρὴ τραγῳδία ποὺ δὲν εἶναι, ὡστόσο, παρὰ ἕνα ἁπλὸ ἕνα ταμπλώ. μιὰ σγέδια τῆς ζωῆς στὴ σκηνοῦλα στὴν πελώρια Τραγῳδία τοῦ κόσμου...

ΝΙΚΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Ο «ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ»
ΤΟΥ κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 665)

γιὰ τοπεῖα θὰ συνδεθοῦν καταλλήλως μὲ τὴν ὑπόλοιπη ταινία, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἔγοῦν πρὸς τὸ παρὸν 4 ἀντίτυπα. Τὸ ἕνα θὰ παιχθῆ στὴν Πόλη, τὸ ἄλλο στὴν Αἴγυπτο καὶ τὰ ἄλλα δυὸ στὰς Ἀθήνας, μετὰ 20 περίπου μέρες. 'Ὁ Μουχσίν δέης εἶναι ἀπολύτως ἱκανοποιημένος τόσο ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τὸ ἄθθαστο παίξιμο τῶν ἑλλήνων ἠθοποιῶν. Γ' αὐτὸ καὶ στὸ αὐτόγραφο ποὺ τοῦ ζῆτησα γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα» θέλησε νὰ ἐκφράσῃ διὰ μέσου τοῦ περιοδικοῦ μας τὸν ἀπογκράτητο ἐνθουσιασμό του γιὰ τὶς ἐντυπώσεις ποὺ τοῦ ἄρεσεν ἡ συνεργασία του μὲ τοὺς ἕλληνας καλλιτέχνας.

«Θεωρῶ καθῆκον μου νὰ ἐκφράσω διὰ μέσου ἀκόμη φορὰν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν, μέσῳ τοῦ περιοδικοῦ «Ἑβδομάς» τὸν ἐνθουσιασμόν μου ἀπὸ τὴν συνεργασίαν μου μὲ τοὺς ἕλληνας καλλιτέχνας».

Αὐτὰ ἔγραψε σὲ τουρκικὴ διάλεκτο στὸ αὐτόγραφό του, τὸ ὁποῖο ὅμως γιὰ λόγους τεχνικοὺς δὲν κατωρθώθηκε νὰ φωτοτυπωθῆ καὶ δημοσιευθῆ.

Ἡ φωνογραφία καὶ φωτογραφία ἔγιναν συγχρόνως στὰ στούντιο τοῦ «Ἱπεκτσή» στὴν Πόλη, γωρὶς νὰ γίνεται αὐτὸ ποὺ συνήθως παρατηρεῖται στὴς ἄλλες ἑλληνικὲς ταινίες, νὰ μεταβαίνουν δηλ. οἱ ἠθοποιοὶ στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ τοὺς παίρνουν τὴν φωνή, καὶ τά.. μυαλά! Τὸ μηχάνημα ἤχου εἶναι «Οὐέστερν Ἠλεκτρικ». Τὰ δὲ ἐπὶ μηχανήματα τοῦ στούντιο «Ἱπεκτσὴ» ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξιν τῆς μηχανικῆς τοῦ 1933.

Ἀπ' ὅσα ἀκούσαμε καί.. δὲν εἴδαμε, ὁ «Κακὸς Δρόμος» θὰ πρέπῃ ν' ἀποτελέσῃ τὴν ὡραιοτέρα ἑλληνικὴ ταινία. Καὶ πρέπει, ἀφοῦ ἔγουμε γιὰ καλυτέρους ἐγγυητὲς τὰ ὀνόματα τῶν ἄσσων τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, καλλιτεχνίας καὶ τουκικῆς κινηματογραφικῆς τέχνης.

Γιατὶ στὴν παραγωγοποίηση τῆς ταινίας δὲν συνεβάλαν μόνο Ἕλληνες. Ὑπάρχουν καὶ οἱ.. σχετικοὶ Τοῦρκοι, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ὁ φόβος πὼς θὰ γίνουν κι' ἐδῶ ὁ λόγος.. ρωμαΐτικες δουλειές.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝ.

ΘΕΡΑΠΕΥΘΗΤΕ

ΜΕ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ

ΜΟΡΙΣΟΝ

ΤΟ ΓΝΗΣΙΩΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΠΟΥ ΕΙΣΗΧΘΗ ΠΟΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΡΙΘ. 1.—Ἐλαφρὸν καθαρτικὸν (Laxatif). Θεραπεύει ριζικῶς τὴν δυσπεψίαν καὶ τὴν δυσκοιλιότητα, αἴτινες εἶνε ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἀσθενειῶν. Διαλύει τὰς τοξίνας καὶ τὰς κακοχυμίας ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ οὕτω ἐμποδίζει τὴν παλαίωσιν τῶν ἱστῶν καὶ τῶν κυττάρων καὶ ἀπομακρύνει τὸ γῆρας. Λαμβάνεται πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἢ πρὸ τῆς κατακλίσεως.

ΑΡΙΘ. 2.—Καθάρσιον (Purgatif). Πατάσσει τὰς ἀδιαθεσίας καὶ τὸν πυρετόν. Καίτοι δραστικώτερον τοῦ ρετσινολάδου, οὐδόλως ἐξαντλεῖ, ἀλλὰ τοὐναντίον τονώνει τὸ σύστημα. Συγκεντρώνει ὅλας τὰς ἰδιότητας τῆς κινίνης καὶ τῆς ἀσπιρίνης, συνεπῶς εἶνε τὸ ἀπαράμιλλον προληπτικὸν τῶν ἀσθενειῶν καὶ τὸ ἀβλαβέστερον φάρμακον διὰ τοὺς ἔχοντας ἀδύνατον τὴν καρδίαν, καθ' ὃ φυτικόν. Λαμβάνεται οἱανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας μὲ κενὸν στόμαχον.

Προσέξατε τὸ καθαρτικὸν «ΜΟΡΙΣΟΝ», ἐθαυματούργησεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα. Ἐθεράπευσεν ἑκατοντάδας χιλιάδων νευριτικούς, ἡπατικούς, στομαχικοὺς κτλ.

Ἀπαλλάσσει ἀπὸ δερματικὰ νοσήματα καὶ ἀπὸ ρευματισμούς, διότι καθαρίζει τὸ αἷμα ὡς οὐδὲν ἄλλο φάρμακον καὶ σαρώνει τὰ ἄλατα ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ζητήσατε πλήρεις ὁδηγίας τῆς χρήσεως.

Γεν Ἀντιπροσωπεία «ΜΟΡΙΣΟΝ» Ὁδὸς Ἀλεξ. Σούτσου 2.

«ΣΤΥΛ»

Ἕνας πρωτότυπος διαγωνισμός μας

Ὁ διαγωνισμὸς τῶν ἐπαγγελμάτων

Πῶς θὰ λάβετε μέρος. — Ἡ προδεσμία τῶν ἀπαντήσεων. — Ἡ ἀνακοίνωσις τῶν ἀποτελεσμάτων.—Τὰ βραβεῖα.

Ἡ «Ἑβδομὰς» ἐδημοσίευσε σὲ τέσσερα προηγούμενα φύλλα της ὑπ' ἀριθ. 279, 280, 281 καὶ 282 12 ἐν ὅλῳ φωτογραφίας ἀνδρῶν. καὶ σᾶς προσκαλεῖ τώρα νὰ ΜΑΝΤΕΥΣΕΤΕ τὸ ἐπάγγελμα ἑκάστου!

Ἴσως σὲ μερικοὺς ἡ ἐρώτησίς μας αὐτὴ νὰ φανῇ ὀλίγο... ἀδιάκριτη. Μήπως οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται τῆς «Ἑβδομάδος» εἶναι μάντεις, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ λάβουν μέρος στὸν διαγωνισμό μας αὐτό;

Καὶ ὅμως δὲν ἔχομε κἀμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ διαγωνισμὸς μας αὐτὸς θὰ κινήσῃ ἐξαιρετικὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φίλων μας, καὶ θὰ σημειώσῃ μεγάλην ἐπιτυχία, ὅσην ἐσημείωσε στὸ Παρισινὸ περιοδικὸ «Βῦ», ὅπου πρωτογίνηκε.

Δὲν χρειάζεται ἄλλωστε καμμιὰ μαντικὴ ἱκανότης γιὰ νὰ συμμετάσχετε ὅλοι σας : ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι τὸ ὁποῖο ὅμως γιὰ λόγους τεχνικοὺς δὲν κατωρθώθηκε νὰ φωτοτυπωθῆ καὶ δημοσιευθῆ.

Ἡ φωνογραφία καὶ φωτογραφία ἔγιναν συγχρόνως στὰ στούντιο τοῦ «Ἱπεκτσὴ» στὴν Πόλη, γωρὶς νὰ γίνεται αὐτὸ ποὺ συνήθως παρατηρεῖται στὴς ἄλλες ἑλληνικὲς ταινίες, νὰ μεταβαίνουν δηλ. οἱ ἠθοποιοὶ στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ τοὺς παίρνουν τὴν φωνή, καὶ τά.. μυαλά! Τὸ μηχάνημα ἤχου εἶναι «Οὐέστερν Ἠλεκτρικ». Τὰ δὲ ἐπὶ μηχανήματα τοῦ στούντιο «Ἱπεκτσὴ» ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξιν τῆς μηχανικῆς τοῦ 1933.

Ἀπ' ὅσα ἀκούσαμε καί.. δὲν εἴδαμε, ὁ «Κακὸς Δρόμος» θὰ πρέπῃ ν' ἀποτελέσῃ τὴν ὡραιοτέρα ἑλληνικὴ ταινία. Καὶ πρέπει, ἀφοῦ ἔγουμε γιὰ καλυτέρους ἐγγυητὲς τὰ ὀνόματα τῶν ἄσσων τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, καλλιτεχνίας καὶ τουκικῆς κινηματογραφικῆς τέχνης.

Γιατὶ στὴν παραγωγοποίηση τῆς ταινίας δὲν συνεβάλαν μόνο Ἕλληνες. Ὑπάρχουν καὶ οἱ.. σχετικοὶ Τοῦρκοι, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ὁ φόβος πὼς θὰ γίνουν κι' ἐδῶ ὁ λόγος.. ρωμαΐτικες δουλειές.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝ.

Ἡ «Ἑβδομὰς» ἐδημοσίευσε σὲ τέσσερα προηγούμενα φύλλα της ὑπ' ἀριθ. 279, 280, 281 καὶ 282 12 ἐν ὅλῳ φωτογραφίας ἀνδρῶν. καὶ σᾶς προσκαλεῖ τώρα νὰ ΜΑΝΤΕΥΣΕΤΕ τὸ ἐπάγγελμα ἑκάστου!

Ἴσως σὲ μερικοὺς ἡ ἐρώτησίς μας αὐτὴ νὰ φανῇ ὀλίγο... ἀδιάκριτη. Μήπως οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται τῆς «Ἑβδομάδος» εἶναι μάντεις, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ λάβουν μέρος στὸν διαγωνισμό μας αὐτό;

Καὶ ὅμως δὲν ἔχομε κἀμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ διαγωνισμὸς μας αὐτὸς θὰ κινήσῃ ἐξαιρετικὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φίλων μας, καὶ θὰ σημειώσῃ μεγάλην ἐπιτυχία, ὅσην ἐσημείωσε στὸ Παρισινὸ περιοδικὸ «Βῦ», ὅπου πρωτογίνηκε.

Δὲν χρειάζεται ἄλλωστε καμμιὰ μαντικὴ ἱκανότης γιὰ νὰ συμμετάσχετε ὅλοι σας : ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι τὸ περιβάλλον καὶ πρὸ πάντων τὸ ἐπάγγελμα ἀσκεῖ ὡρισμένας ἐπιδράσεις ἐπὶ τοῦ ἀτόμου καὶ ἀφίνει ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του καὶ τῆς ἐκφράσεώς του ὡρισμένα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι πολὺ ἐμφανῆ δὲν μποροῦν νὰ διαλάθουν τὴν προσοχὴν τοῦ προσεκτικοῦ παρατηρητοῦ. Θὰ παραστῇ μόνον ἡ ἀνάγκη νὰ βάλετε εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ ψυχολογικά σας χαρίσματα. Ὦ, ἐκ περισσοῦ, γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνομε δημοσιεύομε ἐδῶ τὸν κατάλογο τῶν 12 ἐπαγγελμάτων στὰ ὁποῖα ἀνήκουν ἡ 12 φωτογραφίες ποὺ ἐδημοσιεύσαμε, καὶ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βρῆτε ποιὸ ἀρμόζει στὸν καθένα!

Τὰ 12 αὐτὰ ἐπαγγέλματα εἶναι :

Πυγμάχος
Καθηγητὴς τῶν φυσικῶν
Συμβολαιογράφος
Ἰδιοκτήτης ξενοδοχείου
Τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος
Ἀστυνομικὸς
Σωφὲρ
Καλλιτέχνης
Μεγαλοβιομήχανος
Ἐμπορορράπτης
Δικηγόρος
Ἰδιοκτήτης ἀρτοποιείου

Αἱ ἀπαντήσεις

Ἡ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ φέρουν ἐν ἐπικεφαλίδι τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συμμετέχοντος. Κατόπιν, τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φωτογραφίας (1, 2, 3, κλπ.), παραπλεύρως δὲ τὸ ἐπάγγελμα στὸ ὁποῖον φρονεῖτε ὅτι ἀνήκει ὁ ἄνδρας τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἡ φωτογραφία.

• • •

Αἱ ἀπαντήσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου ἐ. ἔ. Οὐδεμία παράτασις τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας θὰ δοθῇ. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συμμετεχόντων θὰ δημοσιευθοῦν σὲ ἑπόμενα φύλλα τῆς «Ἑβδομάδος», ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 285 καὶ ἑξῆς, παραπλεύρως δὲ εἰς ἕκαστον ὄνομα θὰ δημοσιεύεται καὶ ἕνας ἀριθμὸς ποὺ θὰ δηλοῖ πόσα ἐπαγγέλματα ηὗρε ὀρθὰ ὁ λύτης.

Γὰ βραβεῖα

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν ὅλων τῶν ὀνομάτων, θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἰσοψηφίας, θὰ δοθοῦν διὰ κλήρου τῇ κληρώσεως γενομένης εἰς μίαν τῶν δημοσίων συνεδριάσεων τῆς Ε. Φ. Ε., ἀναγγελλομένης καταλλήλως. Βραβεῖα θὰ δοθοῦν τὰ ἑξῆς :

1ον) Βραβεῖον: Ἕνα ἐπιτραπέζιον ὡρολόγιον γραφείου.
2ον) Βραβεῖον: Ἕνα ἐπιτραπέζιον ὡρολόγιον γραφείου.
3ον) Βραβεῖον : Ἕνα μελαγοδοχεῖον Γραφείου.
4ον) Βραβεῖον : Ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
5ον) Βραβεῖον : Ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
6ον) Βραβεῖον : 6μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
7ον) Βραβεῖον : 6μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
8ον) Βραβεῖον : 3μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
9ον) Βραβεῖον : 3μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».
10ον) Βραβεῖον : 3μηνος συνδρομὴ τῆς «Ἑβδομάδος».

Καλλιτεχνικὴ παράστασις

Τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν, 17 Μαρτίου ἡ γνωστὴ καλλιτέχνις τῆς δραματικῆς σκηνῆς κ. Ἀγγελικὴ Κοσσάκη δίδει τὴν τιμητικήν της στὸ θέατρον «Κεντρικόν» μὲ τὸ κομψοτέχνικο δρᾶμα τοῦ Σαμπατίνο Λοπὲζ «Τρικυμίες». Στὸ ἔργο συμπρωτάγωνιστοῦν καὶ οἱ καλλιτέχναι κ. κ. Κάτη Λεμονίδου, οἱ κ. κ. Ι. Ταβουλάρης, Α. Βλαχόπουλος καὶ Κ. Σαντοριναῖος. Ἡ παράστασις ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσα.

ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ταχεῖα, ριζικὴ, ἀνώδυνος θεραπεία τῆς ὑπερτριχώσεως τοῦ προσώπου διὰ τῆς διαθερμίας. Πρώτη ἐπίσκεψις διὰ λεπτομερεῖς πληροφορίας δωρεάν.

Θ. ΚΑΛΑΒΡΟΣ
Κυδαθηναίων 19 3—6 μ. μ.

Μεταξύ μας

Χ. Θ. Κ. Τὸ «Ἐχτὲς τὸ βράδυ» καλό. Διορθώστε του τὸ μέτρο καὶ ξαναστείλτε το. — Μ. Κόκκινον. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Π. Παν. Τὸ πεζό σας ὄχι ἀκόμη δημοσιεύσιμο. Τοῦ λείπει ἡ λογοτεχνικὴ πνοή. — Ἐρ. Βακ. Ὄχι δημοσιεύσιμο. Περιμένουμε κάτι καλλίτερο. — Κικὴ Παπαναστασίου. Δὲν κατορθώνετε ἀκόμη νὰ ἀποβάλλετε τὸ κακὸ μαθητικὸ σύστημα τοῦ ἀραδιάσματος λέξεων δίχως σκοπό. Διαβάστε ἕλληνας πεζογράφους. — Ν. Καράλην. Κάτι πᾶτε νὰ πῆτε χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνετε. Γιατὶ δὲν ἀγαπᾶτε τὴν ἁπλότητα, ἀπ' τὴν ὁποία πολλὰ ἔχετε νὰ ὠφεληθῆτε ; — Μ. Διαρομάτην. Δὲν διηγεῖσθε αὐθόρμητα. Αὐτὰ ποὺ γράφετε εἶναι φαντασιόδη κ' ἐπομένως πράγματα ποὺ δὲν τὰ ζήσατε.— Χ. Χ. Χ. Οἱ στίχοι σας ὑστεροῦν μετρικῶς. — Σ. Παληνόν. Θυσιάζετε χάριν τῆς ρίμας τὸ νόημα. Προσπαθῆστε νὰ τὸ ἀποφύγετε στὸ μέλλον.— Τ. Πουλακίδαν. Δημοσιεύουμε παρακάτω ἕνα τετράστιχο ἀπ' τὸ ποίημα ποὺ μᾶς στέλνετε γιὰ νὰ πειισθῆτε κ' ὁ ἴδιος, ὅταν τὸ δῆτε τυπωμένο, πὼς, δυστυχῶς, ἀπέχετε πολὺ ἀκόμη ἀπ' τὴν πραγματικὴ τέχνη, ἀλλὰ κ' ἀπ' τὴν... ὀρθογραφία :

«Θέλω γλυκὸ ἕνα φίλημα, ἀπ' τ' ἀλληκά της χείλη
Νὰ πάρω πρὶν τὰ χείλη μου ὁ θάνατος σφαλίση,
κι' εἶσος μ' αὐτό της το φιλὶ ὁ χάρος θὰ μ' ἀφίση
Ν' ἀναστηθῶ ἀπ' τοὺς νεκροὺς γιὰ νὰ ἀληθεύσουν θρείλοι.»

Ν. Εὔδωλον. Οἱ στίχοι σας κάτι λέγε. Σᾶς δεσμεύει ὅμως ἡ τεχνικὴ καὶ δὲν σᾶς ἀφίνει νὰ δημιουργήσετε. Προσπαθήσετε νὰ γίνετε ἁπλότερος καὶ πρωτοτυπώτερος. — Ν. Ρυσσιᾶνον. Τὰ τελευταῖα σας πολὺ προγειρογραμμένα. Ἔπειτα, κυνηγᾶτε τὸ ἐκστασιακὸ στοιχεῖο ποὺ προϋποθέτει γερὰ φιλολογικὰ κότσια.... Γίνετε ἁπλούστερος καὶ εὐκρινέστερος.—Σ. Γιαννάτον Τὰ θέματά σας ὑπερβολικὰ ἀντικειμενικά. Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ κακὰ δοσμένα. Μὴ διάζεσθε. — Ἀγνήν. Οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι ἀκόμη. Διαβάστε στιχουργική. — Β. Πομόνην. Ὄχι δημοσιεύσιμο. — Ἀνδρέαν Φλῶρον. Ἀγιαρὴ θεματογραφία γιομάτη ἐπιτήδευση. Τόσο φτωχὸς λοιπὸν εἶναι ὁ συναισθηματικός σας κόσμος ποὺ νὰ μὴν κατορθώσετε νὰ ἐξωτερικεύσετε κάτι ποὺ νοιώθετε ; — Γ. Λαμπέρην. Τὸ θέμα ποὺ παίρνετε ἐξαιρετικὰ καλό. Δὲν κατορθώνετε ὡστόσο νὰ τὸ ἀποδώσετε ὅπως θάπρεπε. — Ν. Π. Ἔχετε ἕναν πολὺ προσεγμένο τρόπο διηγήσεως. Δυστυχῶς δὲν κατορθώνετε νὰ ὁλοκληρώσετε ἐκεῖνο ποὺ θέλετε νὰ ἐκφράσετε. — Φ. Σπαθάρην. Ἀπ' τὰ τελευταῖα σας καλὰ ἡ «Λίμνη» καὶ τὸ «Ὅταν». — Π. Β. Δ. Τὸ ποίημά σας ἴσως νὰ εἶναι ἀπότοκον ἐνὸς ἀτυχοῦς περιστατικοῦ σας. Δὲν κλείνει ὅμως καμμιὰ λογοτεχνικὴν ἀρετή. — Ἀν. Καλογεροπουλον. Πολὺ παιδιάστικοι οἱ στίχοι σας.—Δ.Α.Πομό-

Σταματήσατε τοὺς πόνους τῆς ράχεως.

Μεγάλην ἀνακούφισιν δά ἔχετε ἀμέσως μετὰ μίαν ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν Σλόανς.

Τὸ Σλόανς διεισδύει ταχέως καταπραΰνει τοὺς φλογισμένους μῦς καὶ σταματᾶ τὸν πόνον.

Χρησιμοποιήσατε Δι' Ἰσχιαλγίας, Ρευματισμούς, Στραμπουλήγματα, Κτυπήματα καὶ ὅλους τοὺς μυϊκοὺς πόνους.

ΣΛΟΑΝΣ ΛΙΝΙΜΕΝΤ καταπαύει τὸν πόνον.

Φ. Φλορλ. ΔΙΑΦ. "ΜΗΝΥΤΩΡ.

Ε. Φ. Ε.

Ἡ πρώτη διάλεξις τῆς «Ἑνώσεως».

Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ε.Φ.Ε. γνωστοποιεῖ πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ε.Φ.Ε. Ἀθηνῶν—Πειραιῶς ὅτι ἡ πρώτη διάλεξις τῆς «Ἑνώσεως» θέλει γίνει ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαρτίου, μὲ ὁμιλητὴν τὸν κ. Ν. Χ. καὶ θέμα «Οἱ νέοι».

Ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία καὶ ὁ τόπος διαλέξεως θέλουσι γίνει γνωστὰ εἰς τὰς ἐπόμενας φύλλα τῆς «Ἑβδομάδος», κατόπιν δὲ διὰ τοῦ καθημερινοῦ τύπου.

νὴν. Ἡ γλῶσσα του συγγράμματος σας ἀκαταστατη, τὸ δὲ θέμα του κοινότατο, ὅτε πολὺ πρωτοῦ ξαναγράψετε ἀναγνώσεις. — Πλιαν Παπαστεργίου. Ἀναμιγνύετε τὸ σατυρικὸ μὲ τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο ὁ ἕνα κρᾶμα στιχων ποὺ δὲν μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ποίησις. Ἀποφεύγετε μελλοντικῶς τὸν συγκεχασμὸν αὐτὸν ποὺ δείχνει μεγάλη στιχουργικὴν ἱκανότητα. — Δημητριάδην. Ἡ «Προσφορὰ» καλὴ μὲ ὅμως πολὺ μεγάλη. Πολλὰ ρετσινόλαδα —ὅπως τὸ 20 καὶ τὸ 50— μποροῦν νὰ ἀφαιρεθοῦν ὁλοτελὰ χωρὶς νὰ ζημιωθῇ τὸ ἔργο. Τὸ πεζό σας ὄχι δημοσιεύσιμο.— Γ. Δ. Προσέχετε στὸ μέτρο.— Ν. Πρφ. Οἱ στίχοι σας δείχνουν πὼς μὲ λίγο ἀκόμη ἀσκησι δούλεμα θὰ γράψετε καλύτερα πράγματα. Γιὰ προσπαθῆστε. — Γιάν. Ρόμπ. Τὸ πεζό σας πολὺ ρεαλιστικό, ἀλλὰ ἀρκετὰ ὑψὶ ποὺ νὰ μὴ μᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ τὸ ἀφομοιώσουμε. — Γ. Λύκαν. Ἀπ' τὰ τελευταῖα σας κρατᾶμε τὴν «Μοντέρνα γνωριμία». — Βαδίλην. Ἀπὸ ἕναν τελειόφοιτον τοῦ Γυμνασίου θὰ περιμέναμε ἂν ὄχι καλύτερα τοὐλάχιστον... ὀρθογραφίαν. Δυστυχῶς ἡ ἀγνοια αὐτὴ σᾶς λείπει. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι δημοσιεύουμε ἕνα τετράστιχό σας, ὅπου κάνετε νὰ κάνετε τὰ δάκρυα νὰ θγῆξουν ἀναγμούς :

«Στέκουν ἐκεῖ κρατώντας τὸ μαντίλι
μὲ δάκρυα γεμάτα στεναγμοὺς
νὰ φιληθοῦν οἱ συγκεγεῖς στὰ χείλη
ποὺ τρέμουν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς λυγμοὺς»

Π. Ἀθηναῖαν. Τὰ τελευταῖα σας δημοσιεύσιμα. Σχετικὰ καλύτερη ἡ «Ἐρωτικὰ Ραψωδία», θέλει ὅμως ἀκόμη πολὺ ἀγώνισμα. — Ν. Τυπάλδον. Κυνηγᾶτε τὴν ἀφελῆ ζήτηση καὶ τὰς πομπώδεις φράσεις ἐκείνου ποὺ σᾶς βλάπτει ἀντὶ νὰ σᾶς ὠφελήσῃ. Φωτεινόν. Τὸ διήγημά σας ὄχι δημοσιεύσιμο. Ἀσύνδετες φράσεις καὶ κακοφορεμένα νοημάτων χαλοῦν τὸ σύνολό του. — Δ. Παγκολάου. Ἀποφεύγετε στὸ ἑξῆς τοὺς ἀφορισμοὺς στὴν διήγησιν, κι' ἀφίνετε τὰ συμπεράσματα νὰ τὰ θγάζῃ μόνος ὁ ἀναγνώστης. — Τάκην Κρίνον. Ἀστεῖοι γλυκασμοὶ κακὰ διατυπωμένοι. — Ἰζῆν. Ἄτεχνο. Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τὸ θέμα του φοβερὰ ρομαντικό, σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ χαλᾷ τὴν θυμηδίαν. — Σ. Μήλιον. Ἀστεῖοι σας ρηχοί. — Μ. Σ. Γ. Ἄτεχνο. — Μονογυιόν. Τὸ θέμα καλό. Ἡ ἀπόδοσιν τραβηγμένη σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ χαλᾷ τὸ σύνολο. Προτιμᾶτε νὰ ἐκφράζεσθε πιὸ ἀστερα. — Τζίμμυ. Ἄτεχνα. Προσπαθῆστε νὰ γράψετε διαβάσετε πολύ. — Ἀπ. Π. Ἀνδέαν. Ἀκατάλληλο γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα». — Λ. Ρ. Οἱ στίχοι σας ἀνεπιτηδεύτοι. Ἀλλὰ ἀποφασίσετε νὰ ξαναγράψετε βαθύτερα. Ἡ χουργικὴ καθὼς καὶ Ἕλληνας ποιητὴς Γουσέτην. Οἱ στίχοι σας θυμίζουν στὰ λαϊκὰ δίστιχα.

ΚΥΡΙΑ ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πρὶν παραγγείλετε

ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ

ἐπισκεφθῆτε τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ,,

ΣΤΑΔΙΟΥ 15

παραπλεύρως «Ἀττικοῦ»

ΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

KISSINGA

πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεῖα

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΣΑΠΩΝ

EDELWEISS

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΤΣΑΝΤΕΣ
ΓΑΝΤΙΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται καὶ βάφονται ἐκ νέου εἰς οἱουσδήποτε νέους χρωματισμοὺς θελήσετε εἰς τὸ Ἠλεκτροκίνητον Γερμανικὸν βαφεῖον Δερματίνων εἰδῶν

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25α
Β' ΟΡΟΦΟΣ

μὲ τὰ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰ χρώματα Cetva Ἡ ἐργασία τοῦ Ἐργοστασίου μας ἠγγυημένη.

25 ΕΤΗ Chlorodont

Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἤτις χρησιμοποιεῖται παγκοσμίως διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ στόματος καὶ τὴν ἀπόκτησιν ὑγιῶν καὶ λευκῶν ὀδόντων. Ἐν Γερμανίᾳ μόνον τὴν μεταχειρίζονται καθημερινῶς ἑκατὸν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

HAUTE COUTURE

GEORGETTE

DERNIERS MODELES

ἐφέρθη ἐκ Παρισίων, ὅπου διέμενε ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ ἐγκατεστάθη

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, Στοὰ «ΕΡΜΕΙΟΝ» Α' Ὄροφος: δεξιά.

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίαι καὶ Δεσποινίδες,

Ἐσεῖς δὲν εἶσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι.... Ἐκεῖνα τὰ καϋμένα περνᾶνε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς τους δίχως καμμιὰ ὀμορφιά. Περιμένουν κάθε τόσο νὰ τὰ ντύσῃ ἡ Φύσις, ἡ καλὴ Μάννα ὅλων μας μὲ λουλούδια καὶ πράσινα φύλλα γιὰ νὰ φανοῦν πὼς ζοῦν καὶ νὰ χαρίσουν κι' ἐκεῖνα μιὰ ὀμορφιὰ στὸ τοπεῖο ὅπου κάποια μοῖρα τὰ φύτεψε.

Ἐσεῖς δὲν εἶσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι.... Ἀπ' ὅλα τὰ ὡραῖα πλάσματα ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ Φύσις, σεῖς εἶσθε τὰ

Ἡ Γῆ παντοῦ στολίστηκε σὰν πλούσια Κυρά... μὲς στὸ μετάξι μάγισσας ραβδὶ τὴν ἔχει ντύσει, ντυμένη μὲς στὰ πράσινα, φαντάζει ὅλη χαρὰ κι' εἶν' ὅλη χάρες κι' ὀμορφιὲς ὁλόγυρα ἡ Φύση.

πιὸ ἐλκυστικά. Σᾶς στόλισε μ' ἕνα σωρὸ χαρίσματα. Σᾶς ἀφῆκε ὅμως νὰ φροντίζετε μόνες σας νὰ διατηρῆτε τὴς ὀμορφιές σας καὶ νὰ τὴς συμπληρώνετε μὲ ἄλλα στολίδια, μὲ ὡραῖα φορέματα.

Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς καλοῦμε σήμερα στὸ Ἀτελιέ μας. Μὲ τὸ ἀπαράμιλλο γοῦστο της ἡ Κυρία Φορνάρο θὰ σᾶς μεταβάλῃ σὲ θελκτικὰ πλάσματα, γιατί

Γυμνὴ ὁλόγυρα ἡ Γῆ, θλιμμένη ζωγραφιά. Δέντρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι... παντοῦ μαυρίλα, σκοτεινιά, δίχως καμμιὰ ὀμορφιά... ὅλα τὴν ὄψι ἐρημιᾶς καὶ θλίψης ἔχουν πάρει.

μὲ τὰ ὡραῖα φορέματα ποὺ θὰ σᾶς ράψῃ θὰ λαμποκοπᾶτε σὰν γοητευτικὲς Νεράϊδες.

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάνῃ νὰ πιστέψετε πὼς πρέπει νὰ χετε γιὰ πάντα θαμμένη τὴν ὀμορφιά σας. Μὴν ἀφίνετε τὰ παληὰ φορέματα νὰ σκοτεινιάζουν τὴν γοητεία σας. Μὴ ἀπογοητεύεσθε! Ἐλᾶτε στὸ Κατ στημά μας, ὅπου μὲ μικρὰς μηνιαίες δόσεις θὰ σᾶς ντύσουμε μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα φορέματα ποὺ λαχταρᾶτε.

Ἔτσι, παρὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίσ θὰ ἔχετε ὅλα τὰ μέσα ποὺ θὰ σᾶς ἐπ τρέπουν νὰ δείχνετε τὴς περίσσιες χάρ σας καὶ νὰ προκαλῆτε τὸν θαυμασμ ὅλων, ὅπως κάθε καλοντυμένη Κυρ ὅπως κάθε κομψὴ Δεσποινίς.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12 ΤΗΛ. 26-20

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι